

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Roskilde : TDH, [1968-1982]

Terre des hommes

TDH information

1970-1972

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

TERRE DES HOMMES

DANMARK

HJÆLP TIL NØDSTEDTE BØRN

Sønderborg, marts 1970

Kære medlemmer af Terre des Hommes!

Den bitreste kendsgerning efter de seneste begivenheder i Nigeria er den, at humanitær, d. v. s. medmenneskelig og upolitisk hjælp til uskyldige ofre for voksnes krige er blevet standset af politiske grunde. Dette – at nøden er en kendsgerning, og at det politiske tæppe er trukket ned og har umuliggjort yderligere hjælp, forekommer en som et skrigende misforhold, fordi observatører kan fortælle, hvor lidt der hidtil er blevet gjort efter kapitulationen i det tidligere Biafra.

Og så en anden selvmodsigende situation. Terre des Hommes er ikke på nigerianernes sorte liste over forbudte hjælpeorganisationer. Derfor har vi ansøgt de respektive nigerianske ambassader om visum for at kunne rejse til Lagos og forhandle med den nigerianske forbundsregering om tilladelse til dels at fortsætte arbejdet ud fra vor sick-bay i Mpam-Ekwerazu, dels at finde forældre til nogle af de 560 børn, som vi har ansvaret for i børnebyen i Libreville. Det var meningen, at en repræsentant for TDH-Holland og undertegnede skulle rejse. Hollænderen fik for et par uger siden besked om, at han på en nærmere fastsat dag kunne hente sit visum på ambassaden. Da han skulle hente det, var det annulleret. Grunden? Nigerianerne var blevet opmærksomme på, at der fandtes tre biafranske børn i Holland, raske, men forældreløse og derfor endnu ikke hjemsendte. Nu krævede regeringen dem hjem og nægtede derfor tilladelse til visum. Min ansøgning ligger stadigvæk i Lagos, og jeg har ikke fået svar, (og altså heller ikke et nej). Men også vi har et forældreløst biafransk barn, som vi ikke giver slip på foreløbigt, da han er under operativ behandling for en øjensygdom. Han har i øvrigt fået plejeforældre her i Danmark, og et par skoleklasser har tegnet fadderskab for ham. I modsætning til Holland, der har fået deres børn direkte fra det tidligere Biafra, har vi fået vor dreng fra Gabon. Da alting er tilfældigt, ved vi ikke, om det gør en forskel, og om den nigerianske regering overhovedet ved det. Men i hvert fald udleverer vi ham ikke som et spillekort. Man kan ikke handle med børn. Og Matthew, vores dejlige knægt, er endnu langt fra rask. Og han er som sagt forældreløs. Og vi har ingen garantier fra myndighederne i Nigeria hverken for fortsat forsvarlig behandling eller for tilstedeværelse af pårørende. Det vil stride imod TDH's omsorg for barnet, hvis vi sendte ham hjem imod at få lov at hjælpe nok så mange børn. En fugl i hånden er o. s. v.

Som det sikkert vil være enhver bekendt er vort lægehold vendt hjem, d. v. s. Jesper Qvist, Pia Heinemeier og Karen Marie Larsen. De er raske, uskadte og anerkendte for deres kvalifikationer af hele det internationale Terre des Hommes. Og som alle danskere, vi har sendt ud, særdeles anerkendt for deres evne til samarbejde. Pia Heinemeier fortæller i medfølgende interview uhyre malende om livet i vores sick-bay og om sit arbejde med børnene. Det er værd at læse.

I Terre des Hommes' børnelandsby Mindoubé i Libreville, hvor vi har ansvaret for 560 nigerianske børn, er den daglige tilværelse uændret god. Børnene er alle raske og gør gode fremskridt med deres pædagogiske program, børnehave, skoleuddannelse o. s. v. Da landsbyen vedvarende opretholdes ved frivillige gaver fra Europa, og da behovet i øjeblikket er størst for fornuftigt legetøj og børnetøj, giver jeg hermed anmodningen herom videre, dog på den betingelse, at man kontakter mig pr. brev, hvis man ønsker afsendelse af disse ting. Tidligere erfaringer har vist, at uorganiseret hjælp nærmere var til skade end til gavn. Og vi har både samlingscentral i Danmark og afskibningscentral i Hamborg. – Men udsigten til Nigerias indblanding i vore 560 børns tilværelse hviler som en mørk skygge over fremtiden. Derfor er det så vigtigt, at der på en eller anden måde kommer et initiativ i stand, der kan bringe Terre des Hommes i forbindelse med forbundsregeringen i Lagos. TDH-Tyskland er i øjeblikket i færd hermed. Den tyske forbundsregering har tilbudt en teknisk hjælp i form af brobygningsmaterialer o. a. og gennem en pengegave på 100.000 DM til TDH-Tyskland er det lykkedes at erhverve et rullende ambulatorium (clinomobil), som regeringen har tilbudt den nigerianske forbundsrepublik sammen med den tekniske hjælp. Svaret herpå er endnu ikke indløbet fra Lagos. Uofficielle kilder i Nigeria har meddelt, at man fra Nigerias side foreløbigt ikke vil kræve børnene fra Gabon tilbage, da man ikke har mulighed for at anbringe dem. (Det skal herunder erindres, at der befinder sig ca. 2000 nigerianske børn i Gabon, de 1500 er overtaget af andre organisationer). Vi har derfor det spinkle håb, at man – såfremt vi får visum – vil se positivt på en ansøgning om tilladelse til oprettelse af en gennemgangscentral i nærheden af vort tidligere lazaret, hvortil man – i mindre hold – kan bringe børnene fra Gabon og lede efter forældre og pårørende til dem. De nigerianske og europæiske plejer-

sker og øvrige personale i Gabon vil — på grund af deres erfaringer med netop disse børn — have bedst mulighed for at deltage i denne eftersøgningstjeneste. Og man kunne måske håbe, at alene angsten for den øvrige verdens reaktioner forbød den nigerianske regering på nuværende tidspunkt at tage børnene hjem over én kam til områder, hvor nøden stadig er ubeskrivelig.

I øvrigt går Terre des Hommes snart i gang med flere nye udenlandske projekter. Dels må vi — ulykkeligvis — imødesee, at Biafra-Gabon-projektet vil blive afsluttet inden for en overskuelig fremtid. Dels er det nødvendigt at fortsætte arbejdet, fordi der verden over er børn, der lider nød.

Et af de første projekter bliver hjælp til kurdiske børn. Det kurdiske folk bor i grænseegnene af Irak, Iran, USSR og Tyrkiet. De adskiller sig væsentligt fra de øvrige indbyggere i disse lande. Centralregeringerne i de respektive lande respekterer ikke deres særpræg og deres interesser. Især i Irak har dette ført til krig i landet, inclusive napalm-bomber o. s. v. Mange kvinder og børn er blevet såret og dræbt ved angreb på kurdernes byer. Der lever 2½ million kurdere i Irak. Der er kun 4 — fire — læger rede til at hjælpe. Dødelighedsprocenten for børn under 5 år er 25%, dødsårsager underernæring, infektionssygdomme som cholera og mæslinger. Projektet kunne samarbejdes finansielt med Verdenskirkernes Råd (WWC). Dr. Jelle Vleer fra Terre des Hommes, Holland, rejser om kort tid derned for at undersøge vore muligheder og sætte projektet i gang. Der vil for Terre des Hommes' vedkommende blive brug for lægehold og personel til fødevareuddeling.

Et andet projekt er Sudan. Den nordlige del af landet er beboet af arabere, den sydlige for det meste af kristne negre. De langvarige konflikter imellem disse to grupper af befolkningen forøgedes betydeligt, efter at der var garanteret dem uafhængighed. Mange negre flyttede længere ned i den sydlige del af landet, og for manges vedkommende måtte de søge tilflugt uden for landet, størstedelen i republikken Congo (ca. 165.000). I Congo har den katolske mission og De forenede Nationers flygtningeorganisationer iværksat en hjælp til disse folk. Men FN er begrænset af konventioner, der siger, at hjælp kun kan gives, når flygtningene er fjernet mere end 150 km fra landets grænser. Dette for at undgå kontakt mellem dem og befrielseshæren i Sudan. Flygtningene på deres side ønsker at bo så nær ved deres eget land som muligt. På grund af mangel på penge har den katolske mission ikke været i stand til at leve op til situationens alvor. Flygtningene har ikke fået nogen medicinsk behandling i de sidste 10 år og lider af spedalskhed, malaria og andre tropesygdomme. Der er for så vidt ingen underernæring, men alligevel er dødelighedsprocenten høj.

Det sudanesiske folk taler engelsk og er samarbejdsvilligt og hårdt arbejdende. Der er gode transportmidler. Den congolesiske regering er positiv over for hjælp. Terre des Hommes kunne vente en udstrakt hjælp fra den katolske mission. Kirkernes Verdensråd er også yderst interesseret i problemet. Den sudanesiske regering synes at have forandret sin aggressive holdning imod negrene. Der vil også her for Terre des Hommes' vedkommende blive tale om lazaretter og små mobile ambulatorier med europæisk personale. Jeg regner selv med at tage til Sudan og forberede dette projekt i løbet af kort tid.

Projekterne, der her er nævnt, er de vigtigste for øjeblikket. Måske vil nogen indvende og sige: Er det ikke vigtigere, at vi får afsluttet ét projekt (Gabon/Nigeria), inden vi går i gang med et nyt. Men erfaringen viser: 1. At vi for at regne med offentlighedens økonomiske støtte allerede nu må gå i gang med et nyt projekt, da man er »trætte« af at høre om Nigeria. 2. Det har hidtil vist sig, at når man er i gang med et projekt, så kom pengene også. 3. Det er børn, der lider, og som nu trænger til hjælp. — Endelig skal det tilføjes, at ingen i Terre des Hommes kunne drømme om at forlade projektet Gabon-Nigeria, førend det var tilendebragt.

Må jeg i forbindelse med ovenstående sige, at Edmond Kaiser, Terre des Hommes' stifter, har bedt mig overtage stillingen som international ko-ordinator, d. v. s. forbindelsesled imellem landene og medansvarlig for igangsættelse af vore udenlandske aktioner. Jeg har accepteret stillingen, dog på visse betingelser: 1. At jeg ikke forlod posten som formand for Terre des Hommes, Danmark. 2. At jeg månedsvis opholdt mig 1/3, helst lidt mere, i Danmark og havde min faste bopæl her. 3. At jeg kun bandt mig for ét år. — Også i min stilling som præst og ikke mindst som ægtefælle og far til 4 børn har jeg mange hensyn at skulle tage. Min løn skal afholdes af det internationale Terre des Hommes. Fordelene ved at have en ko-ordinator er åbenbare. Man undgår alle de unødvendige »papir-og-brev-krige« der kun opstår på grund af manglende ko-ordination, små-stridigheder, der ellers kan vokse sig jættestore. Man har mulighed (forudsat at man også har evnerne) for at få den direkte berøring med hvert projekt og give en enkeltvurdering af det, uden at uvedkommende, lettere »nationalistiske« synspunkter vil blive brugt i argumentationen. Man kan herefter udlicitere opgaverne til de lande, der vil tage dem op. Der er også ulemper ved at have en ko-ordinator. De respektive Terre des Hommes-lande kan føle, at initiativet bliver taget fra dem, hvilket kan influere på offentlighedens økonomiske støtte til projekterne. Så længe Terre des Hommes er en frivilligt arbejdende organisation, betyder det nationale element, hvad initiativet til et projekt angår, en folkelig støtte — en støtte som en international ko-ordinatorvirksomhed ikke nødvendigvis er forenelig med.

Disse problemer og synspunkter, som jeg har fremlagt for Kaiser og for de øvrige Terre des Hommes-lande, vil blive drøftet allersnarest, så vi i samarbejde kan finde frem til en løsning af ko-ordinator-spørgsmålet, hvorom alle er enige.

Hvad det hjemlige arbejde angår, henviser jeg til de to artikler i dette nummer, dels om arbejdsgrupperne, dels om vore vietnambørn. Sidstnævnte artikel er skrevet af vores enestående dygtige og flinke vietnamesiske lærer mr. Ho.

Omtales skal også galla-aftenen i Tivoli 13. februar. Den var arrangeret af husmoder, fru Lisbeth Jørgensen fra Amager, der på egen hånd havde engageret mange af vore fineste kunstnere, der frivilligt optrådte til fordel for Terre des Hommes. Alle vore hjemmeværende sygeplejersker solgte kort med billeder af børnene fra Gabon.

TERRE DES HOMMES

DANMARK

HJÆLP TIL NØDSTEDTE BØRN

Hos Biafras børn

Fra Katolsk Forum
har vi lånt følgende
interview med
Pia Heinemeier
af Lis Thorbjørnsen

Hjælp de allermindste, de fattigste
og de ulykkeligste,
så er du sikker på ikke at tage fejl.

(Abbé Piérre)

- Gennem hvilken organisation kom du til Biafra?
- Gennem Terres des Hommes, en organisation, der udelukkende tager sig af børn.
- Var rejsen derned farlig, hvordan gik den?
- Jeg tog til Amsterdam, derfra til Sao Tomé, og derfra skulle jeg efter tredive timers ophold flyve direkte til Biafra. Vi fløj sent på aftenen. Da vi kom ind over Biafra, lød der en vældig buldren, og jeg tænkte: nå, der er bomberne! Da vi havde fløjet lidt, så jeg ildskær dernede, et mægtigt ildskær gennem skyerne, det blafrede op og ned. Jeg forestillede mig jo, at det var landsbyer, der brændte, og så viste det sig, at bulderet kom fra tordenvejr, og at det, der blafrede op og ned, var afbrænding af overskudsgas fra olieboring. Flyvemanikeren var tilfældigvis dansk, og jeg spurgte ham, hvor nervøs jeg skulle være, man har jo ikke megen erfaring i krig hjemmefra. Han virkede selv ret nervøs, det er jo også en kæmpebelastning at flyve flere gange frem og tilbage hver nat, når man kan risikere at få en bombe i hovedet.
- Hvad var dit første indtryk, da I landede i Uli?
- Det er om natten, man flyver, så det var helt mørkt, da jeg kom ned. Det første indtryk var, at der er en fantastisk larm fra alle insekterne, græshopper og frøer. Den slog én i møde, en enorm larm. Og så var der en hel masse mennesker nede på jorden. Det var såmænd ikke, fordi vi var ventet, for kommunikationen er slet, så de vidste dårligt nok, at vi kom, men der er altid nogen, der flokkes om maskinerne. Bl. a. var der på det tidspunkt en dansker dernede, Lasse Jensen, fra radioen, hans opgave var at tage imod alle, der kom.
- Hvordan kom du videre?
- Hver uge hentede de fra Sct. Josephs sickbay i Mpam Ekwerazu forsyninger i lufthavnen, og tilfældigvis var det netop denne dag. Der er to timers kørsel fra lufthavnen. Vejene er forfærdelige, enkelte af dem asfalterede, men de fleste er kun lerveje med store huller i, så man ryger op gennem loftet.

Ankomsten

Så kom vi til den compound, hvor vi skulle bo. Vi boede sammen med tre familier. Tre brødre ejer compound'en, flygtninge som har haft gode stillinger i Port Harcourt, velhavende, med bil og det hele, compound'en havde været deres weekend-udflugtssted. Vi lejede bungalowen, og de flyttede selv over i tjenestefolkenes små rum. Det var fantastisk spændende at bo sådan et sted, man var lige midt i det sydende biafranske familieliv. Om morgenen blev man vækket af, at de fejede gården, og ellers tumlede børnene rundt, og der var en snakken og en leen og skælden ud.

Jeg tilbragte en måned sammen med en hollandsk læge og hans forlovede og en hollandsk sygeplejerske. Så kom Karen Marie, og efter cirka en halv måned mere kom dr. Qvist, så det blev et dansk team med en hollandsk sygeplejerske, foruden de biafranske sygeplejersker.

– Hvordan så børnehospitalet ud?

– Det er ikke et rigtigt hospital, der bliver ikke foretaget operationer. Langt de fleste sickbay hospitaler er indrettet i forhenværende skoler, også dette. Alle husene dernede var dækket med palmeblade, selv bilerne blev dækket, når de stod stille, også alle kirker og hospitaler var camoufleret på grund af risikoen for luftangreb. Når man hørte dem komme flyvende, var det bare om at spæne ud og hente alle ungerne ind, og når der var noget hvidt tøj, der lå til tørre, få det ind. Vi var ikke udsat for noget, men man måtte altså være opmærksom på det, og vi havde fået gravet en stor bunker, så vi i påkommende tilfælde kunne skjule os der.

Sickbayens bygninger var pæne nok udefra, men indvendig virkede de ret mørke, med cementgulv og kalkede vægge. Uden for bygningerne var der en cementafsats, hvor ungerne blev sat ud hver dag, det virkede meget trist i begyndelsen, fordi de bare sad og hang allesammen i lange rækker, uden at der egentlig skete noget. Senere fik jeg købt nogle store bastmætter, som vi lagde ud på jorden under træerne, så vi kunne bære dem derud, så skete der i det mindste dét. De kan jo ikke lege sådan som normale, raske børn, det meste af tiden er de ret svage, så de bare sidder ned. Efterhånden som jeg havde fået arrangeret mit arbejde så godt som muligt, fik jeg

tid til at organisere noget underholdning og lidt leg for børnene. Jeg var så heldig, at der var en evangelisk guitarist, der kom en dag og tilbød at spille for børnene, de elsker jo at synge og spille, og rytme i det hele taget. Hvis de unge piger, der hjalp til i sickbayen, sang med dem, så var det altid krigssange, og de var selvfølgelig også mægtig gode og med slag i, men alligevel synes man, det er lidt trist for sådan nogen små størrelser altid at synge krigssange. Guitaristen sang en form for spirituals med dem, og det var meget opmuntrende. Så fik vi også lidt forskelligt legetøj, noget lavede vi selv. Vi lavede en kasse med små rum i, og kastanjer i hvert rum. Så vendte vi kassen, og alle kastanjerne røg løs midt imellem dem. Jups, i løbet af et sekund var alle kastanjerne væk, hver unge havde grebet en og sad og gemte den. Så tog jeg kassen frem og de skulle komme en kastanje i hvert af de tomme rum. I begyndelsen ville de helst ikke af med deres kastanjer, men når så en havde stoppet sin kastanje ned, var han jo ivrig efter, at de andre også skulle lægge deres kastanjer ned. Vi havde flest børn fra 1-3 år. Det er især de små børn, der bliver hårdt ramt, og så igen børn i pubertetsalderen, fra 11-12 år. Vi havde også de større børn, men der var mange flere i den lille aldersgruppe, som var så hårdt medtaget.

Arbejdet

Langt de fleste børn blev indlagt på grund af hunger, det er man jo ikke vant til fra danske hospitaler. Vi havde en såkaldt out-patient klinik to gange om ugen, hvor alle kunne komme, også voksne. Derfra blev børn så indlagt. Vi havde også mælkecenter. Hver morgen kunne de børn, vi fandt havde brug for det, komme og få to skefulde mælkepulver. Vi havde op til 500 børn, der kom og fik mælkepulver. Børnene havde frygtelig proteinmangel, så at deres fødder og ansigt svulmede op på grund af ødæmer (væskeudtrædninger). Når de gennem længere tid havde fået regelmæssigt mælkepulver-tilskud, kunne de blive fuldstændig normale. Det var faktisk en meget taknemlig form for behandling og dejligt at se, at hvis de kom en måned eller måske noget mere, så blev de fuldstændig gode igen.

— Hvad bestod dit arbejde i?

— Det var mangehånde jobs. Jeg skulle indskrive de nye patienter, og udskrive patienter. Og så havde jeg ansvaret for vores maddepot og skulle sørge for, at alting slog til tilstrækkelig længe. Vi fik de helt store forsyninger hver sjette uge. Efterhånden fik vi flere og flere børn, så det kunne knibe med at få maden til at slå til sidst på måneden, men børnene mærkede ikke, når det var ved at synke i beholdningerne. Arbejderne fik et måltid mad hver dag, og lidt penge for deres arbejde og hvis vi kunne se, at maden var ved at slippe op, blev der skåret ned i arbejderne rationer, så det gik aldrig ud over børnene. Jeg planlagde sammen med kokken, hvad de skulle have at spise, og sørgede for at udlevere det. Jeg skulle også tage mig af førstehjælp, de kom tit udefra med forskellige sår og småskader, dem skulle jeg behandle. De, der kom til kontoret, havde tit spørgsmål og problemer. Jeg skulle sortere dem og finde ud af, hvem der skulle til lægen. Når der var begravelse, ville de gerne have, at der skulle være en hvid med, og jeg plejede at overvære de fleste af begravelserne. Vi havde ikke nogen præst, men da var det dejligt at se, at enhver arbejder var i stand til at bede en bøn, når vi begravede børnene.

Mit arbejde var ikke så meget direkte med børnene, selv om jeg på en vis måde havde mere tid til at kæle med dem, end de andre havde.

I afdelingerne skiftede dag- og nattevagt klokken syv. Vi startede med at give alle børnene et glas mælk, så blev de vaskede og fik deres morgenmad. Vi havde ikke tøj nok til dem alle sammen. Gennemsnitligt havde vi ét sæt tøj til hver af dem, så når tøjet skulle vaskes, måtte de rende rundt uden tøj på. Om formiddagen sad de mere eller mindre og hang uden for eller stolprede rundt på deres tynde ben. Det meste af dagen fik de til at gå med at finde noget at spise. De fik jo så meget, som de kunne tåle, de fik 3 til 5 måltider, men alligevel var de altid sultne, deres mæthedfølelse var simpelthen ødelagt, fordi de havde været udsat for sult så længe. Også det at de var vant til aldrig at vide, hvornår de fik deres måltid, gjorde, at de i begyndelsen stadig følte sig utrygge og altid prøvede enten at gemme noget mad fra deres måltider i små konservesdåser eller prøvede at finde mad rundt om. Så fandt de måske en brændt bønne henne ved bålet. Og så fandt de lidt mælkepulver, og det blev jo spist, selv om der var lige så meget jord, som der var mælkepulver. Og hvis de kunne finde en gammel appelsinskræl, så var det jo også noget. Ved ti-tiden fik de mælk igen, og vi fik efterhånden organiseret, at de fik en kvart appelsin eller lidt banan til, så de fik noget at spise, og det elskede de jo. Det eneste, der betød noget for dem, var som sagt at få noget at spise. De dårligste af børnene fik sondemad. De bliver fantastisk let udtørrede, blandt andet har de fleste af dem diarré, og i løbet af en nat kan de blive så tørre, at de næsten dør af det. Et af problemerne ved disse meget udhungrede børn er, at de ikke kan tåle at få de store måltider, som de har lyst til, men de er bedre tjent med at få f. eks. fem små måltider, det er bedre for deres maver . . . det var det dagen gik med.

— Hvad var dine lykkeligste øjeblikke?

— Det var to tilværelser, dels tilværelsen i sickbayen og dels tilværelsen uden for sickbayen. Skal jeg tale om sickbayen, var det simpelt hen vidunderligt at arbejde med børnene, få lov at hjælpe sådan nogle små størrelser. Og ellers var jeg jo lykkelig for den kontakt, jeg havde med biafranterne, jeg fik mange virkelig gode venner. Jeg kom hjem og besøgte dem og delte deres tilværelse, de var helt fantastisk hjertelige. Når jeg besøgte dem om aftenen, plejede jeg gerne at overnatte, fordi det var for mørkt og for sent at gå hjem, og så rykkede far og mor ind i stuen og sov på madrasser, og jeg fik lov at brede mig i familiesengen. Det var jeg helt ulykkelig over, men sådan skulle det altså være.

Op til jul klippede jeg julestjerner med børnene. Børnene fra sickbayen er for små til at lave den slags, men de halvstore hjemme i compound'en kom ind på mit værelse, og så klippede vi. De er mægtig fingernemme, og de

elskede det. Hvis det blev sent, og jeg var træt, fordi jeg havde arbejdet hele dagen, krøb jeg bare i seng inde under moskitonet, og de fortsatte. Det var fuldstændigt naturligt for dem, de er vant til at leve mange sammen i ét rum, hvor nogen sover og nogen er oppe. Den største oplevelse for mig var den dejlige kontakt med afrikanerne.

– Hvad sprog talte du med dem?

– Alle, der har gået i skole, taler jo engelsk, og på sickbayen ansatte vi kun folk, der kunne engelsk. I klinikken for patienter udefra måtte vi benytte tolke, og også over for de små børn. Vi prøvede også selv at lære deres sprog, havde bl. a. timer med en neger, men han var desværre ikke den helt store pædagog, så det blev ikke til så meget.

Jeg var simpelt hen så lykkelig for hvert sekund på dagen. Måske fordi man vidste, hvor alvorlig situationen var, oplevede man hvert eneste øjeblik meget intenst, man lagde mærke til alt, hvad der skete.

– Hvad var de værste øjeblikke?

– Det værste kan forstås på flere måder, dels de uhyggelige øjeblikke, dels de sørgelige. De sørgelige øjeblikke er, når børnene dør. Som jeg fortalte før, faldt det i min lod at være med til begravelserne. De døde børn blev pakket ind i et hvidt lagen og lagt direkte ned i jorden.

Da måtte man selvfølgelig hver gang stå og tænke nogle tanker om det, der skete. Men de fleste var jo kristne, og jeg tror virkelig, at de var så fromme, at de kunne komme over det og tro på, at der er en Gud bagved, og han tager sig af det hele. Derfor slog det mig ikke ud.

– De uhyggelige øjeblikke?

– Der var sådan set ikke noget uhyggeligt ved det, men på grund af krigen kan man selvfølgelig snakke om, at der var farlige øjeblikke. Jeg vil gerne pointere, at det eneste tidspunkt, vi var i relativ fare, var når vi tog til lufthavnen hver uge for at hente vores forsyninger. De bombede jo Uli de fleste nætter. Der var eengang, den eneste gang, jeg så at sige har været i reuglær fare, da de bombede vældig meget, mens vi var der, så vi måtte sidde to og en halv time i en bunker. I samme øjeblik flyene landede, lød bragene fra bomberne, og det var somme-tider, så jorden rystede, men vi var altså i bunkeren. Selvfølgelig, hvis bomben havde landet midt i bunkeren, ville der ikke have været meget tilbage af os, men ellers blev krigen jo ikke ført fra luften i så høj grad som under anden verdenskrig.

Flugten

I den sidste tid, vi var i Biafra, kunne vi meget tydeligt høre granatbragene. Vores sickbay lå 10 miles fra Imo River, og de var efterhånden nået ned til floden og beskød hinanden fra hver side af den. Hvis nigerianerne overskred floden, måtte vi flygte omgående, men så længe de holdt sig bag Imo River, kunne vi altså være der. Selvfølgelig hørte vi bombebragene, somme tider så dørene næsten rystede, men det meste af tiden vidste vi i alt fald, at de var på den rigtige side af floden.

– Hvordan forløb sammenbruddet, og din afrejse?

– Fjenden rykkede efterhånden frem ret hurtigt, og da var det så dejligt, at vi havde en vældig god kontakt med de andre organisationer, Røde Kors, Caritas, World Church Council, alle disse organisationer arbejdede særdeles godt sammen. De sidste dage betød det overordentlig meget. I den biafranske radio blev der ikke bragt meddelelser om, hvordan fjenden rykkede frem, og det vil sige, at man faktisk ikke kunne vide, hvor de var, hvis det ikke havde været, fordi de forskellige organisationer var ualmindelig flinke til at komme og fortælle os, – der lå lidt afsides, – at fjenden nu var dér og dér. Da vi virkelig blev nødt til at flygte, havde vi i de sidste dage forinden evakueret de fleste af vore børn til mindre sickbayys rundt omkring, fordi vi var klare over, at med den taktik, fjenden førte, kunne vi nemt blive skåret af, fordi de kom fra to store hovedveje. Og blev vi afskåret, kunne vi ikke stå i sickbayen med 300 børn og ikke have noget mad. Så var det bedre at fordele dem rundt omkring. Derved bragte vi tallet ned på 100, så vi i nødstilfælde var i stand til at flygte med alle børnene på én gang i en lastvogn. Torsdag den 9. januar var vores læge, dr. Qvist, taget til lufthavnen for at hente den store seks ugers ladning. Så var vi alene tilbage, Karen Marie, en hollandsk sygeplejerske og jeg. Vi havde arbejdet meget hårdt med at få udskrevet så mange børn som muligt, og fra en af de ture, hvor de havde bragt børnene ud til deres hjem, kom de to sygeplejersker tilbage og fortalte, at de havde mødt en stor flygtningeskare, som styrtede afsted uden at have ret meget med sig og næsten for travlt til overhovedet at svare. De havde dog fået ud af dem, at nigerianerne var nået over floden og rykkede frem meget hurtigt. Det betød, at vi også skulle rykke afsted særdeles hurtigt. Vi havde en landrover, det var vi lykkelige for, men da vi stoppede den til randen, kunne der være 46 børn. Det vil sige kun halvdelen af vore børn. Vi havde fantastisk travlt. I løbet af næsten ti minutter fik vi stuvet alle de børn ind i landroveren, og de unge piger, der hjalp i sickbayen, så næsten målløse til. Der var ikke nogen ordentlig besked, kun hvad man kunne høre af rygter, og hvad man selv så, om hvor langt nigerianerne var fremme. Så pigerne var jo ret lamslåede over, at det hele udviklede sig så hurtigt. De begyndte at græde, mange forlod også sickbayen, fordi de ville hjem til deres familie og se, hvordan det gik dem. Da vi havde bragt de første børn til en sickbay i nærheden af lufthavnen, tog vi tilbage efter resten. I denne sickbay nær Uli havde vi regnet med at blive, men allerede næste dag stod det klart, at alle hvide burde og skulle forlade landet. Nigerianerne var rykket frem med sådanne stormskridt, at vi begreb, at hele Biafra ville blive indtaget.

Det var med tungt hjerte vi rejste, og vi vil gerne tilbage. Pastor Reventlow og formanden for Terre des Hommes i Holland tager til Lagos for at bede om tilladelse til, at organisationen kan fortsætte sit arbejde for børnene.

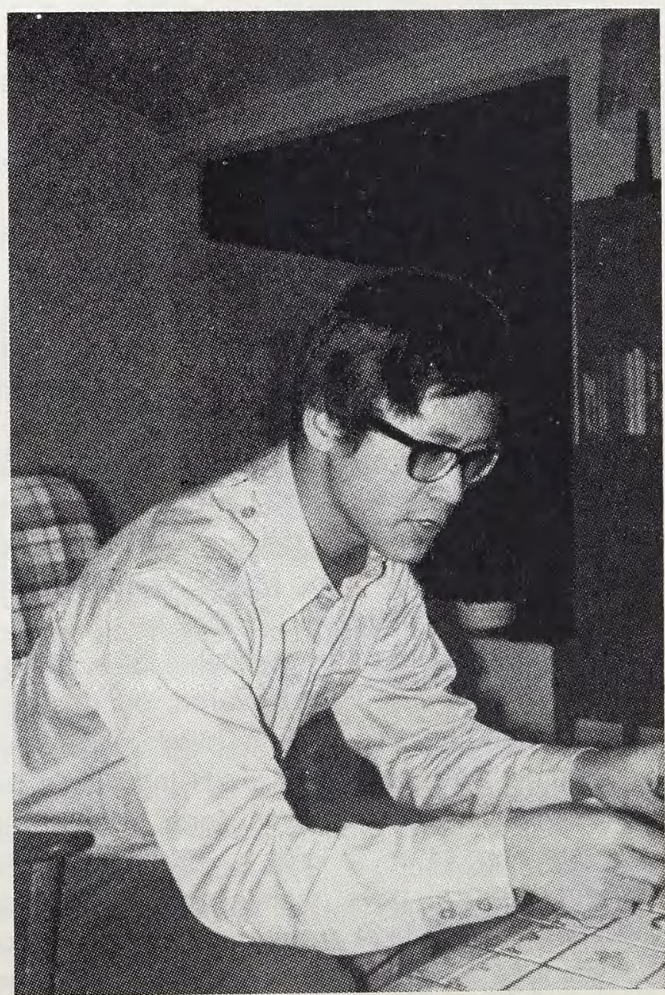
Lis Thorbjørnsen.

Pia Heinemeier viser, hvorledes biafranterne bærer deres krukke på hovedet

Jesper Qvist og Karen Marie Larsen i færd med at undersøge et hungerramt barn

Terre des Hommes' vietnamesiske lærer mr. Nguyen Ngoc Ho

Kortene blev solgt som lodder, og Tjæreborg havde givet os to gevinster i form af to rejser dels til Costa del Sol og dels til Mallorca. Det blev en meget fin aften, og vi har fået et rent overskud på ca. 10.000 kr.

Der er endnu ikke indløbet skriftligt tilsagn om vores adoptionsformidlingsret for handicappede børn fra Korea. Men ministeriet, som jeg har rykket flere gange, har lovet, at tilladelsen er på trapperne og at den vil foreligge om ca. 14 dage. Indtil da må vi vente med at skrive mere om det.

Og så undskylder jeg som sædvanlig artiklens længde. Tak for mange breve, og tak på kassererens og kartoteksførerens vegne, fordi medlemmerne betaler deres kontingent så rettidigt og nøjagtigt. Husk også afregninger for julekort. Vær med til at skaffe nye medlemmer, og lad dem forstå, at Terre des Hommes ikke er en organisation i lighed med andre organisationer, den er en bevægelse, og den er i bevægelse, og vi forsøger at nå hinanden allesammen i noget udefinerligt, noget, der nærmest må karakteriseres som venskab. Grunden til dette venskab er, at vi står sammen omkring de børn, der så hårdt trænger til vores hjælp.

Mange hilsener
Detlev Reventlow

Rapport fra vor vietnamesiske lærer

I denne måned (marts 1970) er det to år siden, at det første hold krigsskadede Vietnam-børn kom til Danmark til medicinsk behandling under ledelse af den humanitære organisation Terre des Hommes (Menneskenes jord).

I løbet af disse to år er ialt 25 vietnamesiske børn blevet bragt hertil for at blive behandlet for sygdomme lige fra napalmforbrændinger og skudsår til polio og tuberkulose. Efter vellykkede operationer er et antal børn blevet sendt hjem i god behold til Vietnam for at blive genforenet med deres lykkelige og taknemmelige familier. For tiden opholder der sig ialt 13 børn i Danmark, 8 af disse kom med det første hold i marts 1968 og fem er fra det andet hold, der ankom i april 1969. To af de herboende børn kræver særlig medicinsk behandling og må således opholde sig på hospitaler – de resterende, som ikke længere behøver stadig medicinsk omsorg, bor hos deres danske plejeforældre i forskellige egne af landet.

Den almindelige fysiske, medicinske, sociale og psykiske tilstand hos disse børn er fortræffelig. De tilpasser sig uhyre nemt deres nye og fremmede omgivelser. De lærer hurtigt det svære danske sprog og taler det med en rivende tungefærdighed. (Den eneste ulempe derved er jo desværre, at jo hurtigere børnene lærer at tale dansk, desto hurtigere glemmer de deres modersmål). Alle børnene er i skolealderen og går i lokale danske skoler, hvor de klarer sig godt og gør god fremgang. I forbindelse med denne opdragelse bliver børnene besøgt regelmæssigt af undertegnede, en vietnamesisk ung studerende, hvis opgave er at gøre dem fortrolige med sig, minde børnene om deres sprog, deres sæder og skikke og deres hjemlands traditioner og øvrige kultur.

Skønt nogle af de ældre børn må indrømme, at de f. eks. savner den vietnamesiske ris og savner at spise med pinde, har de alle alligevel været i stand til at indrette deres smag efter den danske mad og det er lykkedes dem at lære at bruge gaffel og kniv. Måske er det allervigtigste – og det som hjælper til at gøre børnenes ophold i Danmark gavnligt – det faktum, at de alle har været i stand til at elske og klare sig godt med deres plejeforældre og plejesøskende, og de er til gengæld elsket af deres nye familier.

Med undtagelse af et par børn, der hverken har oplysninger om eller overhovedet har forældre, og som derfor vil kunne blive til stadighed i Danmark, regner jeg med, at størstedelen af børnene formentlig vil kunne rejse hjem til deres biologiske forældre. Deres hjemrejse til Vietnam vil utvivlsomt fremkalde stor sorg hos deres plejeforældre og hos børnene selv. Imidlertid er disse vanskeligheder kun små sammenlignet med de »mirakler«, der er sket for dem under deres ophold i Danmark.

De, der har været brændt af napalm kan nu smile igen. De, hvis ben har måttet amputeres, kan nu gå med kunstige ben. De, der har været krøblinge, har nu fået støttestativer, krykker o. lign.

Til trods for de mange vanskeligheder ved projektet, kan jeg sige med overbevisning, at Terre des Hommes' program med at bringe børn hertil for at hjælpe dem har været meget lykkebringende. Dette er i særlig grad sandt, når man ser de børn, der er blevet hjulpet via projektet.

Det eneste betydningsfulde problem har været, at ikke alle de børn, der behøver hjælp, kan indesluttet under Terre des Hommes.

Nguyen Ho
26. februar 1970.

Dan en arbejdsgruppe!

Det er meget glædeligt, at Terre des Hommes nu er inde i en rivende udvikling, både på nationalt og på internationalt plan, – en udvikling, der medfører, at de mange medlemmer, der har meldt sig til et aktivt arbejde i bevægelsen, nu også kan få deres ønsker opfyldt. Det er jo simpelthen effektiviteten af de aktive medlemmers arbejde, der får hjulene såvel i de udenlandske som de indenlandske projekter til at køre rundt.

På mange måder har vi i den senere tid mærket et indtrængende ønske hos vore aktive medlemmer om at komme til at arbejde mere aktivt, mere koncentreret, mere organiseret. Derfor er et udvalg nu i færd med at etablere arbejdsgrupper over hele landet, så der kan skaffes muligheder for bedre kontakt med medlemmerne. Dette er den første betingelse for, at arbejdet kan komme i gang.

Der har tidligere været dannet arbejdsgrupper, men desværre eksisterer kun ganske få af dem i dag, da man ikke havde rigtig mulighed for at give dem det rette stof at arbejde med, og fordi ko-ordinationen mellem de enkelte gruppemedlemmer og imellem de forskellige grupper var for uorganiseret. Vi har dog nu så mange ting på programmet, at der er masser at gøre for enhver, der kan afse lidt tid og interesse for at hjælpe. Herunder skal det altid erindres, at vi arbejder frivilligt, men også at effektiviteten – på grund af frivilligheden – har muligheder for at være langt stærkere end i det lønnede arbejde, da man dér har så mange andre hensyn at tage.

Der er mange muligheder for aktiviteter i en arbejdsgruppe, og vi kan kort nævne nogle af dem:

- a) Uddeling og forsendelse af tryksager og girokort.
- b) Ophængning af plakater under landsindsamling.
- c) Indsamling af f. eks. børnetøj og legetøj.
- d) Opstilling af indsamlingbøsser.
- e) Arrangement af f. eks. bridgeturning, tombola, bazar, foredrag, banko-spil, salg af chokolade, apfelsiner o. a. til overpris (med de resp. politimestres tilladelse).
- f) Oprettelse af kontakt til pressen (helst i samarbejde med formanden, idet unødvendige misforståelser herved undgås).
- g) Evt. besøg hos og omsorg for børn, som TDH har bragt til landet og indlagt på sygehuse.

Der kan være mange andre muligheder for aktiviteter, og det vil i høj grad være op til den enkelte arbejdsgruppe at finde på nye ting at beskæftige sig med.

Vi lover til gengæld, at vi – når en arbejdsgruppe er trådt i funktion – vil hjælpe og støtte den på alle måder, dels ved personlig kontakt, dels ved udsendelse af orienteringer om projekterne ude og hjemme. Vi vil gerne modtage rapporter fra de forskellige komiteer, således at vi kan give erfaringerne videre til andre komiteer. Vi formidler også gerne foredrag og lysbilledforevisninger om arbejdet ude i verden, f. eks. i Gabon, men også om de nye projekter, som Terre des Hommes snarest går i gang med.

Vi vil meget gerne – og hurtigst muligt – høre fra alle, der er interesseret i at være med i en arbejdsgruppe, – man kan blot skrive eller ringe til en af nedenstående adresser. En arbejdsgruppe kan have få eller mange medlemmer, men man kan udmærket melde sig enkeltvis, – vi vil så forsøge at sætte de nærmestboende i forbindelse med hinanden.

Vi glæder os til at komme i gang, og vi ved af erfaring, at arbejdet bliver mere og mere interessant, jo mere man kommer ind i tingene, og som sagt – vi står parat til at hjælpe Dem – og derigennem først og sidst alle de børn, der trænger så hårdt.

Altså – skriv eller ring snarest – og så snart vi har samlet trådene, hører De fra os igen.

Arbejdsgruppe-udvalget

Hans Kaufmann	Ribe Landevej 1	6270 Tønder	Tlf. (047) 215 23
Tytte Botfeldt	Stashospitalet	6440 Augustenborg	Tlf. (044) 712 92
Hanne Dahl	Torvet 2	5700 Svendborg	Tlf. (09) 2104 93

Terre des Hommes, bestyrelse og præsidium.

Præsident: Overkirurg, dr. med. Rasmus Movin, Frederiksberg Hospital, 2000 København F. 1. pr. medlem: Direktør, cand. jur. Erik Langsted Marielystvej 26, 2000 København F. 2. pr. medlem: Folketingsmedlem, fru Lis Møller, Grønningen 23, 1270 København K.

Formand for bestyrelsen: Pastor Detlev Reventlow, Ringgade 104, 6400 Sønderborg. Næstformand: Læge Ole Brems Ansvej 57, 8600 Silkeborg. Sekretær: Pastor Carl Fuglsang-Damgaard, Havnbjerg, 6430 Nordborg. Kasserer: Post-assistent, fru Inga Lindegaard-Hjorth, Sundsvallgade 17, 6400 Sønderborg. Fru Monna Madsen, Ibjergvej, Sdr. Næså, 5792 Aarslev. Fru Ulrikka Frøkjær-Jensen, Kirsebærlunden 12, Bistrup, pr. 3460 Birkerød. Fru Tytte Botfeldt, Stats-hospitalet, 6440 Augustenborg. Læge Niels Dahm, Æblehaven, 6430 Nordborg. Læge Lejf Ujaraq Vaag, 5370 Mesinge, Fyn.

Medlemmer af lægeråd: Læge Ole Brems, Ansvej 57, 8600 Silkeborg. Læge Carl Raft, 6840 Oksbøl. Læge Lejf Ujaraq Vaag, 5370 Mesinge. Læge Jørgen Rude, 4281 Gørlev, Sjælland. Overlæge Jørgen Winge, Jeppes Kilde 5, Bredballe, 7100 Vejle. Ammanuensis, cand. psych. Jørgen Hviid, Bernstorffsvej 56, Hellerup. Kritisk revisor: Lærerinde, fru Bodil Kaldan, Vimmelskafte 24, 3700 Rønne.

KARTOTEK OG UDSENDELSE AF TDH-NYT, fru Eva Bryld, Th. Brorsensvej 86, 6430 Nordborg.

Suppleanter: Civiløkonom Finn Høgsbro, Iskovgården, 6400 Augustenborg. Typograf Kaj Henning Jensen, 8354 Hov. Sygeplejerske Birthe Hjorth, lejl. 17, Godthåbsvej 74, 2000 København F. Sygeplejerske, fru Ida Cold, Korshøjen 25, 8240 Risskov.

VOR GIRO ER 14 52 30, SØNDERBORG

NETZLER. SØNDERBORG

TERRE DES HOMMES

DANMARK

HJÆLP TIL NØDSTEDTE BØRN

Maria

Stenløse, den 1. juni 1970.

Da min mand og jeg i oktober 1969 blev enige om at adoptere et handicappet barn, var der ikke langt fra tanke til handling. Vi gik straks i gang med den uendelige række af papirer, samtaler og formaliteter, der skal til, når man begynder en adoptionssag.

Hvofor vi ville adoptere et handicappet barn? Vi har selv to raske børn på 7 og 8½ år, men har også haft et stærkt handicappet, åndssvagt barn, der døde i juli 1969, 4½ år gammel. Det var svære, men lærerige år med lille Peter, som, trods det at han aldrig mælede et ord, lærte os meningen med det virkelige liv. Vi lærte så meget om livet, at vi blev i stand til at acceptere døden. Hermed skal dog siges, at det at miste et barn, er så svært, at det er umuligt at forstå for den, som ikke selv har prøvet det. Men sorg kan også bruges til noget meget positivt. For os var det naturligt at ønske et barn med et mindre handicap, og vigtigt var det også, at det blev et barn fra et land, hvor børn i det hele taget har en meget ringe chance for at leve et anstændigt liv.

Da vi havde læst om nøden blandt børn i Korea, kontaktede vi et børnehjem der og fik så tilbudt en lille pige med en lam venstre arm. Papirerne lød på et lille barn, der, trods det at hun virkede intelligent, var passiv og indesluttet, — selv de mennesker hun elskede tog hun aldrig selv initiativ til at kontakte, de måtte selv tage hende op. Vi sagde straks ja tak til dette barn, og måtte så for alvor til at kæmpe for at få hende.

Maria er jo handicappet, og det gav anledning til flere besværligheder i adoptionssagen, handicappede børn var jo ikke det, man ønskede sig allermost her i Danmark. Flere gange fik vi at vide, at vi da meget lettere kunne få et normalt rask barn, og for hver gang blev vi endnu mere stædige for at få denne sag gennemført.

Selv om vor sag er gået meget hurtigt, var det slemme måneder, og vi fulgte selv sagen daglig fra sted til sted. Det var frygteligt, da vi ikke vidste, om barnet ville blive godkendt, ja, på et tidspunkt var jeg parat til at emigrere for at få dette barn, som vi følte var vort. Det gjorde det ikke lettere, at Maria havde haft tuberkulose, to gange meningitis og kronisk mellemørebetændelse. Bagdelen ved en gruppe to sag er, at man har kontakt med barnet, og da man ikke ved, om det bliver godkendt, er det blidere, at man først får kontakten, når det er sikkert, at man kan få barnet. Dog, når vi skal til det igen, bliver det på samme måde, vi **må** selv være med i det.

De store vanskeligheder lå i, at Terre des Hommes ikke på det tidspunkt havde fået formidlingsret.

Da Peter var ganske lille, lærte jeg folketingsmedlem, fru Lis Møller at kende gennem hendes omsorg for de åndssvage, en omsorg, der omfatter alle, der har det svært, det er sådanne mennesker, det er så godt at træffe. Det var selvsagt også Lis Møller, der måtte træde til, da vi fik svært ved at få godkendt Maria, og uden den utrættelige hjælp var vor sag nok ikke gået igennem på daværende tidspunkt. Hvis nogen bruger sin position i menneskelighedens tjeneste, så er det hende.

Maria ankom med KLM til Kastrup lufthavn den 24. april 1970.

Da Maria, på en sygeplejerskes arm, kom ud af maskinen, stak hun i et strålende smil, det var tydeligt, at hun genkendte mig fra de billeder, vi havde sendt ud til hende af os alle. Jeg kan ikke beskrive de følelser, jeg selv havde, da jeg fik overrakt mit barn, et fuldt færdigt barn på tre år, et barn som jeg allerede elskede fra papirer og billeder, og nu stod jeg så med hende i armene, det var vidunderligt.

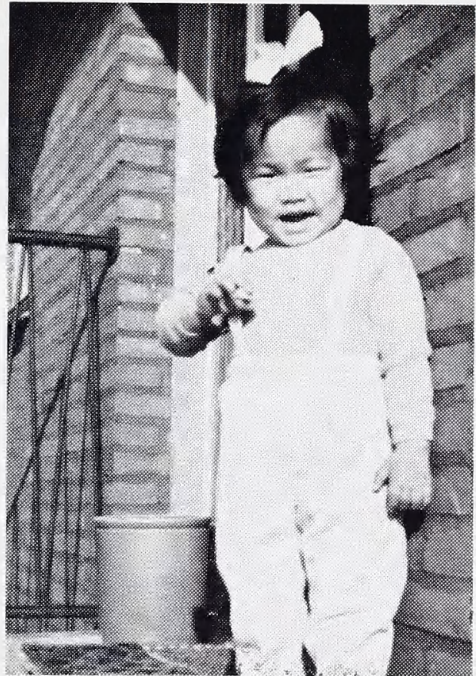
De første dag havde vi frabedt os alt besøg, vi ville ikke overvælde hende, men stille og roligt lære hinanden at kende. Maria har ikke en gang været ulykkelig, og jeg tror ikke, hun savner Korea. Det er, som om hun helst vil glemme. De første tre uger lød hun kun navnet Maria, sagde vi Ok Kyung, rystede hun på hovedet og gik. Så en dag viste jeg et billede af hende selv og spurgte, hvem det var, og da sagde hun Ok Kyung, — hun var nu så tryk, at hun turde fortælle os sin identitet. I rapporten stod, at hun havde en meget dårlig gang, men at den var så dårlig, havde vi ikke troet. — Den første tid gik hun vaklende og usikkert, ligesom uden balance. I dag LØBER Maria, går op og ned af trapper, ja, klarer sig på lige fod med andre børn. Kan den tidligere gang skyldes en indre usikkerhed og utryghed??, og kan noget sådant rettes op på bare få uger??, det er spændende og dejligt at være vidne til.

De eneste besværligheder, vi havde, var ved sengetid de første fire dage. Hun sover i en barneseng tæt op ad vor seng, for at hun ikke skal føle sig ene. Når hun skulle i seng, og jeg begyndte at klæde hende af, startede hun på det helt store hysteri, og ligemeget hvad jeg gjorde, skreg hun, det var bestemt ikke morsomt, og jeg skal ærligt indrømme, at jeg, da jeg tredie nat uden søvn sad med dette hvæsende og spruttende lille uhyre i mine arme, tænkte, hvad er jeg dog gået ind til? I dag kan jeg mere mig over det, men hårdt var det, da det stod på.

Nu er der gået en måned og Maria er faldet helt og fuldt til i vor familie, vi havde aldrig turdet håbe, det ville gå så let, hertil skal siges, at det nok går særlig let, hvor der er andre børn, børn tager så naturligt på alt, og en stor hjælp har det nok været, at vi helt har undgået jalousi fra begge sider, børnene er meget glade for hinanden og Maria falder helt naturligt ind i deres leg.

Vi ser meget lysere på Marias handicap end først antaget, hun klarer sig utroligt godt, og hun vil kunne trænes meget op. Det vigtigste for os er dog, at hun lærer at acceptere sit handicap, være glad for det hun har, og ikke se sig blind på det, hun mangler. Det kan dog godt være lidt af en balancekunst, fordi man i kærlighed og beskyttelse for barnet måske får det til at opfatte sig selv som værende bedre og mere privilegeret end de raske børn, og benytter sig af det, så må man hurtigst muligt tage sig selv i nakken, for en handicappet, der er egoistisk og selvoptaget, er akkurat lige så kedelig som en rask af samme slags.

Jeg ved, at der er blandede meninger om at adoptere farvede børn til Danmark, jeg tror dog ikke, vi skal være så bange for det. Børnene kan ikke, fordi de har en anden farve, være anderledes end andre børn indeni, — hvis børnene bliver adfærdsvanskelige, (hvad der jo også er danske børn, der bliver), ligger en stor del af skylden nok i den måde, hvorpå vi herhjemme behandler mennesker, der er anderledes, det kan vi desværre ikke lave om på lige med det samme. Men der kommer flere og flere udlændinge og det, vi forældre til disse børn kan gøre, er at oplyse dem om deres herkomst, hvorfor de har en anden farve, hvorfor de er kommet hertil, ja, og bare holde af dem for det de er,

(Ok Kyung Park, f. 25. 12. 66)

hjælpe dem med de problemer, som alle børn får, og forældrene må prøve at hjælpe dem til en løsning, og ikke gøre problemerne større end de er, fordi forældre ofte tror, de udspringer af barnets farve.

Det er en stor lykke at se et lille alvorligt institutionspræget barn blomstre mere og mere op for hver dag og blive et trygt og naturligt barn, en lykke, men med malurt i, jeg må daglig tænke på alle de andre, dem, der ikke får chancen.

Det er vort ønske at få endnu et barn fra Korea, og med den erfaring vi har haft med Maria, kan vi varmt anbefale ideen til andre, der går med adoptionstanker.

Det er meget svært at forstå verdenssituationen, som den er i dag. Hvad skal den til, den uhyggelige krig, der altid rammer de uskyldige, jeg kan ikke, som man så tit hører, glæde mig over, at jeg bor i et fredeligt lille land, når det er på bekostning af andre mennesker. Jeg føler, at der er een GUD til for alle folkeslag, og at **ingen** er født med mindre RET til at leve end andre.

Det er mit håb, at vi kan få startet forældrekredse omkring de udenlandske børn. Mindre kredse landet over, hvor forældre kan støtte og hjælpe hinanden, og frem for alt nye forældre. Vi har været med i sådanne kredse omkring de åndssvage børn, og det har været til trost og styrke for mange af os.

Lis Jul-Larsen.

Matthew

Et sammentræf af tilfældigheder førte til, at det blev os, der den 11. marts kunne tage af sted for at hente Matthew på Rigshospitalet. I månederne forinden havde vi været i telefonisk kontakt både med sygehuspersonalet og Matthew selv og på den måde forberedt ham på, at han nu skulle have »far og mor og 4 søstre i Jylland«. Da hele familien mødte op på hospitalsgangen var vi jo nok lidt forbeholdne hver især, men Matthew kom sig hurtigt af overraskelsen og ville gerne med os.

Hjemturen til Jylland i bil fandt han dog meget lang, så da han allerede på dette tidspunkt kunne meget dansk, spurgte han ofte, om vi skulle blive ved med at køre.

I hjemmet fandt han sig til rette lige med det samme, og kom fra første færd godt ud af det med sine nye »søstre« (4—9 år). Vi havde været spændt på, om hans syn nu var så godt, at han kunne klare sig på lige fod med de øv-

rige børn, men på det punkt havde vi ikke behovet at bekymre os. Med sine briller kunne han faktisk se normalt, om end hans synsfelt var begrænset. Efter en tids forløb fik han andre briller med dobbelt slibning til det højre øje, og det har været tydeligt at følge den fremgang, dette betød for at kunne se ting tæt ved. På venstre øje er der stadig nogen efterstær, men dette skulle bedres efterhånden, så han senere skulle kunne få øjnene til at arbejde normalt sammen.

Da der ikke er nøjagtige oplysninger om hans alder, har man formodet, at han var ca. 8 år. Det var derfor naturligt, at vi forberedte ham på at gå med over i skolen. Allerede dagen efter hans ankomst var han med i 1. klasse og i de følgende uger fulgte han med hver dag. Men efterhånden kunne vi se, at han hverken i udvikling eller modenhed passede her, og da han tillige ikke kunne se tilstrækkelig tydeligt på nært hold til, at han kunne kigge med i bøger o. lign., fandt vi det bedst at holde ham hjemme. I sin omgang med vore andre børn og andre kammerater viser det sig, at han finder sig bedst tilrette blandt de 6—7 årige, og vi er nu blevet enige med ham om, at han er 7 år, og »så behøver man ikke at gå i skole«. Om vi skal forsøge med ham igen i den nye 1. klasse efter ferien, eller om han i stedet skal et år i den børnehave, som måske bliver oprettet her i byen, er det svært at afgøre på dette tidspunkt.

På det sproglige område har han udviklet sig meget. Han forstår stort set alt, hvad man siger, og han har efterhånden også fået et godt ordforråd, som han flittigt anvender. Navnlige blandt børn holder han sig ikke tilbage, men snakker ufortrødent løs. Mange ting er dog helt nye og ukendte for ham, og han vil gerne have forklaret alt, hvad han finder mærkeligt.

I det daglige har han været dejlig nem at omgås. Han gør gerne det, man siger, og er meget utilfreds med, når de andre børn ikke gør, hvad de får besked på. Er der lavet numre, kan man være overbevist om, at Matthew hver gang med engleansigt bedyrer, at det i hvert fald ikke er ham, der har været med til det.

Men så snart vejret bare er nogenlunde er han at finde udendørs, hvor han på sin lille tohjulede cykel suser rundt mellem de nærmeste huse. Forøvrigt tog det ham kun ganske få dage at få lært at cykle, noget han jo slet ikke før havde haft anledning til.

Snart vil han sikkert også helt overvinde de sidste spor efter underernæringen. Hans store mave bliver mindre og mindre for hver uge, der går, og han tåler bedre alsidig kost. At spise er hans store glæde, — ja, han nyder virkelig måltiderne, — og det er en stor oplevelse for os.

Under sit 4 måneder lange sygehusophold havde han nydt godt af folks gavmildhed på mange områder, så det var næsten en hel legetøjsbutik, han bragte med herhjem. Men han er god ved tingene og passer godt på, at alt kommer ind igen. Også sit tøj er han meget optaget af. Somme tider er han næsten mere forfængelig end pigerne, og stolt som en pave er han, når han kan få lejlighed til at promenerer i sit søndagstøj.

Selv om vi i vores blandede flok allerede har indlemmet Matthew i familien, kan man ikke undgå at tænke meget over hans rigtige pårørende i hjemlandet. Desværre er mulighederne for eftersøgning og nærmere kontakt ikke til stede i øjeblikket, og vi må stadig prøve på at give ham så megen tryghed og glæde som muligt uden at afvise muligheden for at han igen skal vende tilbage til sin familie og sit miljø.

Henry og Øivin Jensen

Børnelandsbyen

Kært barn har mange navne, — det har vor børneby også. Navnet Mindoubé kendes næsten kun fra officielle papirer; siger man derimod »Terre des Hommes« er alle med. I Terres des Hommes kredse og af børnebyens små sorte beboere hedder den Lalala. — Lalala er et af yderkvartererne i Gabons hovedstad Libreville og børnelandsbyen er sidste beboelse inden bushen.

Det første, der møder en, når man kommer til børnebyen, er en flok småroller, der hidkaldt af motorlarmen straks er på pletten. — Auto — auto, råber de fulde af begejstring. Biler er noget herligt noget, man kan spejle sig i ruderne og forchromningen. — Navkapslerne er de foretrukne, der bliver billedet helt fortegnet, man laver grimasser, — det er helt ustyrlig morsomt. — Man skal ikke engang være børnevenlig for at overgive sig; her er ingen grænser og ingen fordomme, kun de små børns glade smil.

»Mindoubé«

i Libreville

Selve landsbyen består af seks store huse (sovesale), en skolebygning, en køkkenbygning med rectorium, en vaskeri- og lagerbygning. Bygningerne er placeret, så de danner rammen om to åbne pladser. — Den største foran skolen er legeplads, skolegård og sportsplads. Langs den ene side er der fire hytter med palmebladstag; her holder børnehaveklasserne til, her kan man lege i skyggen. På den modsatte side er der et par gynger, klatrestativer og vipper. »Grønsværen« er fint faststampet sand, særdeles velegnet til at tegne i, endnu bedre end tavler og papir, som altid er så rationeret. — På den mindre plads mellem tre af husene er der en masse gennemgangstrafik; man kan spille basketball og ned fra mangotræet hænger der et tykt reb, hvor man kan få sig en ordentlig svingtur.

De seks huse, et grønt, et gult, et blått, et rødt, et hvidt og et orange, er alle, mere eller mindre, ens indrettet; en stor sovesal og for hver ende en bruse- og toiletafdeling og et værelse, som beboes af den biafranske husmor. Det grønne hus, også kaldet »Ponponniere«, er hospital og småbørnsafdeling. Af de godt 500 børn er der nu kun 6 tilbage, der er deciderede babies. —

Børnene er i det store og hele raske, så på hospitalet ser man hovedsagelig malaria, bylder og en enkelt brækket arm, — det sker jo i selv de bedste familier. Fornylig var der mæslingeepidemi, den forløb roligt, men i en familie med over 500 medlemmer er det lidt af en belastning.

Efterhånden er børnene runde og velnærede, de har en glubende appetit. — Dagen startes med mælk, med antydning af cacao-smag, og et stykke brød. Middagsmaden består af ris eller makaroni og en enkelt gang store kogebanener. Dertil en eller anden form for sovs med kød eller fisk. Et par gange om ugen er der frisk kød, et par gange fisk, og de resterende dage tilberedes sovsen med konserves fra Europa. Variationerne kan ikke blive de helt store, selv om corned beef fra Holland, Danmark eller Frankrig ikke smager nøjagtig ens. — Efter det obligatoriske middagshvil er der et glas mælk eller yoghurt til alle og aftensmaden er næsten identisk med middagsmaden, blot erstattes kødet sommetider af æg eller ost. —

Børnene har ikke glemt, hvad det vil sige at sulte. Lang tid efter at de var kommet i sikkerhed i Libreville, stjal de brød eller spiste ikke op og gemte det for at være sikre på også at have mad til næste dag. Efterhånden opgav og glemte de det, men da lageret brændte i april måned, var der ved at gå panik i børnene, skulle det hele nu begynde forfra igen? Kan vi nu ingen mad få mere? De blev hurtigt beroliget; allerede samme dag fik vi ris, sukker, mælkepulver o.s.v. fra de andre hjælpeorganisationer i byen.

Hvem holder nu styr på alle de mange små. — Der er først de 29 biafranske lærerinder og sygeplejersker; de arbejder i skolen, på hospitalet og som husmødre i husene. Dernæst er der ca. 40 gabonesere fordelt i husene, i køkkenet og vaskeriet og endelig 9 europæere, der står for den administrative og daglige ledelse af landsbyen.

Alle børnene går i skole eller børnehave ugens 5 første dage fra 9 til 12 og fra 16 til 17.30. I hvert klasserum er der 2 klasser med hver sin lærerinde, så til tider kan det knibe lidt med koncentrationen. Ofte sker det, at de mindre skolebegeistrede sniger sig ud af klassen og finder sig en plet, hvor de kan lege i fred og ro. Det varer dog sjældent ret længe, med mellemrum bliver der lavet razzia; de større børn bliver sendt ud for at genne de bortløbne tilbage. Er man rigtig uheldig, kommer Miss. selv, og det kan svide slemt om fingrene eller bagi.

Lørdag er den store rengøringsdag, de større børn skruber og skurer i skolen og i husene; de mindre bliver sendt ud på terrænet for at samle papir og andre uvedkommende effekter op. — Særlig begunstiget er det hold, som den uge bliver udset til at vaske vægge i et af husene. Belønningen er nemlig en bytur lørdag eftermiddag og helt alene uden voksen ledsagelse. — Børnene bliver kørt ind til det store marked i Libreville og hver forsynet med 200 CFA (ca. 6 kr.) + 50 CFA til en taxa hjem. Et af børnene låner et ur, og så bliver de overladt til sig selv med besked om at være hjemme til en bestemt tid. — Bekymrede formaninger skorter det ikke på, de bliver tilsyneladende overhørt, men helt rolig er man alligevel ikke, før man ser de stolte, trætte og begejstrede børn hjemme igen.

For de hjemmenværende børn bliver der arrangeret boldspil, konkurrencer og ture til stranden. Søndag formiddag er der gudstjeneste. For katolikerne foregår det i spisesalen og for protestanterne i skolen. Lidt over halvdelen af børnene tilhører den katolske tro. Lige så naturligt og selvfølgelig gudstjenesten bliver fulgt om søndagen, lige så selvfølgelig er den daglige bord- og aftenbøn, der bliver bedt med stor inderlighed. — Søndag eftermiddag er der igen boldspil o.s.v. — Det hænder også, at der er fodboldkamp mod en af de andre børnelandsbyer i Libreville. Normalt er der et glimrende forhold og samarbejde med de andre hjælpeorganisationer i byen, men når det gælder ens fodboldære, stiller sagen sig lidt anderledes, så er man glødende »nationalist«. —

Uden at skele til fodbolden kan jeg dog efter 6 måneder hos de dejlige unger i Lalala, med overbevisning sige, at jeg er glad for og stolt over, at det netop var for Terre des Hommes jeg fik lov at arbejde.

Kirsten Lind.

Grønland

Forholdene i og omkring Angmagssalik og de deraf følgende ulykkeligt stillede grønlandske børn både i Grønland og herhjemme er en direkte appel til Terre des Hommes om om hjælp.

Efter forhandlinger med kompetente folk både i Grønlandsstyrelsen, i Folketinget og i Justitsministeriet er det blevet klart, at vi foreløbigt kan hjælpe på følgende områder:

1. Uden yderligere tilladelser kan vi formidle anbringelse af børn over 14 år i godkendte plejehjem. Det skulle være muligt for medlemmerne at kende — i hvert fald enkelte — familier, der gerne — en kortere tid — ville skabe et hjem for en stor grønlandsk dreng eller pige. Sagen er jo her ikke, hvad vi har behov for, men hvad der kan hjælpe et barn i en svær situation.
2. Vi har nu muligheden for at virkeliggøre tanken om det børnehus (eller den børneby), som har optaget os gennem det sidste par år. Hjælp os med at finde et egnet sted, hvor grønlænderbørn (og til sin tid børn fra andre lande) i perioder kan opholde sig, og hvorfra de kan sendes ud enten til plejehjem eller til videreuddannelse på efterskoler eller på lærepladser. Såfremt et barn ikke skulle falde til i en plejefamilie, kan det i så fald påny opholde sig en tid i børnehuset. Det er ikke meningen, at disse børn skal adopteres, men senere, når forholdene tillader det, hjemsendes og gøre gavn i deres egen landsdel. Vi vil være i stand til at skaffe egnet og kvalificeret personale til den daglige drift af et sådant projekt.
3. Vi har sendt en ansøgning til socialudvalget i Grønland med forespørgsel om vi kan hjælpe i selve landsdelen. Det skulle dreje sig om kvalificeret personale til ledelse af børnehjem, sygeplejersker til hospitaler etc. Svaret vil formentlig foreligge inden udsendelsen af næste Terre des Hommes-nyt.
4. Iværksættelse og gennemførelse af planerne under pkt. 1, 2 og 3 kræver, at vi har de økonomiske muligheder for at hjælpe. Skulle disse ikke kunne være tilstede, **når det drejer sig om børn fra vort eget land?** Som omtalt andetsteds slutter foreninger og loger sig i øjeblikket sammen om at hjælpe os. Kontakt disse foreninger (Rotary, Innerwheel, Round-Table, Ladie's circle, Frimurere, Odd-Fellow, Rebecca-søstre, Lions-klubber, Sct. Georgsgilder o.s.v.) i Deres by eller distrikt. Gør det snarest muligt! De børn fra Angmagssalik, der for øjeblikket opholder sig i Danmark, skal hjem på sommerferie 18. juni, men flere af dem vender tilbage efter sommerferien, da de ikke har noget hjem deroppe. Det er på det tidspunkt, vi skal være rede til at hjælpe dem. Derfor må alle sejl sættes til nu!

Detlev Reventlow.

Siden sidst

Den 30. maj afrejste læge Finn Becker-Christensen og sygeplejerske Elsebet Runge Madsen til børnebyen i Libreville. Dr. Becker-Christensen skal ene have ansvaret for den lægelige behandling af de 580 nigerianske børn, og Elsebet Runge Madsen skal varetage ledelsen af et af børnehusene med alle de krav, der stilles til en sådan stilling. Begge glæder sig til deres opgave.

Ergo-terapeut Kirsten Lind er vendt hjem fra Libreville efter et halvt års ophold blandt børnene. Kirsten har andetsteds i dette nummer af Terre des Hommes-nyt skildret nogle af sine oplevelser.

Den 2. juni hjemsendtes 4 vietnamesiske børn efter endt behandling og ophold hos plejeforældre i Danmark. Det drejer sig om:

Giap Cuong, boende: tømrermester Andersen, Vig st.

Nguyen Tuy Suong, boende: skovrider Friis-Hansen, Tvingstrup

Nguyen Van Liet, boende: Irs. Axel Fischer, Hellerup

Bui Xuan Quang, boende: violinbygger Reppel, Holte.

Børnene ledsagedes af fru Kate Alslev-Christensen. Som sædvanligt var der en vemodig afsked i lufthavnen, men vi har ingen muligheder for at beholde dem, når forældre og offentlige myndigheder ønsker dem hjemsendt og deres behandling er tilendebragt. Til gengæld har danske hospitalsmyndigheder og plejeforældre hjulpet dem over en periode, der ellers var blevet den sværeste i deres liv.

Terre des Hommes bringer dem en varm tak for denne hjælp!

Den 8. juli vender sygeplejerske Helle Messmann hjem fra Libreville efter at have opholdt sig der som leder af børnebyen i over eet år. Fra alle sider har Helle fået den fineste anerkendelse for sit store arbejde. Det er ikke mindst hendes skyld, at børnebyen i de frembyder en oase af samarbejde og demokrati.

I næste nummer af dette blad håber jeg at kunne bringe en rapport over min rejse til Congo og en skildring af den rystende nød, jeg blev vidne til der. Planerne for en organiseret hjælp er endnu uafklaret.

Den 7. juni blev vort første adopterede koreabarn døbt i Stenløse kirke. Pigens navn er herefter Maria. Lis Møller holdt hende over dåben. Hele forløbet af Marias adoption og ankomst til Danmark som det første resultat af Terre des Hommes' formidlingsret har været en kæde af spændende, ikke altid lige opmuntrende begivenheder, der dog nu er sluttet på den lykkeligste måde.

Detlev Reventlow.

Arbejdsgrupperne

Arbejdsgruppeudvalget er nu i gang med at koordinere de tilmeldelser, der allerede er indkommet, og i flere byer er etablerede arbejdsgrupper lige på trapperne. Der er dog mange steder i landet, hvor det endnu ikke har været muligt at komme i forbindelse med interesserede, og vi vil meget gerne høre fra enhver, der mener at kunne afse lidt tid til at hjælpe aktivt med. Til hjælp for arbejdet i grupperne er der ved at blive udarbejdet en lysbilledserie fra Terre des Hommes' projekter. Serien vil kunne lånes ved henvendelse til Box 58, Sønderborg. Endvidere er et par brochurer ved at gå i trykken. Den ene er en stor eet-blads-brochure med indmeldeskupon og girokort, den anden er af mere oplysende karakter og med billeder fra arbejdet i udlandet. Vi vil meget gerne have hjælp til uddeling af disse brochurer til interesserede, — De kan bestille dem nu, så vil de blive leveret lige så snart, de er kommet fra trykkeriet.

Af lokale arrangementer kan nævnes, at Inner-wheel i Sønderborg afholder lotto til fordel for vort kommende Grønlands-projekt, og i Svendborg er der kommet 2150 kr. ind ved arbejdsgruppens blomster-tombola under børnehjælpsdagene, — samtidig blev der solgt 280 Terre des Hommes-balloner.

Det er dejligt at mærke, at vi får støtte fra vore arbejdsgrupper, og vi glæder os til, at hele landet inden alt for længe er dækket. Hvis De har lyst til at være med, så skriv eller ring til Box 58, Sønderborg, (044) 2 30 90.

Arbejdsgruppeudvalgets næste møde finder sted d. 26. juni

NETZLER, SØNDERBORG

nos 1970

TERRE DES HOMMES

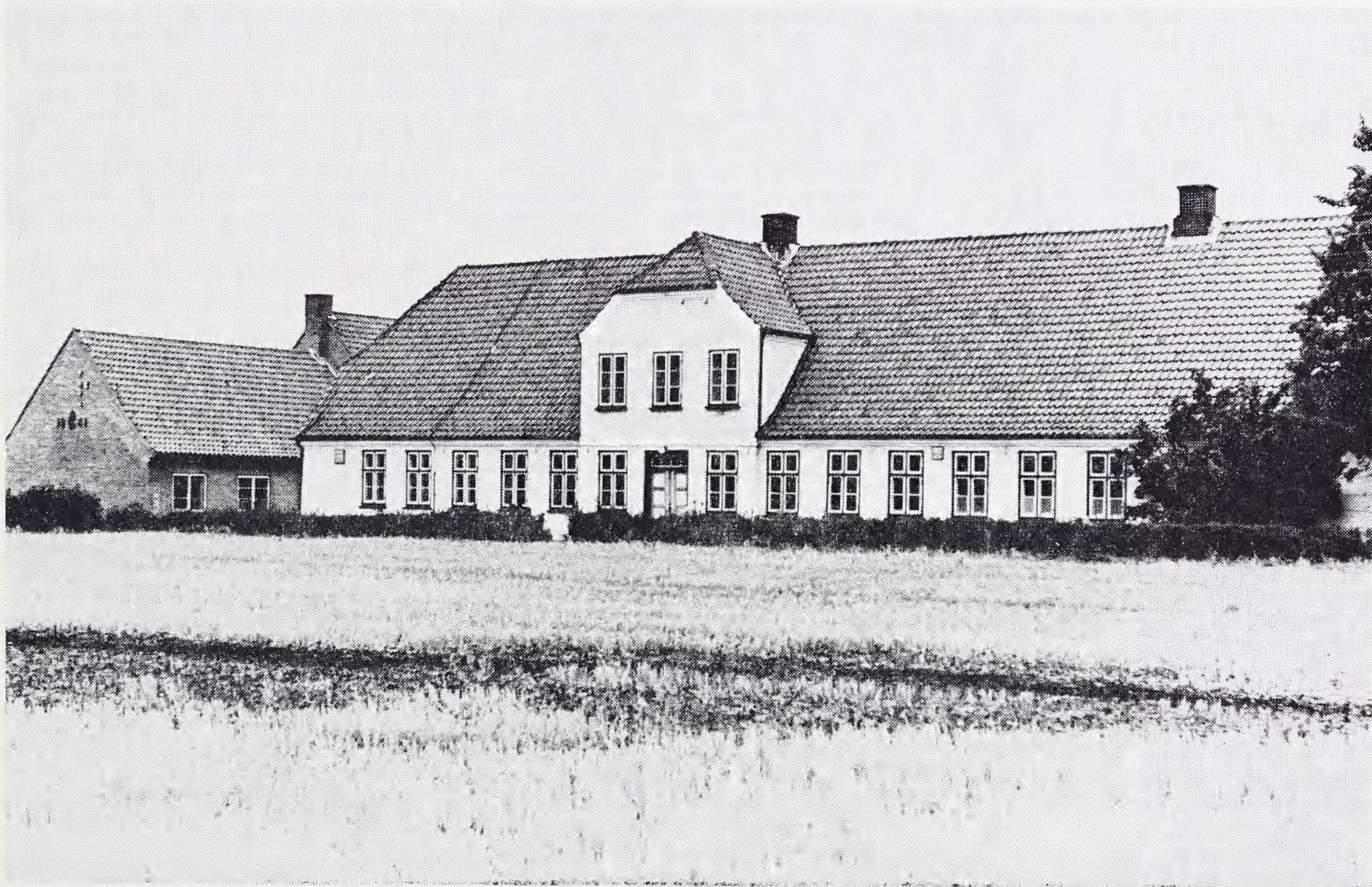
DANMARK

HJÆLP TIL NØDSTEDTE BØRN

Børnelandsbyen i Asserballeskov

En organisation som Terre des Hommes må bæres af en idé. Dermed mener jeg ikke en påtrykt formålsparagraf som f. eks. »Hjælp til nødstedte børn« eller andre lignende overskrifter. Der er heller ikke tale om svævende, mere eller mindre filosofiske idealer. Grundlaget for ideen er blot dette ene: Ud fra en nødvendighed og en menneskelig forpligtelse at arbejde, ja, at slide for det enkelte nødstedte barns tarv. Det er ud af dette slid, at ideen opstår, og den retter og former sig efter de resultater, vi ser. At dette giver eftertænksomhed og udformning af visse principielle synspunkter er naturligt. Det giver også sammenhold midt i mange overvejelser og mange drøftelser. Men kun hvis ideen bliver fastholdt og får lov at leve videre.

Som et resultat af denne udvikling er vi nu gået i gang med oprettelsen af børnelandsbyen i Asserballeskov, det første internationale hjælpearbejde i sin art på dansk grund og indtil nu den eneste internationale børnelandsby, der er oprettet af Terre des Hommes i Europa. Det er et stort skridt, vi har taget, men med fremtiden og ideen med børnelandsbyen for øje mener vi, at det — for vore børns skyld — er det eneste rigtige skridt. Skal vi modtage børn fra Vietnam, Nigeria, Peru, Jordan, Grønland og andre lande, hvor børn trues af undergang i en akut nødsituation uden muligheder for hjælp på stedet, er det — med al beundring for og taknemlighed mod de plejehjem, der efter hospitalsbehandlingen indtil nu har taget sig af børnene — bedre, ja simpelthen **bedst** at anbringe børnene i et internationalt milieu, hvor der bliver taget vare på deres sproglige, religiøse, historiske og kulturelle egenart, og hvor de følelsesmæssige bindinger til deres danske omgivelser ikke bliver en hindring for deres repatriering til hjemlandet til sin tid. Vore plejeforældre forstår og bekræfter denne situation. Sundhedsministeriet i Vietnam har givet os tilsagn om nye krigsskadede og sygdomsramte børn, såfremt vi efter lægebehandlingen kunne anbringe dem i et børnecenter. De urolige forhold i mellemøsten og iverigt i hele verden er sørgelige forløbere for, at børnelandsbyen kan blive et forsonende modstykke hertil og fungere efter sin bestemmelse, tilmed i et land, hvor der er rigeligt af alt. Ideen med børnelandsbyen er — på langt sigt — en række huse, hvor hvert hus rummer en nations børn. Hvert hus ledes af en »far« og en »mor«, og rummer ca. 10—15 børn. Det er så meningen, at børnene skal udvikle sig i familiegupper, hvor de store børn passer på de mindre, og hvor de først og fremmest kan finde den tryghed og kærlig-

hed, som de har savnet. Der vil altså — f. eks. om formiddagen — blive et nationalt fællesskab med skolegang og leg, og resten af dagen et internationalt fællesskab, hvor man lærer at forstå hinanden, tilpasse sig hinanden og leve i den fordragelighed, vi voksne ofte kun ser trives hos børnene.

Med hensyn til varigheden af børnenes ophold er dette et meget flexibelt spørgsmål. Principielt bør børn fra andre lande — når de er blevet revalideret og man har hørt fra de respektive myndigheder i hjemlandet — sendes hjem, og opholdet i børnelandsbyen bør da kun vare fra et par måneder til ca. et år. Men nogle børns handicap kan være så alvorlige, at det vil være ansvarsløst at repatriere dem, ikke mindst fordi de i hjemlandet vil være diskrimineret på grund af deres handicap. For andre børns vedkommende kan der blive tale om lettere psykiske problemer, f. eks. angstneuroser på grund af tanken om hjemsendelse, eller psykiske problemer som følge af de fysiske handicaps. Hvis man — som vi håber — ser børnene trives i et trygt milieu, vil vi sætte meget ind på, at en fuldstændig revalidering finder sted, førend barnet bliver flyttet.

Det er også meningen, at vi vil hjælpe danske børn, det vil herunder i første omgang nok gælde grønlandske børn. Vore forhandlinger med de grønlandske myndigheder er på begynderstadiet, men landsrådet er opmærksomt på vort projekt, og landsrådsformanden har anmodet Terre des Hommes om en samtale i Godthåb, når børneværnskonsulenten vender hjem fra sin rejse til de forskellige bygder og kommuner på Grønland. Hvilke børn vi muligvis får fra Grønland, kan vi endnu ikke sige. Men det er — uforpligtende — stillet os i udsigt, at vi måske kan få mentalt retarderede børn, børn, der er for lidt syge til at være på åndssvageinstitutioner og som heller ikke kan incorporeres i det grønlandske samfund. Jeg synes, at tanken herom lyder meget spændende. Det er før — og mange gange — lykkedes at bevise for en undrende offentlighed, at børn, der var psykisk retarderede, under de rette trygge rammer viste evner, man ikke havde tiltænkt dem, og hvis udfoldelse nu kun var et resultat af den tryghed, de følte. Og ikke mindst på det manuelle område vil det være muligt for et lettere retarderet barn at vise sine evt. færdigheder. Det er nok ikke rigtigt at lade disse retarderede børn udgøre mere end en lille procent af børnelandsbyens små beboere, idet sammenholdet ellers uvægerligt vil blive præget deraf.

Alt dette er imidlertid fremtid. Den aktuelle situation er, at vi har erhvervet os en tidligere, nyrestaureret skole med tilhørende bygning med gymnastiksal, skolekøkken, tre klasseværelser og tidligere bibliotek, samt omklædningsrum, 8 toiletter og værksted. I selve stuehuset, hvor der er store lyse lokaler, er der ca. 11-12 rum, to badeværelser og tre toiletter. Der er en glimrende udenomsplads med stor sportsplads og rige muligheder for senere tilbygninger. En smuk gammel have findes med gode frugtræer.

Vi har gjort stærk propaganda for dette projekt og har bedt om gaver til børnelandsbyen. Mange gode ting er allerede blevet givet os. 90 gode stole af træ, 5-6 store skabe, 6-8 længere og kortere borde, 2 symaskiner med pedal, en elektrisk rullemaskine, et spisestuebord med fem stole. Folk har tilbudt gratis transport af alle disse ting. Mange har efterhånden meldt sig til tjeneste i børnelandsbyen, både skriftligt og mundtligt, men først, når bestyrelsesudvalget er trådt sammen, kan vi sige noget om mulighederne. Vi vil meget gerne, at kvalificerede folk melder sig, d.v.s. pædagoger, folk med erfaring om mellemfolkeligt arbejde og håndværkere. Med undtagelse af børnelandsbyens leder, der skal være fuldt lønnet, vil vi forsøge at drive den med frivillig arbejdskraft (som i udlandet). Det vil sige, at nødvendige udgifter som skat, husleje og forsikringer vil blive dækket, kost og logi betalt, men herudover ingen særlig løn undtagen lidt lomme penge. Det er vor erfaring, at der ydes et effektivt og engageret arbejde på denne måde, men vi har også dermed den garanti, at de kvalificerede ansøgere, der melder sig, gør det, fordi de holder af humanitært arbejde og af børn. Det er de ansøgere, vi vil have fat i.

Der kunne siges mange, mange flere ting om børnelandsbyen, men de kommende numre af bladet vil hver gang bringe nye oplysninger om projektet.

Eet er blot vigtigt endnu at få sagt:

Penge, penge og atter penge. Landsindsamlingen, der løber i oktober og november måned, har børnelandsbyen som sit første og vigtigste punkt. Få folk interesserede i projektet, lad dem forstå, at det kunne have været deres egne børn, der var blevet lemlæstet eller på anden måde handicappet. Lad dem forstå, at den gave det er at være rask næsten forpligter en til at hjælpe dem, der ikke er det.

Detlev Reventlow.

Kort fortalt

For ca. tre uger siden ankom Nkechi, en 12-årig nigeriansk pige fra børnelandsbyen i Libreville, til Danmark ledsaget af sygeplejersken Helle Messmann. Nkechi lider af en lymfekarsvulst i øjet og er blevet modtaget af Rigshospitalet. Om kort tid ankommer Asan, også fra børnelandsbyen, hun er 7 år og skal indlægges på Ortopædisk hospital, idet hendes ben er unormalt hjulede, hvilket lægerne mener at kunne operere.

Vi håber også, at Cecilia fra børnelandsbyen kommer hertil, hun er 11 år og har en misdannelse ved hjertet. Der er for øjeblikket forhandlinger i gang med Rigshospitalet.

Vi vil i så fald — med Matthew — have 4 børn fra TDH's landsby i Libreville.

Foranlediget af begivenhederne i Mellemøsten har det internationale TDH taget initiativet til et nyt projekt. Terre des Hommes har sammensat et lægehold, der i begyndelsen af oktober drager til Jordan.

Det internationale TDH har erhvervet sig et rullende ambulatorium, bestående af en såkaldt Clinomobil (en kørende operationsvogn m. m.), en stor lastbil til materieltransport, samt en ambulance. Alle vognene er udrustet til arbejde i troperne. Lægeholdet vil bestå af 10 personer, incl. teknisk assistance og chauffører.

Efter generalforsamlingen i Terre des Hommes den 13. september 1970 på hotel MELFAR, Middelfart, hvor der blev foretaget valg til bestyrelsen, er navnene på præsidium, bestyrelse og suppleanter herefter følgende:

Præsident: Overlæge, dr. med. Rasmus Movin, Frederiksberg hospital, København F.

1. præsidiemedlem: Direktør, cand. jur. Erik Langsted, Marielystvej 26, København F.

2. præsidiemedlem: Folketingsmedlem, fru Lis Møller, Grønningen 23, København K.

Formand: Pastor Detlev Reventlow, Ringgade 104, Sønderborg.

Næstformand: Tandlæge, fru Hanne Dahl, Torvet 2, Svendborg.

Kasserer: Postassistent, fru Inga Lindegaard-Hjorth, Sundsvallgade 17, Sønderborg.

Sygeplejerske Jette Hansen, Frederiksberg hospital, København F.

Læge Niels Dahm, Æblehaven, Nordborg.

Fru Tytte Botfeldt, Statshospitalet, Augustenborg.

Fru Monna Madsen, Sdr. Næraa, pr. Aarslev, Fyn.

Overlæge Ole Brems, Fuglevænget 3, Klarup.

Læge Carsten Raft, Oksbøl.

Suppleanter er følgende:

Ergoterapeut Kirsten Lind, Kongevej 98, Sønderborg.

Fru Elinor Beck, Damager 47, Ulkebøl, pr. Sønderborg.

Fru Lis Jul-Larsen, Stenløse.

Førstelærer Øivin Jensen, Lindknud skole, pr. Brørup.

Husk landsindsamlingen - Giro 86 - 6430 Nordborg

Folk slæbte sig ud af deres hytter om morgenen, tilbragte den hede dag under træer og halvtage og slæbte sig ind igen om aftenen. Ofte var fødder, fingre og ben tørret ind og brækket af på grund af sygdommen, og på børnenes ben og arme så man de pletter, der er begyndelsen til spedalskheden. De, der endnu kunne gå, forsøgte at danse og synge for os, og den tapperhed, hvormed de så at sige alle bar deres sygdom, var gribende. Jeg havde fra Danmark medbragt nogle farveblyanter og legetøjsbiler, og de blev modtaget med storm.

Andre steder så vi sønderskudte hospitaler (fra Congo-oprøret i 1964), der stadig blev brugt, og hvor sygdomme som Colera, Malaria, Elefantiasis og Syfilis dominerede. De enkelte sygeplejersker, der var, udførte et overmenneskeligt arbejde. En af de mandlige plejere fungerede som operatør. Ofte så man sygestuer med huller i taget og flagermus under loftet, hvor de syge lå på bastmætter med et slidt tæppe over sig. Indfødte bærer deres sygdom på en inderlig, indadvendt måde. Gennemsnitsalderen i denne del af Congo er 38 år. Mange af børnene har medfødt syfilis, og når de samtidig angribes af spedalskhed eller en anden tropesygdom, er der — uden medicin — ingen redning.

Et sted besøgte vi et stort hospital, der ikke var ødelagt i det ydre. Der var mange fine instrumenter og apparater, men intet fungerede, fordi oprørerne havde ødelagt elektricitetsværket og vandværket. Også her var der et par sygeplejersker, der passede de mange patienter, der lå der, omkring hvis senge hele familier ofte lejrede sig dagen igennem.

En af aftenerne drøftede vi mulighederne for hjælp til disse mange syge. Det imponerende ved det europæiske arbejde, der udføres, er de mange, detaljerede planer, der er afstukket for at hjælpen kan sættes i værk. Hele området er delt op, således at et teknikerhold og et lægehold — når det fremskaffes — med det samme ved, hvor og hvordan det skal fungere. Der vil kunne ydes uvurderlig hjælp fra både UN og den katolske flygtningehjælp. Intet er uorganiseret, blot må det endnu altsammen være på papiret, så længe man ingen konkret hjælp har fået. Og det er læger og atter læger tilligemed sygeplejersker, man savner.

Da vi rejste, stod ærkebiskoppen og vinkede til os. Jeg glemmer ikke den sidste bevægelse, han gjorde med hånden. Han knyttede den og holdt tommelfingeren i vejret. »Vi håber på jeres hjælp«, betød det, og samtidig antog hans ansigt et udtryk af forhåbning og stor tillid.

Det internationale Terre des Hommes er nu — langt om længe — ved at tage et arbejde op i Nordcongo. Vi herhjemme har endnu ikke økonomisk kunnet se udveje for et initiativ, selvom jeg synes, det måtte være en selvfølge, at vi kunne sætte et lægehold sammen og sende det afsted. Mulighederne er der stadigvæk. Arbejdsbetingelserne er — et hårdt arbejde taget i betragtning — de bedst tænkelige. Et sundt klima, en venlig befolkning, hvor sammenmeltingen af flygtninge og landets egne indbyggere foregår gnidningsløst. En udstrakt hånd til hjælp overalt, hvor man kommer. Der er 0 læge til fire millioner mennesker og ca. 50 sygeplejersker. Hvem melder sig — og endnu vigtigere: hvem giver os den økonomiske mulighed for, at vi kan sende blot een læge og et par sygeplejersker afsted? Det haster!

Detlev Reventlow.

Husk landsindsamlingen - Giro 86 - 6430 Nordborg

Rapport fra Congo

Baggrunden for min rejse til Congo i marts måned var det kolossale flygtningeproblem og det dermed følgende behov for humanitær, herunder — og især — lægelig og medicinsk assistance. Der fandtes simpelthen ingen læger overhovedet i et område så stort som Skandinavien og med et befolkningsantal på ca. 4.000.000 mennesker, flygtninge og congolesere inklusive. Antallet af sygeplejersker kunne ialt skrives med et to-cifret tal.

I løbet af det sidste ti-år har Congo været udsat for tre flygtningestrømme. Den første begyndte i 1961, hvor en flygtningegruppe på ca. 300.000 mennesker fra Angola havde søgt tilflugt og asyl i Congos sydlige provinser. Denne udvikling blev kort efter fulgt af en anden flygtningestrøm fra republikken Rwanda, der både gik til Kivu-provinsen i Congo samt ind i staterne Burundi og Uganda. Den tredje flygtningestrøm kom nordfra, fra Sudan til Nordcongo, — og denne flygtningestrøm på nu ialt ca. 300.000 er af ny dato og det er på grund af nøden i dens kølvand, at det internationale TDH ønskede at sende præsidenten for TDH-Holland og undertegnede afsted på inspektionsrejse til Nordcongo.

Patient på et ødelagt hospital i Nordcongo.

Det blev en oplevelse for livet, både af gru, spænding og - glimtvis - af skønhed. Trods intens læsning om afrikanske forhold forud for rejsen oplever man som altid kun et fremmed land og her endda en fremmed verdensdel ved at være der. Og flygtningeproblemer som bosætning, arbejdsmuligheder, familiestruktur og øvrige opretholdelse af livet kan slet ikke sammenlignes med europæiske flygtningeproblemer. Problemerne opstår i Afrika oftest af følgende årsager: Landbefolkninger flygter på grund af uroligheder i områder underlagt koloniadministration, endvidere — og det var tilfældet i Nordcongo — flygter dele af stammer, fordi spændinger imellem sprogligt og kulturelt og især religiøst forskellige befolkningsgrupper — i sammenhæng med opnået national uafhængighed — fremkalder usikre levevilkår.

Jeg fik den største tænkelige respekt for det kolossale arbejde, der udføres — i nært samarbejde — af 1. UNHCR (United Nation's High Commissioner for Refugees) 2. IORD (International Organization of Resettlement) og 3. Den katolske missions flygtningehjælp. Disse tre organisationer har på forbilledlig måde udnyttet de forhåndenværende muligheder for hjælp. De har formidlet anbringelsen af flygtningene i de områder, som regeringen har tildelt dem. De har formidlet redskaber til rydning af kratkoven, så de kunne bygge deres hytter og genetablere sig i den familiestruktur, hvorfra de kom, de har hjulpet med såsæd, tæpper, påklædning o.s.v., de har lært dem at dyrke jorden, indtil flygtningene — som regel efter anden eller tredje høst — kunne forsyne sig selv med levnedsmidler. Jeg besøgte en af UN's agronomer. Han boede i en hytte, der i ydre fuldstændig var som de indfødtes. Også det indre var primitivt, og kun med det nødvendigeste undervisningsinventar. Dog havde han et lille batteridrevet køleskab, hvorfra vi fik et glas dejligt koldt øl, samt en transistor. En sådan integration i befolkningen aftvinger de indfødte respekt for manden og dermed for det arbejde, han gør.

Flygtningearbejdet drives i nært samarbejde med 7 store katolske missionsstationer. Jeg besøgte i løbet af den korte tid, vi var der — 6 dage — de fem af dem. Det er store, velholdte bygninger, drevet af belgiske og tyske missionærer, og til hvilke der er knyttet skoler og hospitaler. Børnene, der ofte langvejs fra — op til 10 km — hver dag kom gående (enkelte cyklede) til undervisning, blev undervist af belgiske lærere, der boede på skolen med deres familie. Der blev undervist i næsten alt, og de store børn glødede af iver efter at lære noget. Selv i frikvartererne så man dem i skolegården læse i deres bøger, og besøgte man læseklasserne om eftermiddagen, sad de — uden opsyn — musestille på deres hårde og udtjente skolepulte og læste. Alting var uhyre spartansk. De sov på bastmætter på gulvet, lærte at lave mad på gammeldags komfurer, og deres påklædning var fattig, bukser og trøjer ofte fulde af huller. Flere boede på skolen. Når vi kom til et nyt sted, blev de unge samlet i et stort klasseværelse, og vi blev anbragt foran dem og fortalte på engelsk (som de forstod) om Terre des Hommes og vort ønske om at give humanitær hjælp. Man glemmer ikke deres vågne udtryk og interesserede spørgsmål. Når besøget i klasserne var ved at være forbi, sang de deres afrikanske sange for os, ofte flerstemmigt og med deres egne primitive instrumenter som akkompagnement. Om aftenen sad vi med missionærerne og FN-folkene under en vidunderlig sydhimmel og med en drink ved siden af os, og der udspandt sig samtaler og diskussioner, hvor vi kom hinanden nær ind på livet. For disse udsendte folk var det jo også noget af en begivenhed at få besøg af europæere. For i den egn kom der bogstavelig talt ingen hvide, og de indfødte, der ikke var blevet kristne, var for en stor del stadig menneskeædere. Der var ikke mere end ca. 5 km imellem dem og missionsstationen. (Det skal dog tilføjes, at det var deres fjender blandt de indfødte, de spiste, — de hvide var genstand for deres tillid.)

De fire af de seks dage, vi var der, blev vi ledsaget af den katolske ærkebiskop og leder af flygtningearbejdet Monseigneur Th. van den Elzen. Han var blevet os udpeget af højkommisæren for flygtningehjælpen i Congo. Ærkebiskoppen kørte os til spedalskhedslejrene, hvor denne **helbredelige** sygdom på den grufuldeste måde satte sit præg på mænd, kvinder og børn, og hvor man manglede sygeplejersker, medicin og noget så elementært som forbindsstoffer.

Husk landsindsamlingen - Giro 86 - 6430 Nordborg

Korea

Holt Adoption Program og Terre des Hommes har nu skrevet kontrakt med hinanden, og alt er kommet i god gænge. De første seks er her i landet, og de næste 4 er rejseklare.

Den lille Maria, som sidste nr. af TDH-Nyt fortalte om, trives stadig helt eventyrligt. Der er end ikke mindelser om hendes »skyhed«. En lille poliopige går også jævnt frem. Fra den danske mor til den tolvårige Choi, der kom i juni, er der en hilsen: Sig til alle, der har interesse af at høre det, at det er umådelig nemt med så stor en dreng! Choi er 12 år, går med skinner efter polio, klatrer i træer og befinder sig som en fisk i vandet.

De tre sidst ankomne kom den 18. september. En yndig lille pige med poliofølger — i fin koreansk festdragt —: »Hvor er hun dejlig, vi er så lykkelige for hende. — Hun kan gå med støtte i en hånd, kan stå uden støtte. Vi er begyndt at træne i det små. Jeg har talt med min overlæge på fysiurgisk afdeling, men inden vi starter på behandling der, skal vi på polioinstituttet. — Det går også godt med at spise, hun elsker blødkogt æg, leverpostej og spegepølse. Men hun spiser nu næsten alt. — Hun er glad for at lege med sit legetøj, giver dukker og bamsen mad, trækker perler på snørebånd, farver, leger med legoklodser, spiller bold o.s.v. — Hun er meget optaget af alle dyrene. Hun er ikke bange for fremmede, når vi er i nærheden. Hele familien er faldet for hende. — Ja, man oplever noget, når man får sådan en størrelse i huset, og hvor er det dejligt. Og tænk, det er ens egen — det er næsten ikke til at tro. Hvor er det skønt at få to små arme omkring halsen, — hun er meget kærlig over for os begge to.«

Den anden af de små piger, der kom, var en lille albinopige. Hun trivedes ikke rigtig. Havde sluttet sig til en »bomo«-plejerske, der så svigtede hende til fordel for en anden. Vi var noget bekymrede over, om hun nu også ville slutte sig til sine ny forældre.

Det var en oplevelse at se, da de mødtes. Hun tog sin ny mor i besiddelse. Klappede hende på kinderne, stak en finger i munden på hende, kildede hende i nakken, klappede hende på kinderne igen. Det var så åbenlyst, hvor henrykt hun var for mødet med SIN mor. »Vi takker af hjertet for den lille engel, I har sendt os, hun er simpelthen VIDUNDERLIG. Hun har forlængst indtaget hele huset og vist, hvordan hun vil behandles. Man skulle ikke tro, at hun kun har været her en uge, og hun spiser, så vi er bange, hun skal foræde sig, men hun tåler det hele.«

Den tredje, der kom, var en tolvårig afroasiat, en dreng. Jeg så ham, da jeg var i Seoul i juni. En yndig dreng, men dybt ulykkelig. Det var helt forbavsende at se ham tillidsfuldt sætte sig ved siden af sin ny far, der havde medbragt H. C. Andersens Eventyr på koreansk (skaffet gennem dansk-koreansk forening) og læse. Ledsageren, en amerikansk læge- og missionærkone fra Seoul, fortalte, at fra det øjeblik, denne stille, indesluttede, ulykkelige dreng fik at vide, at han stensikkert havde en familie i Danmark, ændredes han totalt. Han blev åben, tillidsfuld, munter.

Det er jo bagsiden ved et adoptionsarbejde som Holt Adoption Programs, at når børnene nærmer sig de famøse 14 år, der er grænsen, så må de til at se i øjnene, at deres liv er forspildt.

Dog er Terre des Hommes blevet bedt om af lederen af Holt Adoption Program, pastor Theis, evt. at finde plejehjem til 3 afroasiatiske piger over femten år til videre uddannelse. Vi er i gang med at finde ud af, om dette vil være muligt at gennemføre.

Udover de nævnte seks børn, er der kommet en lille pige hertil til familien Jacques og Gitte Berg i Paris, og en lille pige er kommet hertil over Belgien til en familie, der er tilflyttet Danmark. 7 børn er under forberedelse.

Indtil nu har Terre des Hommes adoptionsprogram været en eventyrlig succes.

De børn, der bliver os tilbudt fra Seoul, er langt overvejende børn med poliofølger, men også børn med hjertefejl ønsker man familier til — og til børn med hareskår og andre handicaps.

Udgifterne er:

Et handicappet barn ca. 280 kr. (rejsepenge). Hvis handicappet f. eks. er tb, kan Holt Adoption Program dog ikke se bort fra udgifterne i Korea, som beløber sig til mellem 150 og 250 dollars. Derti kommer notarudgifter, ca. 120 kr. + lægeerklæringer for forældrene, ca. 120 kr. pr. stk.

Adoptionssagerne kan inddeles i 3 grupper:

I. ordnes helt af TDH og Mødrehjælp, Plejehjemsforening eller Kbh. Børne- og Ungdomsværn til det øjeblik, da begge parter, både barn og forældre, er godkendt. TDH må ikke tale med forældrene om de evt. handicaps.

II. er sager, hvor forældrene selv har kontaktet udlandet og fået et tilbud. TDH må være behjælpelig.

III. er sager, hvor forældrene selv har skaffet og hjemført barnet. TDH må være behjælpelig.

I ingen af tilfældene er det TDH, der godkender. TDH er i virkeligheden kun den »melleminstans«, der gør det hele muligt.

Jeg var, som sagt, derude i juni måned som børneledsager. Det er ikke noget, man nogen sinde kommer over. Alene modtagelsen: En flok børn med store skilte med ordene: »Welcome«, »We love you«, »Thank you for coming«. Ens næse kløede på stedet af rørelse. Så Holt Adoption Programs store børnehjem — 500 børn — med skilte: »Please find us a home«. Alligevel — det var til at bære. Børnene var glade og tillidsfulde. Der var ingen kummer over det. Man sagde derude, at det er, fordi børnene ved, at der bliver gjort alt tænkeligt for at skaffe dem en familie. Det er ikke usandsynligt, for forskellen på det børnehjem og de andre, jeg så, var meget påfaldende. De andre børnehjem derude var præget af håbløshed. Disse tusinder af børn, der ikke havde noget at se frem til, og som faktisk er »ubrugelige«, når de bliver lukket ud i syttenårsalderen, de SÅ ganske håbløse ud. Det er svært at overleve at se et sådant børnehjem.

Grunden til, at disse børn bliver »forladte« er, siger regeringen, fattigdom, flytning fra land til by, forandringer i familiesystemet og i moral samt mangel på velfærdsinstitutioner.

Husk landsindsamlingen - Giro 86 - 6430 Nordborg

Korea gør stadig fremskridt m. h. t. at få børnene ud af børnehjemmene. I 1968 var der 70.949 børn på institution i 1969 61.590. Regeringen arbejder ihærdigt på at bedre børns chancer: Plejehjem, dagcentre og hjælp til mødre, samt rådgivning.

Der er 1600 børn af blandet race. Sidste år blev der gennem Holt Adoption Program anbragt 173 i adoptions hjem. Høsttiden er den værste. Alene i juni fik H.A.P. 129 børn ind. Mødrene er ude af stand til at skaffe mad og »abandon«er deres børn i håb om at de så får mad, og at der bliver sørget for dem. Det værste er de svage og syge børn. Med overbelægning og mangel på personale er det for svært. I juni døde 8 børn, måneden før 12.

Så man kan kun glæde sig over, at TDH Danmark den 29. september sendte sygeplejerske Birgitte Jensen ud til H.A.P., selv om vi endnu mangler et par tusinde kroner i at have samlet penge nok sammen til hendes udgifter.

Det gør det ikke nemmere for H.A.P., at deres arbejdsvogn er brudt sammen. Den, der kender en bilfabrikant, der har en bil for meget, bedes sige til!

Hvis nogen ønsker at tegne fadderskaber, så nogle af de børn, H.A.P. ikke har mandskab til at hjælpe, kan komme ud i plejefamilier (15 dollars om måneden) og derved reddes, vil TDH meget gerne ordne det. Eller hvis nogen ønsker at være behjælpelig med penge til medicinsk eller kirurgisk hjælp til børn, der er særlig dårligt stillet. Vælger man denne sidste vej, kan man få løbende rapporter fra Holt Adoption Program om pågældende barn.

Holt Adoption Program muliggør et hjælpearbejde for Terre des Hommes uden nogen unødvendige udgifter. Det er en gave at have fået kontakt med et så enestående hjælpearbejde.

Tytte Botfeldt.

Arbejdsgrupperne

Det skrider nu rask fremad med etablering af arbejdsgrupper. Der er færdig etablerede grupper i 10 byer samt fremskredne forberedelser i yderligere 7. De to sidst tilkomne grupper i Åbenrå og Padborg planlægger deres første fremstød, som i begge tilfælde vil være uddeling af en brochure til et stort antal husstande samt afholdelse af møder, hvor formanden Detlev Reventlow vil holde foredrag og vise lysbilleder.

I Århus har gruppen uddelt 1500 foldere, og man arbejder desuden med at arrangere en beat-aften. En henvendelse til alle byens præster om kollekt og anden støtte har i flere tilfælde givet positivt resultat. Endvidere har man tilbudt TDH-balloner til forretningsdrivende samt til restauranter til anvendelse Nytårsaften. Til brug ved landsindsamlingen har arbejdsgruppen i Grenå samt aktive medlemmer andre steder i landet skrevet adresser på 4000 konvolutter.

Arbejdsgruppen i Vejle har udarbejdet en pose med påtryk til brugte frimærker. Det er meningen at posen skal uddeles til kontorer og andre virksomheder, som har indvilliget i at samle de afrevne mærker til TDH. Frimærkerne sælges gennem frimærkeklubberne, og de første prøvesalg har givet opmuntrende resultater. I år vil indtægten fra frimærkesalget gå til udgifter i forbindelse med den danske sygeplejerskes ophold i Korea. Brugte frimærker kan sendes til arbejdsgruppeudvalgets nyvalgte medlem Kent Olesen, Marsvej 10, 7100 Vejle, hvor frimærkeposerne også kan rekvireres.

Arbejdsgruppen i Svendborg er i gang med forberedelser til udsendelse af julekortene. Motiverne bliver i år nye, charmerende billeder af børnene i børnebyen i Gabon, og da vi i år sender kortene på markedet en måned før sidste år, håber vi at kunne sælge et meget stort antal kort gennem arbejdsgrupperne og de aktive medlemmer. Kortene er færdige først i november, men bestilling kan allerede nu indsendes til Terre des Hommes' arbejdsgruppe, Torvet 2, 5700 Svendborg. Hvis De har lyst til at forhandle kortene — f. eks. på Deres arbejdsplads — kan der rekvireres små plakater, hvor salgsstedet kan anføres. Vi er meget taknemmelige for enhver håndsrækning, og da der — pr. kort à 1 kr. — bliver ca. 75 øre i overskud til arbejdet for børnene, vil et stort salg naturligvis være en overordentlig velkommen hjælp.

Endelig har arbejdsgrupperne i Odense og Svendborg indsamlet 100 kg børnetøj til Korea, og andre aktive medlemmer har rettet henvendelse til børnetøjsfabrikanter og fået store pakker dejligt, nyt børnetøj.

Hvis De har lyst til at være med i aktivt arbejde for Terre des Hommes, bedes De henvende Dem til arbejdsgruppeudvalgets formand Hans Kaufmann, Ribe Landevej 1, 6270 Tønder, tlf. (047) 2 15 23.

Julekort

Kan De huske vore pæne julekort fra 1969, dem med børnene fra børnelandsbyen i Libreville. De gjorde stor lykke overalt, hvor de blev solgt, og vi fik mange tusinde kroner ind på dem.

I år har vi nye og mindst lige så gode motiver på vore kort, og også denne gang fra Libreville. Hjælp os med at få dem afsat. De koster 10,00 kr. pr. bundt med 10 kort incl. konvolutter. Vi har henvendt os til talrige fabrikker, virksomheder og private med en skrivelse, og vi håber meget, at vi kan mangedoble salget i år, ikke mindst fordi vi er i meget god tid med kortene.

Julekortene (der ivoirigt kan bruges hele året) kan bestilles hos arbejdsgruppeudvalget, Terre des Hommes, Torvet 2, 5700 Svendborg.

Husk landsindsamlingen - Giro 86 - 6430 Nordborg

HJÆLP TIL
NØDSTEDTE BØRN

terre des hommes

1971 - nr. 1

„ØJEBLIKkelig HJÆLP TIL DET ENKELTE BARN I AKUT NØD”

Vi savner
en læge
til
børnehjemmet
i Korea

NOI ved ankomsten til Kastrup

Vi savner
penge til
børnelands-
byen i
Asserballeskov

Noi fra Thailand

Den 17. januar 1971 ankom lille 7-årige Samniang Mulmai, kaldet Noi, til Kastrup lufthavn efter en lang, trættende fly-rejse fra Thailand. Dermed er første kapitel af et alvorligt handicappet barns liv tilende, et kapitel, der begyndte dybt tragisk, og som er endt på alle måder lykkeligt.

I august 1970 havde et par børn i Thailand lagt sig til at sove under en jernbanevogn. Da vognene skulle flyttes, blev det ene barn dræbt, det andet barn, som var Noi, blev bragt til Manrom Christian Hospital hårdt kvæstet, hvor hendes venstre arm blev amputeret fra skulderleddet, samt alle fingrene på højre hånd. Noi, der stammer fra samfundets nederste lag, ville ved sin senere udskrivning fra hospitalet være blevet brugt af sin moder til tiggeri, hvor hendes invaliditet kunne anvendes med fordel. Moderen er forladt af manden og ernærer sig ved betleri. Der ville intet håb være om skolegang eller uddannelse.

Hospitalets danske leder skrev til mig og spurgte, om Terre des Hommes kunne hjælpe i denne sag, og siden dette første brev, som kom få uger efter ulykken, og indtil den 17. januar har megen korrespondance, mange forhandlinger og mange telefonsamtaler været ført, for at denne lykkelige udgang på sagen kunne blive en realitet. Vi har kun modt velvilje fra myndighedernes side, f. eks. opnåede vi Justitsministeriets tilladelse til adoptionsformidling og plejebringelse af Noi, hvilket var en forudsætning for at vi kunne køre sagen. Noi skal jo ikke tilbage, da hendes moder har givet afkald på barnet. Og da hun ankom her 17. januar som en lille forskræmt og underernæret fugleunge, stod overlæge Ole Brems, der er medlem af Terre des Hommes' bestyrelse og lægeråd, parat i lufthavnen til at hjemtage hende til sin børnerige familie i Aalborg. Så nu har Noi for nok første gang i sit liv fået et hjem. Alle-rede dagen efter legede hun med de andre børn, så undrende på det monstrum, der hedder fjernsyn, sov og spiste og kunne endda sige m-mor og f-far, selvom der endnu er et stykke vej til smilet. Hun vejer 15 pund for lidt. På Ortopædisk Hospital i Aalborg vil man nu skaffe hende de nødvendige proteser, så hun kan komme til at ligne andre børn og — ikke mindst i et trygt og kærligt milieu — med den nødvendige genoptræning lære at klare sig på næsten lige fod med sine jævnaldrende.

Under hendes ophold i Thailand skete der flere dramatiske begivenheder. I oktober oplevede man på hospitalet den værste oversvømmelse i bygningens historie. Vandet steg op til anden sal, gik ind i rensesystemet til vandværket og skabte — foruden mange andre vanskeligheder — især det uoverskuelige problem: livsfarligt drikkevand med deraf følgende risiko for epidemier. Først efter mange uger lykkedes det at overvinde katastrofen, hvis følger var værst for bønderne, der havde fået alle deres rismarker ødelagt.

På et tidspunkt under forhandlingerne med Terre des Hommes dukkede faderen — der forlængst havde forladt moderen — op og krævede erstatning for barnet. Heldigvis var han hurtigt ude af billedet igen.

Men også lykkelige begivenheder skete derude i forbindelse med forhandlingerne om Noi. Skandinavisk Samfund i Bangkok har samlet et beløb på 6000,00 kr. sammen blandt sine medlemmer for at betale hendes rejse til Danmark tillige med sko og varmt tøj, en stor lettelse for Terre des Hommes, der som bekendt kører med et meget stramt budget.

Og endelig har man fra Thailand forespurgt, om vi kan formidle adoption og plejebringelse af en to-årig mulatdrenge, et barn, der er efterladt af moderen hos en familie, hvor både mand og kone er spedalske. Vi har øjeblikkeligt

ansøgt Justitsministeriet om formidlingsret også til dette barn, og vi håber at kunne få svar snarest. Barnet vil i givet fald kunne komme hertil i juni, ledsaget af den danske leder af hospitalet, diakon Peder Jørgensen, med hvem vi har ført forhandlingerne.

Til sidst en lille pudsig og nærmest tragikomisk oplevelse. Da Noi skulle ansøge om pas, ville myndighederne ikke give hende noget, da hun ikke kunne skrive sit navn endsige sætte sit fingeraftryk. Heldigvis havde man i Ministry of Foreign Affairs hjertet på det rette sted og knaldede et stempel i passet, der gav hende udrejsetilladelse.

Nu begynder så andet kapitel af hendes liv, et kapitel, der forhåbentlig kun lover godt for hendes fremtid.

Detlev Reventlow.

Nyt om børnelandsbyen i Asserballeskov

Siden sidste nummer af bladet udkom, er der strømmet så meget hjertelighed og så mange tilbud om kontant hjælp til børnelandsbyen, at vi nu også helt forstår, at det er den rigtige tanke, vi har taget op. Den danske presse har uden undtagelse været enestående positiv, og adskillige arbejdsgrupper har — med foreninger og loger i ryggen — udvist et stort initiativ for at samle penge ind, linned, møbler, legetøj, børnetøj, sko, støvler, etc. De fleste steder er hjælpen blevet organiseret, således f. eks. i distriktet her omkring Sønderborg, hvor hver af distriktets mange foreninger har udpeget to repræsentanter til at sidde i et udvalg, der udelukkende vil hjælpe os med syning, dekoration, materiale til håndværksarbejde, indretning af køkken, maling af etagesenge (som vi har fået skænket) og alt andet forefaldende arbejde.

Mange har tilbudt deres frivillige hjælp, både inden børnelandsbyen begynder at fungere og efter at de første børn er kommet. Af disse ansøgere er flere uhyre velkvalificerede.

Ansøgningen om godkendelse ligger endnu i Socialstyrelsen, men vi regner med i næste nummer af bladet at kunne sige meget mere om projektet, som efterhånden er ved at blive kendt langt ud over landets grænser. Fra Schweiz er man utålmodige efter at sende os de første børn (fra Marokko), fra Vietnam har vi tilsagn om et nyt hold krigsskadede børn, et af vore herboende nigerianske børn vil formentlig blive det første barn i Asserballeskov, og vi håber meget, at der også vil blive brug for et hjem her til grønlandske og andre danske børn.

Vi har fået tilladelse til at bygge på grunden, hvilket har været en vigtig forudsætning for projektets fremtid.

Tanken om børnelandsbyen er for os at se rigtig, fordi den forener løsningen af alle de problemer, der normalt opstår, når et handicappet barn fra et andet land eller en anden verdensdel skal skifte hjem og milieu. I en børnelandsby fordanskes barnet ikke (nødvendigvis), der vil blive draget omsorg for dets nationale, historiske, sproglige, religiøse, kulturelle og anden egenart, og samtidig vil barnet kunne have danske weekend- og ferieførældre, hos hvem det kan føle sig omgivet af et forældrepar. Men den daglige trivsel foregår i børnelandsbyen.

Vi glæder os til i næste nummer at bringe meget mere nyt herom, og vi beder alle medlemmer om at kontakte folk, der — enten via deres stilling og forretning eller på anden måde — kan formidle penge-, materiale- eller personalehjælp til os. Lad dem skrive til os eller indsætte et beløb på vor giro 14 52 30, mærket: børnelandsbyen.

D. R.

Uddrag af breve fra Birgitte Jensen, Korea

30. 11. 1970.

TDH har mange arbejdsområder. I september blev jeg udsendt til Korea for at arbejde som sygeplejerske på et børnehjem, der tilhører H.A.P. Børnehjemmet ligger ca. 30 km nord for Seoul i meget smukke omgivelser. Her er omkring 500 børn i alle aldre. For de fleste børn er dette kun et gennemgangssted. De er her helt indtil deres adoption, pas og visa går i orden, men vi har dog en del børn, som både fysisk og psykisk er så handicappede, at de ikke kan bortadopteres.

Børnene er fordelt i 35 huse. Hvert hus har deres »bomo'er« (husmødre). For babyerne er der en bomo for hvert 5. barn, hvilket er vældig godt. For øjeblikket er vi 3 sygeplejersker, men uden læge, men en gang om ugen kommer der en læge fra Seoul. Vi arbejder meget nært sammen med socialrådgiverne, idet vi så vidt muligt søger at anbringe raske babyer i fosterhomes, da de trives meget bedre her. Vi har fosterhomes både i Seoul og i landsbyen her i Ilsan.

Hver dag får ca. 50 børn fysiurgisk optræning. Her bliver virkelig gjort noget. Det er et stort arbejde at genoptræne lammede ekstremiteter, de fleste som følger efter polio.

Med hensyn til undervisning går vore store børn i skole i landsbyen, medens de mindste bliver undervist her. Vi har en talepædagog til børn med talebesvær.

Mit specielle arbejdsområde er at tage mig af vores medicinforbrug, vaccination, samt være ansvarlig for babyhuset. Vore babyer trives desværre ikke godt. De fleste lider af luftvejsinfektioner, der som regel er mere eller mindre kroniske. Vi har en hel del tuberkulosebørn. Procenten for tuberkulosepatienter er meget stor her i Korea.

Vi har en speciel bygning, hvor vi anbringer de mest syge børn, så de kan være under konstant medicinsk opsyn. Her har vi også vore såkaldte »out patient clinic«, hvor vi behandler småskader, tager blodprøver o.s.v.

Ja, det er dejligt at arbejde med børn, og de fleste er da heldigvis raske. En ting, som er lige spændende hver gang er, når børnene forlader børnehjemmet for at blive forenede med deres forældre. Både sorg og glæde præger billedet, men vi ved, at kærlige forældre venter dem.

Birgitte.

21. 12. 1970.

Tøjet er kommet, og jeg har fået dem til at tage nogle gode billeder, som I får senere.

Vi er ved at pynte op alle vegne. Bomoerne har lavet fine papirdekorationer til hospitalet. Børnene kan lide det. Jeg regner med at arrangere en julefest for børnene om eftermiddagen. Vi kan ikke få et grantræ, men et fyrretræ kan

da også bruges. Hvert barn på børnehjemmet får en julegave.

Det er koldt, nu må jeg virkelig vænne mig til kulden. Endnu har vi ingen sne, men jeg håber på en hvid jul.

Vi har desværre ret syge børn i hospitalet. De har diarrhoe og opkastninger, så vi må give dem i. u. tilskud. For øjeblikket har vi 4 børn med drop. Jeg håber, vi snart får has på den diarrhoe. Det er nemmere at kurere en lungebetændelse.

9. 1. 1971.

Her sker immervæk noget. Miss Jou, vores headnurse, faldt og brækkede 4 ribben, så hun måtte indlægges. Det vil mindst tage en måneds tid, så nu er vi kun to. Molly (Holts datter) var her mellem jul og nytår.

Det rent administrative vil komme til at sortere under mig. Miss Yon vil blive »the head of the bomoes«. Jeg har nu hospitalet, vaccinationer, flight-reports, nye børn etc. Miss Yon har bomoerne, babyrooms, out pat. Vi arbejder vældig godt sammen og overkommer arbejdet trods det, vi nu kun er to sygeplejersker.

Hospitalet er fyldt op med børn. Vi havde lukket 2 rum, fordi de var for kolde, men vi har måttet genåbne dem på grund af trængsel. Der er for øjeblikket 34 børn. Vi har et »bronchoroom« for babyer med lungebetændelse-bronchitis. Et rum for t.b. børn, et for mæslinge-børn samt et for skoldkopper. Sædvanligvis lader vi børnene blive i de rum, hvor sygdommen bryder ud og prøver at isolere dette rum. Grunden til at vi har mæslinge- og skoldkoppebørn i hospitalet er, at de er vældig medtagne heraf. Normalt bliver børn med disse sygdomme ikke indlagt på hospital. En del børn har fåresyge, for at det ikke skal være løgn. Et rum prøver vi at isolere i hospitalet. Vi har desværre også dysenteri. Normalt optræder det ikke i vintertiden; jeg tror, at denne epidemi er bragt hertil af nye børn. Tre børn døde som følge af dysenteri.

De børn, vi har her i Il San, er nu alle i bedring, men vi har stadigvæk nogle slemme tilfælde i City Baby Hospital i Seoul. En baby kan fra morgen til eftermiddag blive fuldstændig dehydreret.

Vi prøver så vidt mulig nu at isolere de nye børn i en uge, så vi kan observere om de medbringer nogle sygdomme. Børn, der ankommer, har næsten alle fnat; nogle har lus etc.

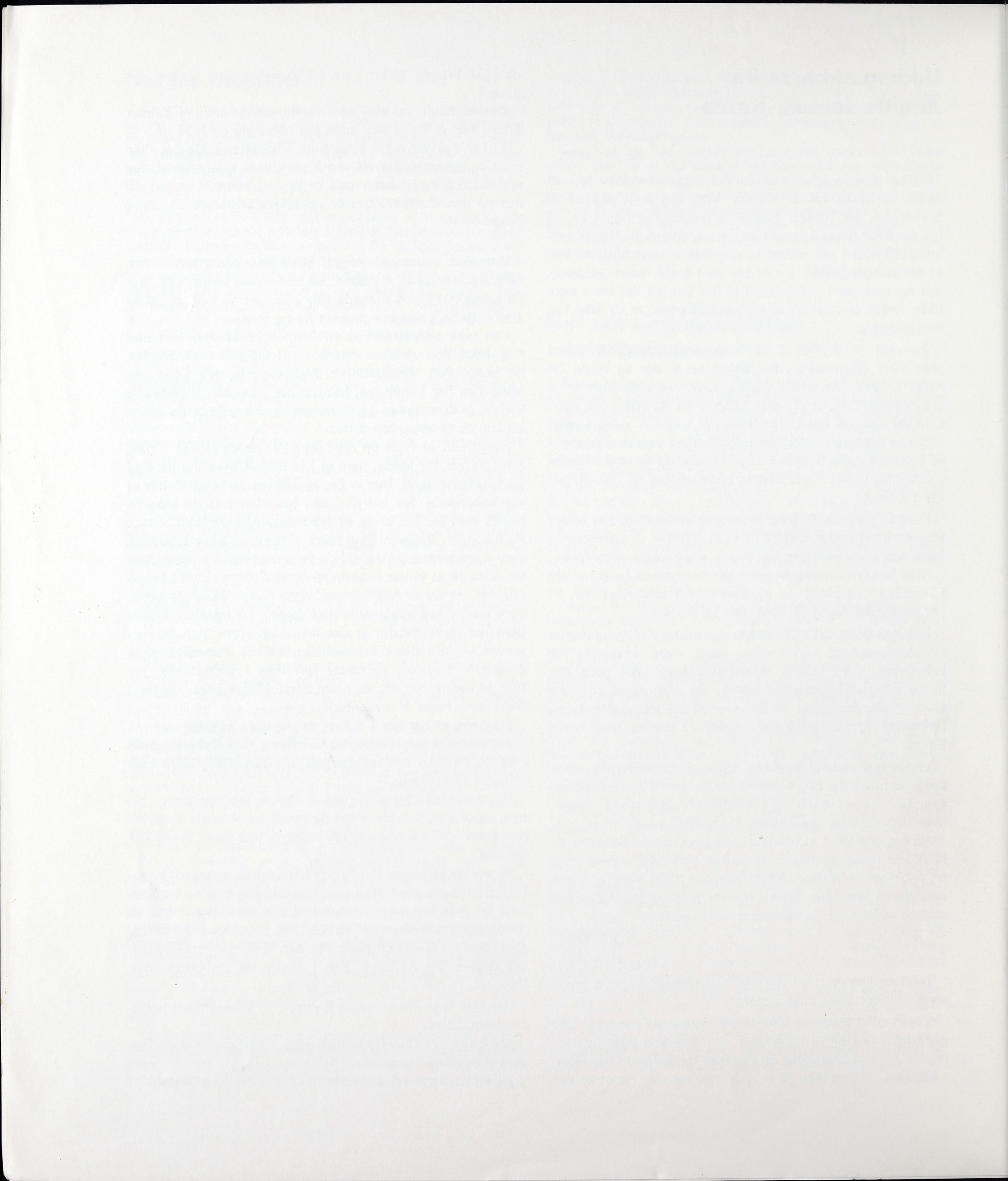
Vi savner en læge. Stadigvæk kommer de to amerikanske læger, hver én gang om ugen, henholdsvis tirsdag og torsdag. Dr. Hux har mest forstand på pædiatri. Jeg er ved at planlægge forskelligt, så jeg selv kan starte en behandling, som lægerne gerne vil have den. Mr. Theis vil gerne betale 250 dollars for en læge. Kan I skaffe en god pædiatrisk læge???

Har fået brev fra en arbejdsgruppe i Padborg. Skal prøve at hjælpe dem.

Jeg begynder i næste uge at undervise i dansk, men forvent ikke store resultater.

Til slut mange hilsener fra

Birgitte.

Siden sidst

Børnelandsbyen »Minduobé« i Libreville eksisterer ikke mere. De sidste børn er nu — omkring juletid — blevet repatrieret til Nigeria, efter at højkommissæren for flygtningehjælpen, mr. Jamieson, i Nigeria havde overtydet sig om, at der var opsamlingslejre, som børnene kunne vende tilbage til og herfra — for deres vedkommende, hvis forældre havde meldt sig — at blive bragt hjem. Det internationale Terre des Hommes har siden hørt fra opsamlingslejrene i Nigeria, at børnene befandt sig godt, og at de på det tidspunkt havde nok at spise og gode forhold.

Hermed er en lang og begivenhedsrig epoke forbi. En epoke, hvor alle de involverede TDH-lande hver for sig har

ASAN før operationen

gjort en fantastisk indsats. Ved frivilligt udsendt personel og gaver i form af levnedsmidler og materiel, repræsenterende en mange-millionbeløb, er det i over to år lykkedes at forvandle 500 døende børn til raske og glade børn, der er i god udvikling med børnehaver og skoler. Vi må inderligt håbe, at udviklingen nu følges op i Nigeria.

Glemmes skal det heller ikke, at det var Terre des Hommes' stifter, Edmond Kaiser, der sammen med få andre fik evakueret ca. 2500 hungerramte børn fra det daværende

Biafra i sommeren 1968. Af disse børn beholdt TDH ansvaret for de 500, mens resten blev overgivet til andre humanitære organisationer. Disse organisationer har nu også repatrieret alle deres børn.

Vi siger tak til alle de firmaer, fabrikker og enkeltpersoner, der har formidlet levnedsmidler og materiel til børnelandsbyen i Libreville, men først og sidst en varm tak til de udsendte sygeplejersker, ergoterapeut og læger, der har arbejdet for Terre des Hommes med børnene. Her har virkelig været et realiseret demokrati, hvor det var børnenes tarv, der var det altafgørende.

Nkechi, der var omtalt i forrige nummer af TDH-nyt, er blevet opereret flere gange for sin lymfekarsvulst i øjet,

ASAN efter operationen

og har det udmærket. Hun befinder sig stadigvæk på Rigshospitalet. I julen var hun på ferie hos lærer Øivin Jensen, Lindknud skole, hvor hun kunne være sammen med vort første nigerianske barn, Matthew, der efterhånden helt har akklimatiseret sig i Danmark. Nkechi taler godt engelsk og fører en stor korrespondance med skolebørn rundt omkring i Danmark. Hun vil gerne blive i Danmark og gøre sin skole færdig, inden hun vender tilbage til Nigeria, og har tilsyneladende fået sin far i Nigeria til at billige hendes forslag herom. Terre des Hommes har dog endnu ikke taget definitivt stilling til dette spørgsmål, idet vi er overbevist om, at hverken barn eller far gør sig klart, at barnet til den tid er blevet så fordansket, at det kan blive et stort problem for hende at komme tilbage. En korrespondance med faderen, hvori vi forelægger ham disse synspunkter, vil bringe klarhed over Nkechi's fremtid. Foreløbigt skal hun imidlertid blive her, da hendes behandling langt fra er tilendebragt. Når hun bliver udskrevet for at kunne gå til ambulans behandling, regner vi med, at hun bliver det første barn i børnelandsbyen på Asserballeskov skole.

Da læge Finn Becker-Christensen i december vendte hjem fra Libreville fra en meget veludført gerning i »Mindoubé« som eneste læge for de 500 børn, medbragte han Asan, som vi omtalte i sidste nummer af bladet. Asan er blevet modtaget på Ortopædisk Hospital i København til operation og behandling for sine stærkt hjulede ben. Operationen er overstået, og røntgenbillederne viser, at den har været uhyre vellykket. Der er alt muligt håb om, at Asans begge ben bliver så godt som normale. Hun skal stadigvæk ligge længe på Ortopædisk Hospital, men hun

er det mest charmerende og glade barn, man kan tænke sig og er forlængst blevet både sygeplejerskers og lægers yndlingspatient. Asan har — såvidt vides — ikke nogen forældre i live, i hvert fald ingen, hun har forbindelse med.

Vore to nigerianske piger på henholdsvis Rigshospitalet og Ortopædisk Hospital vil være lykkelige for en hilsen i form af et brev, en tegning, en engelsk børnebog, tegnegrejer, lidt sytøj eller lign. De er begge uhyre kontaktsø-

gende og trænger til, at man tager sig af dem, og såfremt det drejer sig om besøg — selvfølgelig i kontakt med afdelingssygeplejersken på den pågældende afdeling.

I midten af marts måned afgår en ny transport til Vietnam fra Schweiz. Vi regner med fra Danmark at sende i hvert fald to børn tilbage.

D. R.

Arbejdsgrupperne

Salgsudstillingen i Aabenraa

Alle arbejdsgrupper og aktive har haft travlt med at sælge kort, og vi har fået megen ros for de smukke kort, og da de faktisk kan anvendes hele året, håber vi, at salget vil fortsætte, indtil alle kort er solgt. Der er udsendt 57.000 kort, men vi har endnu ikke fået alle afregningerne, så det samlede resultat må vente til næste TDH-nyt. Endvidere har arbejdsgrupperne i Åbenrå og Padborg afholdt salgs-

udstillinger af U-landskunst med meget fine resultater, idet der blev solgt for henholdsvis 21.000 kr. og 13.500 kr., hvilket må siges at være overordentlig flot. I Grenå havde man en smuk stand på den lokale julemesse, hvor man solgte kort, bolde og balloner for ialt 1200 kr. I Svendborg har der været afholdt bridgeturning, som indbragte 1200 kr.

Aktive og arbejdsgrupper har indsamlet flere hundrede kilo tøj til Korea, og da næste tøj-sending afgår om ca. 14 dage, kan man nå at få evt. indsamlet tøj med, hvis man snarest sender det til: Tytte Botfeldt, 6440 Augustenborg.

Arbejdsgrupperne er nu i gang med at indsamle inventar, tøj og penge til Børnelandsbyen på Als. Endvidere har man i Padborg planlagt en stor fastelavnsfest for børn med tøndeslagning og tombola. Endelig har man i Padborg planlagt en foredragsaften og et stort lottospil. Formanden for gruppen i Padborg, Børge Elneff har lavet at være arbejdsgruppeudvalget behjælpelig med at bistå grupper og aktive medlemmer, der ønsker at lave en U-landsudstilling, og henvendelser herom kan ske til Børge Elneff (tlf. (046) 7 10 89) eller til arbejdsgruppeudvalget, Torvet 2, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 04 93.

Vi beder alle være os behjælpelige med at indsamle brugte frimærker. Specielle samle-posere kan rekvireres på ovenstående adresse — og uddeles eller sendes til kontorer og andre virksomheder, som vil samle til os. Mærkerne kan sendes som tryksager.

Hos arbejdsgruppeudvalget kan følgende rekvireres:

Nærmere oplysning om aktivt medlemskab.

Kort m. konvolutter (10 kr. for 10 stk.,

5 kr. for 5 stk.).

Balloner med påtryk (50 kr. for 100 stk., 7 farver).

Ballonstænger (100 stk. 15 kr.).

Små bolde med påtryk (1 kr. pr. stk., 5 farver).

Samle-posere til frimærker.

Brochurer m. indmeldelsesblanket.

Varerne kan bestilles direkte eller ved at indbetale beløbet + porto på giro 17 72 70, 5700 Svendborg, med angivelse af varens art.

HJÆLP TIL
NØDSTEDTE BØRN

terre des hommes

1971 nr. 2

„ ØJEBLIKKELIG HJÆLP TIL DET ENKELTE BARN I AKUT NØD ”

Arbejdet med børnelandsbyen skrider fremad!

Der er nu kommet så meget skred i vort nye store projekt: Børnelandsbyen i Asserballeskov, at det første, meget vigtige kapitel af dets historie nærmer sig sin afslutning. Glædeligt har det været, at vanskelighederne indtil nu har været relativt få, og glædeligt er det endvidere, at folk i alle dele af landet er **enormt** interesseret i at yde en indsats for dette projekt.

Socialstyrelsen, der er den øverste godkendende myndighed, har været her for at inspicere skolen og har udtalt, at projektet (bygninger tilligemed pædagogisk og administrativ ledelse efter vor formålsparagraf) vil blive godkendt. Der skal dog foretages en mindre ombygning, der vil blive påbegyndt i løbet af de nærmeste uger. Efter de nuværende planer vil hovedbygningen komme til at rumme:

En førsteklasses lederbolig (soveværelse med bad, dagligstue, spisestue, køkken, mindre gæsterum, samt kontor).

Værelse på første sal (med bad), evt. til militærnægter.
Værelse m. egen indgang og toilet til medarbejder.

2 store henholdsvis drenge- og pige-sovesale, toiletter og håndvaske, samt opholdsrum for børnene (indgang til disse rum uafhængig af lederboligen).

I hovedbygningens toiletrum vil endvidere blive anbragt et badekar med fodspark (så det også kan bruges til handicappede børn).

Gymnastiksbygningen vil komme til at rumme:

Stor, praktisk gymnastiksal.

Spisestue og køkken for børnene.

Bad (brusere) og omklædningsrum for børnene.

Vi regner med, at de første børn kan blive placeret i løbet af sommeren, såfremt uforudsete vanskeligheder ikke opstår.

Efter anvisning fra Socialstyrelsen har Terre des Hommes sendt en ansøgning til Kulturministeriet om hjælp til dækning af driftsomkostningerne, idet vi har påpeget, at

børnelandsbyen i Asserballeskov vil blive et rent dansk U-landsprojekt i Danmark. I de kommende måneder vil forhandlingerne med Kulturministeriet finde sted, forhåbentlig med et positivt resultat. Det er driftsomkostningerne, der er det egentlige problem, men netop som en frivillig organisation med iøjnefaldende resultater bag sig skulle man — efter Socialstyrelsens mening — med rimelighed kunne forvente et tilskud.

Hvad behovet for anbringelse af børn angår, er enhver velkommen til at se vore journaler og vore tilsagn fra udlandet. Med disse kunne vi allerede nu fylde børnelandsbyen med små og større handicappede beboere.

Som nævnt har lokalforeninger, loger, firmaer, skoler og enkeltpersoner over hele landet engageret sig i medarbejderskabet omkring børnelandsbyen.

Som naturligt er, føler man på Als en særlig interesse og et særligt ansvar for, at den kommer i gang. Således har en række foreninger og loger i Sønderborg på forhånd sikret de nuværende bygninger så godt som alt inventar, herunder gardiner, indretning af køkken, køkkenudstyr, bade- og toilet-tilbehør, sengetøj, senge, håndklæder, viskestykker, køleskab, evt. dybfryser, fjernsyn, loftsbelysning m. m. m.

Disse organisationer er:

Frimurerlogen »Pyrus Malus«, Serapionsordenen logen »Catena«, Sct. Georgsgilderne, Y's-mens-club, Lion's club, Odd-fellow-ordenen, Husmoderforeningen, Soroptimisterne, Innerwheel, Rebeccasøstre, Rotary, Round Table, alle Sønderborg.

Vi regner med, at disse tilsagn vil blive fulgt op af tilsagn fra medlemmer af brødre- og søstre-organisationer over hele landet, og allerede nu har både Odd-fellow og Rebecca-logerne i flere andre byer organiseret kontant hjælp til børnelandsbyen, ofte i samarbejde med de arbejdsgrupper, der i forvejen eksisterede i de pågældende byer.

Alle spejdere over hele Als og Sundeved har lovet arbejdstimer til rengøring og havearbejde, når foråret begyn-

Fa. Peter Kock jr.

||||| **SØNDERBORG** |||||

Perlegade 25 • Telefon Nr. 22858

Drogeri . Parfumeri . Sygeplejeartikler

Reserveret

VINHANDEL - TOBAK - HJEMMELAVET
CHOKOLADE - KAFFERISTERI
SPECIALITETER FRA HELE VERDEN

WOHLENBERG^S

Telf. (044) 2 17 08
Perlegade 10
6400 Sønderborg

der. Husmoderforeningen i Sønderborg har stillet sig til rådighed med sortering og rengøring af indsamlet tøj. Foreningen er ved at drukne i tøj, og man beder os i øjeblikket **kun** om undertøj. Bliver der for meget tøj til Asserballe-skov, vil det overskydende blive sendt til Korea.

Også mange ansøgere — hvoraf flere særdeles velkvalificerede — har meldt sig til medarbejderstillinger på Asserballe-skov. Den 22. marts vil lederen (evt. lederparret) blive udpeget, tillige med de øvrige medarbejdere. Socialstyrelsen kræver 1 medarbejder pr. 4 børn, og vi regner med i begyndelsen at kunne rumme ca. 16 børn.

Ud fra ovenstående orientering om børnelandsbyens status quo, kunne man tro, at vi kun var lysseere. Vi er taknemlige — meget taknemlige endda — for det kontante medarbejderskab, vi har mødt fra så mange sider, for breve fra skoleklasser, der har indsamlet større eller mindre beløb, for legetøj og skolebøger etc., men vi er helt klare over, at selv denne uvurderlige hjælp, som vi har fået, endnu kun er en dråbe i havet imod den hjælp, vi — trods egen intens flid — i fremtiden trænger til.

Foruden den hjælp, som vi indtil nu har modtaget, regner vi med at skulle bruge et eengangsbetrag på ca. 250.000,00 kr., dels til ombygning og nyanskaffelser, dels til dækning af en vis procent af driftsomkostningerne. Den danske stat som sådan yder nemlig intet tilskud til behandling og pleje af handicappede børn fra udlandet, der senere skal hjemsendes. Og under alle omstændigheder — og ikke mindst hvis det mod forventning skulle blive vanskeligt som U-landsprojekt at opnå et tilskud fra Kulturministeriet — er det rigtigst at stille imod et fond, der kan trække renter. Så 250.000,00 kr. er i virkeligheden et minimumsbetrag.

Til slut skal der lige gøres opmærksom på, at IRMA over hele Danmark fra 1. marts på sine papirsposer har påtrykt tekst og tegning om børnelandsbyen i forbindelse med vort gironummer 14 52 30. Det er en udstrakt hånd, vi dermed har fået fra IRMA, som vi er taknemlige for. På en af posernes sider er aftrykt et digt af den indiske digter Khalil Gibran, der er gengivet andetsteds i dette blad. Digtet udtrykker på sin egen måde det formål, som Terre des Hommes gerne vil leve op til.

D. R.

Undskyld!

Nærværende nummer af Terre des Hommes-nyt kommer ret hurtigt efter det forrige nummer. Det skyldes, at sidste nummer af forskellige, bl. a. tekniske grunde blev forsinket, men vi håber, at medlemmerne tilgiver os og alligevel er i stand til at betale det regelmæssige støttekontingent.

BRUDE- OG SELSKABSKJOLER SYES

panayotis

Dæmningen 31 . Vejle . Telf. 82 90 91

HUSK!

at sende brugte frimærker til Terre des Hommes,

Torvet 2 . 5700 Svendborg

Dansk Geoteknik A/S, Århus

Lorenz Andersen A/S
STORMAGASINET I ISENKRAM
SØNDERBORG

Annoncetegner

til Terre des Hommes-nyt
søges straks

Løn: Vor hjerteligste tak.

Bopæl: Helst København.

Oplysninger: Tlf. (044) 230 90 eller tlf. (09) 21 04 93

J.H.ROCK A/S

SØNDERBORG

Byg med på den danske børnelandsby!

Giro 145 230

Holt Adoption Program

Harry Holt, grundlægger

P. O. Box 95, Creswell, Oregon 97426 8. 2. 1971.

Terre des Hommes, Danmark.

Kære venner af vore forældreløse børn!

Vi ønsker at takke enhver, som har taget del i denne meget meningsfulde indsats, som har givet mange sække nødvendigt udstyr og tøj til vore forældreløse børn i Korea. I børnehjemmet har vi 559 børn, og i satellit-børnehjemmene og i private hjem har vi næsten 500 til. De behøver alle sengetøj, klæder, mad, udstyr, legetøj og medikamenter.

Sygeplejerske Birgitte Jensen i Korea med tøjet fra Danmark.

Vi påskønner, mere end vi kan udtrykke, denne umådelige indsats, ikke kun med at lade folk vide om nøden og samle disse ting, men også at sende dem tværs over Stillehavet til vort børnehjem. Vi ved, det har taget meget af Deres fritid og har været en frivillig indsats.

Børnene vil være meget lykkeligere, sundere og få det behageligere på grund af disse gaver. Livet vil blive lettere

for de ansatte, der passer børnene, og enhver vil få fordel af det. Jeg ved, det har været et offer i tid og penge for Dem, og Herren vil velsigne enhver, der tog del i dette.

Hjerteligst

Mrs. Bertha Holt.

Vi var meget glade og overraskede over at se så meget, meget tøj. Alt tøjet i hver en sæk er en meget nyttig og velkommen gave. Luften er stadig meget kold, så Deres gave med varmt tøj kom netop i rette tid til at være til en masse nytte.

For øjeblikket er der 573 børn på dette børnehjem, inklusive nogle babies og fysisk ufuldkomne børn. Disse børn bliver hjemme den største del af tiden, fordi luften er meget kold. Men somme tider, hvis de har en chance for at komme ud, kan man se dem i jakker eller andet varmt tøj lege lykkelige og sunde.

Det så ud til, at der var brugt en masse tid og anstrengelse på at ordne disse sække, og vi påskønner det meget. Tusind tak, at De er så gavmild og venlig mod os her i Holt børnehjemmet. Måtte Herren velsigne Dem rigt.

Hjerteligst

Deres

direktør for

Ilsan børnehjemmet

Kim Jong Tai.

Korea

Der er nu ialt kommet 23 børn, og 16 er i arbejde. Vor kvota er ikke helt brugt op, fordi de fleste af disse børn er gruppe II sager, hvor familien selv har fået et barn tilbudt direkte fra Korea. Det tæller ikke med!

Blandt de sidst ankomne er poliobørn, børn med medfødt hjertefejl og børn med læbe- og ganespalte. Maria, Terre des Hommes' første barn, har fået en lillebror på godt et år. På grund af læbe- og ganspalte og dermed forbundne vanskeligheder ved at spise, var han en meget lille en, 12 pund og meget forkommen. Han tog et pund på om ugen de første tre uger! Både han og den lille pige med læbe- og ganespalte nærmest eksploderede i udvikling, legemligt og åndeligt, efter at de var kommet.

Det er opmuntrende at se, hvor lidt et handicap betyder. Gennemgående er det også kun mindre handicaps, selv om vi netop nu har et barn i tilbud, der mangler begge ben. Den yndigste lille treårige dreng, formentlig et thalidomidbarn, noget ellers ukendt derude. Forhåbentlig kan vi — om ikke andet — få ham til Asserballe, når børnehuset kommer i gang. Skal han lære at bruge proteser, skal det være inden to år, siger vor bandagist.

I december lukkede Korea for adoptioner til Nordeuropa, fordi de mødte kritik fra udlandet p. gr. a. disse adoptioner.

(Det er hårdt, at en regering skal kritiseres, fordi den ikke er snæversynet.) Adskillige nuværende og vordende forældre har skrevet ud til regeringen i den anledning og har fået særdeles positive svarbreve, at det næppe varer længe, før disse adoptioner er i fuld gang igen. Også Terre des Hommes har protesteret over for både regeringen og præsidenten og har modtaget positive takkeskrivelser.

Vor sygeplejerske, Birgitte Jensen, er stadigvæk elsket derude — »den første udlænding, der bliver universelt godt omtalt« — »Deres danske sygeplejerske er vidunderlig! Kan De ikke skaffe os en lige så tiltalende læge? Alle her elsker hende, og hun arbejder så hårdt« o.s.v.

Birgitte har været her på besøg som ledsager for nogle af børnene. Hun fik en autoklave og andre instrumenter med ud. I nogen tid havde man været nødt til at sterilisere instrumenter i en kasserolle! Birgitte fortalte, at man nu især manglede **UNDERTØJ!** Vore første tre hold skibsladninger, som Ø.K. med stor velvilje har taget med gratis til Pulsan, er ankommet. Jubelen er stor. Grundlæggerens enke, Bertha Holt, skrev: »Vi påskønner mere end vi kan udtrykke, denne umådelige indsats«. Der var også mange gode ting imellem, og det næste ton er parat til afskibning i marts måned. Vore aktive medlemmer har været enestående til at skaffe tøj: 900 blebukser, 90 kg sweaters, en sækfuld nye frakker o.s.v.

Grundlæggerens datter, Molly Holt, har også været på besøg her. Det var interessant at høre hende fortælle om familien Holt, som havde fem store børn og dertil adopte-

rede 8 koreanske spædbørn på een gang. Der måtte en lovændring til! Derefter startede Harry Holt børnehjemmet i Il San og adoptionsprogrammet. I 1970 blev der til USA og Europa adopteret ca. 1000 børn!

The medical director, Joan Barker, har også været her et par dage. Hun fortalte, så det gjorde ondt, om de store drenge, der hele deres liv igennem havde set de andre børn komme og rejse, få en familie. Kun dem var der ingen, der ønskede. Det må være meget bittert.

Vi har været indkaldt til møde i ministeriet p. gr. a. vor ansøgning om tilladelse til et ubegrænset antal børn fra Holt Adoption Program, både handicappede og »hard to place« børn, d.v.s. børn over fem år. Vi søgte også om bortfald af begrænsninger m. h. t. alder og ægteskab, således at det i hvert tilfælde simpelthen blev et spørgsmål om familiens velegnethed.

Det er helt utroligt, hvad forældre og støtter i USA kan gennemføre, De, der særligt ønsker at støtte dette foretagende, bedes sige til. Vi må jo prøve at leve op til direktør Theis' udtalelse: »I fortsætter med at overraske os og gør os lykkelige med alt jeres arbejde. Please keep up the good work.«

Ønskes: En læge (gerne dame) til 2000 kr. om måneden, penge til endnu en sygeplejerske, **UNDERTØJ**, hjem til handicappede og især store drenge.

Tøj til Korea bedes sendt til: Elin Sørensen, Ringstedvej 26, 4000 Roskilde, og Husmoderforeningen, Kongevej 36, 6400 Sønderborg.

Landsdelens største supermarked

i kontormøbler og kontormaskiner

Netzler Eftersk.

6400 SØNDERBORG . TELF. (044) * 2 36 77

PAPIR EN GROS
PAPIRVAREFABRIK
KONTORMONTERING
ERHVERVSFORSYNING
BOGTRYKKERI

Arbejdsgrupperne

Mange spændende aktiviteter er under forberedelse i arbejdsgrupperne, og flere helt nye grupper skal til at lade deres første arrangement løbe af stabelen.

I Skive har 10 damer dannet en arbejdsgruppe, som har haft besøg af Børge Elneff, som har fortalt om sine erfaringer med arbejdet i en arbejdsgruppe, og man har diskuteret, hvilke muligheder der findes for aktivt arbejde, så det varer sikkert ikke længe, før vi hører mere fra Skive.

Den første egentlige gruppe på Sjælland, Sorø-gruppen, som har flere kunstnere blandt sine medlemmer, forbereder som deres første projekt tegning og trykning af en plakat til propaganda og salg, idet den udformes som en reproduktion, som vil tage sig smukt ud på en væg. Vi er spændte på at se resultatet og vil bringe en afbildning af den her i bladet, så vore medlemmer vil få mulighed for at købe den.

Som noget nyt har arbejdsgrupperne i Åbenrå og Padborg indledt samarbejde med den tyske Terre des Hommes-

gruppe i Flensborg om et tre-dobbelt arrangement, idet man har formået den spændende og dygtige afrikanske kvartet, Baga-kvartetten, til at spille for nedsat honorar d. 21., 22. og 23. april i henholdsvis Flensborg, Sønderborg og Åbenrå. Det er meget spændende og helt i Terre des Hommes' ånd, at hjælpearbejdet for nødstedte børn ikke skilles af landegrænser, og forhåbentlig vil samarbejdet fortsætte også på andre områder. Det skal også lige nævnes, at Flensborg-gruppen har solgt flere hundrede af vore julekort.

I forbindelse med dette arrangement har man fået kontakt med en kreds af medlemmer i Sønderborg, som nu står overfor at danne en arbejdsgruppe, hvis første arrangement altså bliver en koncert med Baga-kvartetten. Som et eksempel på, hvordan samarbejdet virker, har man formået et firma i Flensborg til at trykke plakater til alle tre forestillinger gratis.

Åbenrå-gruppen har allerede haft årets første aktivitet, idet man har arrangeret en koncert med den kendte polske pianistinde Halina Siedzieniewska og den 12-årige danske

blokfløjte-virtuos Michala Sambleben, som begge spillede gratis for Terre des Hommes, og som henrykkede de desværre alt for få tilhørere til den dejlige koncert. Trods publikums svigten — måske fordi koncerten fandt sted en lørdag aften — gav koncerten et lille overskud.

Padborg-gruppen havde fået den gode idé at afholde en fastelavnsfest for børn. Børnene havde en pragtfuld eftermiddag med tøndeslagning og tombola. Padborg-gruppens næste store arrangement, lotto-spil på Grænsekroen, vil blive omtalt i næste nummer.

Endelig er der kræfter i gang for at starte en gruppe i Silkeborg, og evt. interesserede kan henvende sig til Troels Fristed, Lupinvej 58, 8600 Silkeborg.

Alle disse aktiviteter giver arbejdsgruppeudvalget en masse at bestille, men langt fra mere, end at man meget gerne vil høre fra endnu flere, der kunne tænke sig at starte en arbejdsgruppe.

Kortsalget er endnu ikke endeligt opgjort, da enkelte sælgere endnu ikke har afregnet, men det ser ud til, at overskuddet når op over 15.000 kr., så det er væsentlig mere end sidste år og en dejlig hjælp til vore kommende projekter. Vi har endnu en del kort på lager og sælger stadig af dem — og da der ikke er spor sne eller nisser på dem, kan de jo udmærket anvendes hele året. Kortene koster 10 kr. for 10 stk. og fås hos arbejdsgruppeudvalget og hos arbejdsgrupperne.

Arbejdsgruppeudvalget:

Ole Brems, Sneppevej 7, 9270 Klarup, tlf. 08 31 85 17.

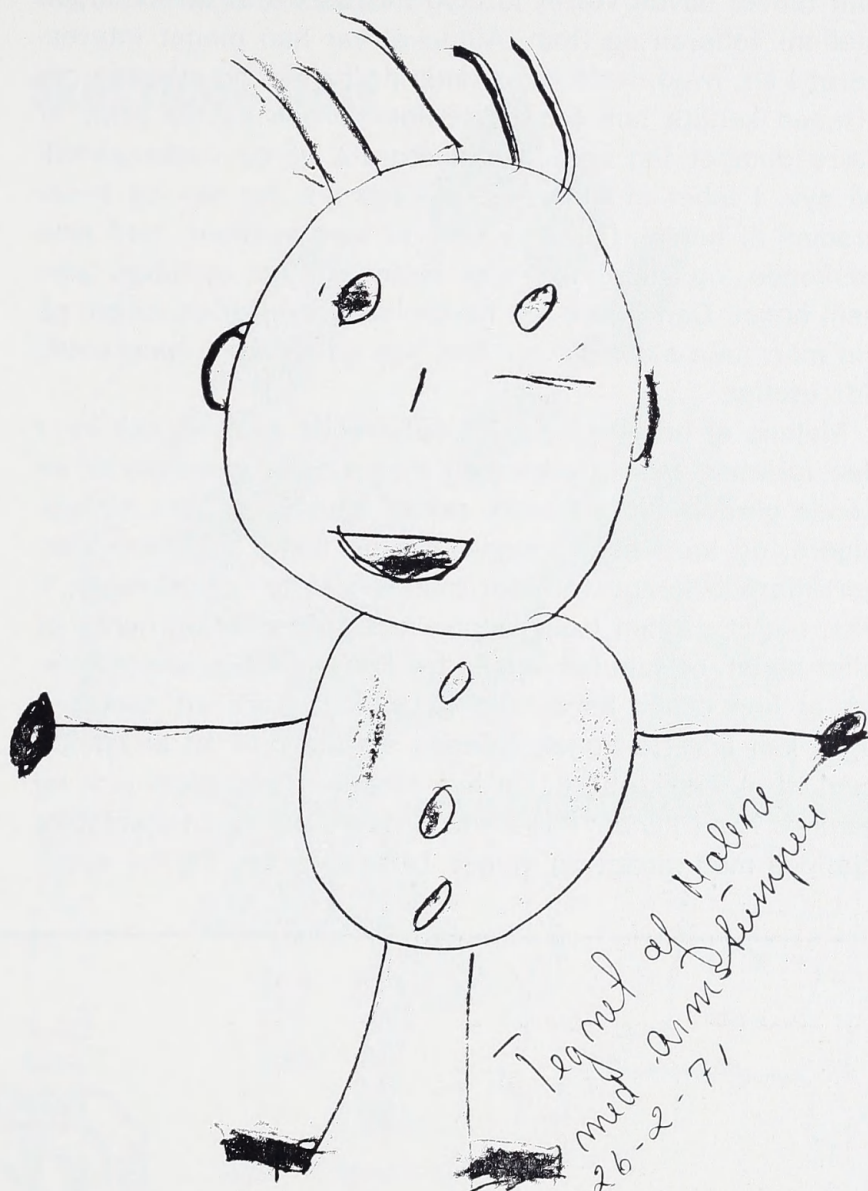
Ida Cold, Korshøjen 25, 8240 Risskov, tlf. 06 17 56 98.

Hanne Dahl, Torvet 2, 5700 Svendborg, tlf. 09 21 04 93.

Hans Kaufmann, Ribelandevej 1, 6270 Tønder,
tlf. 046 2 15 23.

Kent Gade Olesen, Marsvej 10, 7100 Vejle,
tlf. 05 82 70 80.

Nyt om Noi!

Som Detlev Reventlow skrev i sidste nr. af TdH-nyt kom vores nye datter med fly fra Thailand den 17. januar, Samniang Mulmai, kaldet Noi. Hun blev straks fra starten kaldt ved sit nye danske kaldenavn Malene for ligesom at under-

Kort m. konvolutter (10 kr. for 10 stk.,
5 kr. for 5 stk.).

Balloner med påtryk (50 kr. for 100 stk., 6 farver.

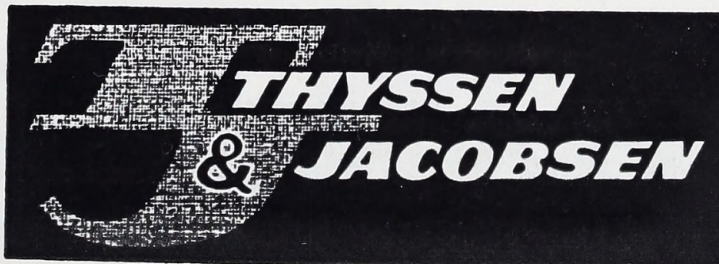
Ballonstænger (100 stk. 15 kr.).

Små bolde med påtryk (1 kr. pr. stk., 4 farver).

Samle-poser til frimærker.

Brochurer m. indmeldelsesblanket.

Varerne kan bestilles direkte eller ved at indbetale beløbet + porto på giro 17 72 70, 5700 Svendborg, med angivelse af varens art.

SØNDERBORG

strege, at et nyt kapitel i hendes liv var begyndt. Hun var naturligvis træt, da hun kom efter den lange flyvetur, hvor hun tilmed havde været luftsyg det meste af strækningen mellem Teheran og Rom. Alligevel var hun meget interesseret i alt, hvad der foregik omkring hende, og allerede om aftenen kendte hun familiemedlemmernes navne, efter at være dumpet ind som den midterste af en søskendeflok på syv. I løbet af de følgende dage gik det sky og triste gradvis af hende, hun begyndte at lege sammen med sine søskende, og snart begyndte hendes latter at runge gennem huset. Den første nat havde hun mareridt og kaldte på sin mor, men siden da har hun kun en sjælden gang sovet lidt uroligt.

Malene er en glad og kvikt opfattende pige, og det har i den forløbne måned været en meget stor oplevelse at se hende gradvis blomstre op, smilet blive hyppigere og hyppigere, og høre hende sige mere og mere på dansk. Hun har allerede længe forstået mange simple opfordringer, f. eks. om at gå hen i den anden ende af huset og hente et eller andet, og hun har straks fra starten haft enkle pligter, for at hun skulle have tillid til, at hun trods sit handicap også kan udrette noget. Således er hun flink til at hjælpe med til at dække bord. Da hun mangler hele højre arm og venstre hånd på nær lidt af håndroden, må hun i øjeblikket hjælpes med mangt og meget, bl. a. spisning. Derfor nyder

hun også at kunne give sin lillesøster mad, idet hun holder sutteflasken i sin venstre arm. — Malene er ikke særlig kuldkær, men kan godt lide at lege udendørs, og heldigvis er den danske vinter jo netop i år særlig mild.

Vi har allerede meldt Malene i skole, hvor hun skal følges med Iben, som er godt et år yngre, og formentlig også Peder, selvom han er næsten 2 år yngre. Heldigvis har hun endnu et halvt år til at lære at klare sig på dansk, men hvad hun ikke har lært inden da, kommer jo i skolen.

Da Malene kom, var hun en lille splejset fugleunge, og det er hun delvis endnu. En uge efter at hun var kommet, vejede hun kun 14 kg, og hun er mindre end Peder, som ellers er lille af sin alder. Hun var mager af underernæring, og håret har et rødt skær i det brune, ligesom det hvide i øjnene var gult med rødsprængte pletter. Alt sammen tydede vi det som hungertegn, et let tilfælde af det, vi fra Biafrakrigen hørte om som Kwasiorkor. I løbet af 3 uger har hun taget 3 pund på. Kinderne er nu blevet mere runde, øjnene har fået en mere sund kulør, men håret har ikke nået at blive anderledes endnu. Ved ankomsten havde Malene nogle få lus, som vi hurtigt fik bugt med, og på hendes krop er der spor af, at hun engang har haft kopper. Derimod har vi forgæves ledt efter indvoldsorm og andre snyltedy, som vi kunne have ventet, hun havde.

Malenes handicap har vi indtil nu ikke gjort noget ved.

HANDELSBANKEN

- altid med i billedet

Da hun alligevel skal blive her i landet hos os, mener vi ikke, det har nogen hast. For at der skal komme noget godt ud af behandlingen, må vi kunne forklare hende lidt om, hvad der skal ske, så hun selv kan medvirke, og det varer endnu noget, før vi er så vidt. Situationen er jo her nærmest den modsatte af, hvad der har været tilfældet for TdH's børn fra Vietnam og det tidligere Biafra, som skulle hospitalsbehandles så hurtigt som muligt for ikke at vanskeliggøre repatrieringen. I går havde jeg Malene med på lungeklinikken til tuberkuloseundersøgelse, som er nødvendig for at børneværnet vil give os plejetilladelse. Under hele turen så jeg ikke et smil på hendes ellers glade ansigt, og da røntgenapparatet begyndte at snurre, begyndte hun at græde og gik væk fra det, selv om jeg stod ved siden af og holdt hende i armen. Efter denne oplevelse er vi endnu mere sikre på, at hendes nuværende tryghed endnu er tynd og skrøbelig, og at vi gør rigtigt i at vente med den ortopædiske behandling. Huden på hendes venstre hånd er efter transplantation så sart, at den gang på gang er gået i stykker, når hun har leget. Derfor beskytter vi den nu med et bind, og det bliver formentlig nødvendigt med en operation, før der kan blive tale om nogen protese, uden at jeg dog skal udtale mig for sikkert om det.

»lykken er« — et forrendt slagord i tiden. Få bruger det vist med større ret, end når vi siger, at lykken er at se en forskræmt, underernæret og fejlnærret fugleunge som Malene blomstre op og blive en glad og sund pige.

Ole Brems.

Viglig meddelelse

Fra Skattedepartementet har vi modtaget følgende:

»Det meddeles herved, at landsorganisationen Terre des Hommes er godkendt i henhold til § 8 A i lovbekendtgørelse nr. 610 af 17. december 1969 (ligningsloven) som berettiget til at modtage gaver med den virkning, at gaverne kan fratække disse ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst.

Opmærksomheden henledes på, at det er en forudsætning for afdraget, at gaven til organisationen udgør mindst

50,00 kr., samt at fradraget kun kan indrømmes for det beløb, hvormed gaverne tilsammen overstiger 100,00 kr. og højst kan udgøre 1000,00 kr.«

Sket siden sidst

Tegnet af Nkechi til TdH-nyt

Vor lille thailandske pige Noi (nu navngivet Malene), der kom for 1 god månedstid siden efter at have fået amputeret sin ene arm og fingrene på sin anden hånd på grund af en jernbaneulykke i Thailand, befinder sig strå-

Reserveret

**FAR
OG SØN**

PERLEGADE 6, TLF. 2 64 10

SØNDERBORG

lende hos sine nye forældre, overlæge Ole Brems og frue i Aalborg. Ole Brems har i dette nummer af Terre des Hommes-nyt givet en skildring af hendes sygdom og fremskridt.

Asan, fra Nigeria, der er blevet opereret på Ortopædisk Hospital i København for sine stærkt hjulede ben (billede heraf i forrige nummer) har nu fået helt normalt udseende ben, er blevet udskrevet og befinder sig hos læge Finn Becker-Christensen i Gentofte. Becker-Christensen hjembragte hende fra børnelandsbyen i Libreville, og da hun ingen forældre har i Nigeria, regner vi med og håber på, at hun skal forblive i Danmark.

Nkechi, ligeledes fra Nigeria og hjembragt fra børnelandsbyen i Libreville, er blevet udskrevet fra Rigshospitalet, men skal gå til ambulans behandling for sin øjensygdom (tidligere lymfekarsvulst). Hun bor nu hos lærer Øivin Jensen i Lindknud og skal formentlig blive der indtil sommer, hvorefter hun skal på Asserballeskov som vort første barn i børnelandsbyen. Senere skal hun muligvis hjemsendes til Nigeria.

Terre des Hommes har fået formidlingsret til Nong, 2 år, fra Thailand, hvis moder har fraskrevet sig hende og hvis plejeforældre i Thailand begge er spedalske. Nong kommer efter foreløbig beregning til Danmark i juni og skal i pleje hos overlæge Brems, Aalborg, med henblik på senere adoption.

Reserveret

Formanden Detlev Reventlow rejser 3. maj til Korea efter opfordring fra Holt Adoption Program og skal dels orientere sig om vort børnehjem, dels hjembringe et antal handicappede børn til adoptivforældre i Danmark. Rejsen varer ca. 14 dage ialt, og da man med denne opgave for øje bliver ansat af fly-selskabet KLM som ledsager for børnene, er flyturen uden udgifter. — Rejsen vil tillige omfatte et 3-dages besøg i Saigon, hvor Reventlow skal forhandle med regeringen om det første hold krigsskadede børn til Asserballeskov.

D. R.

FLYV. hurtigt, sikkert og
komfortabelt — med . . .

CIMBER AIR

Danmarks ældste privatejede ruteselskab går altid på vingerne for Dem, når det gælder

RUTEFLYVNING

...kort og behagelig rejse København-Sønderborg og omvendt.

FRAGTFLYVNING

...vort moderne fly-materiel sikrer Dem den mest fordelagtige løsning af Deres transportproblem.

CHARTERFLYVNING

...individuelle rejsemål og -tider opfyldes ved charterflyvning arrangeret for enkeltpersoner eller grupper efter Deres ønske.

CIMBER AIR beflyver hele Europa, og centralt beliggende afdelinger i ind- og udland gør det altid muligt for Dem at få os i tale.

CIMBER AIR Københavns Lufthavn Indenrigsgården tlf. (01) 50 93 45

CIMBER AIR

Sønderborg Lufthavn 6400 Sønderborg
tlf. (044) 2 22 77

Jarnbanegade 33 6400 Sønderborg
tlf. (044) 2 69 69

Om at give

Du giver kun lidt, når du giver af dine ejendele.

Det er, når du giver noget af dig selv, at du i sandhed giver. For hvad er dine ejendele andet end ting, du gemmer og passer på, af frygt for, at du skulle få brug for dem i morgen?

Og i morgen — hvad bringer i morgen den overforsigtige hund, der begraver sit kødben i det sporløse sand, når den følger pilgrimmene til Den Hellige Stad?

Og hvad er frygten for behov andet end behov i sig selv? Er ikke frygten for tørst, når din brønd er fuld — den tørst, som er uudslukelig?

Der er dem, som giver lidt af det meget de har, og de giver det for anerkendelse, og deres skjulte ønsker gør deres gaver ufrugtbare.

Og der er dem, som har lidt og giver alt.

Det er dem, som tror på livet og sætter dets grænser, og deres kar tømmes aldrig!!

Der er dem, som giver med glæde, og glæde er deres løn. Og der er dem, som giver med smerte, og smerte er deres renselse.

Og der er dem, som giver og som ikke kender smerten ved at give, ej heller glæden eller tanken på det fromme deri. De gør som i hin dal, hvor myrterne udsender deres duft i rummet. Gennem disse deres hænder taler Gud og gennem deres øjeniris smiler han ud over jorden.

Det er godt at give, når der bliver bedt derom, men det er bedre uden at være bedt — gennem forståelse.

Og for den, som har åbne hænder, er hans søgen efter en, som vil modtage, større end dette at give.

Og er der noget, som skulle få dig til at tøve?

Alt, hvad du behøver, vil en dag blive dig givet.

Giv derfor nu, så at ydelsens årstid må blive din — og ikke dine efterkommeres alene.

Du siger ofte: Jeg vil give, men kun til en, der fortjener det.

Træerne i din frugthave taler ikke sådan, ej heller hjorden

på dine græsgange. De giver for at kunne overleve. For at sanke i lade er at forgå!

Den, som er værdig til at tage mod dage og nætter, er bestemt værdig til at tage mod alt andet fra dig. — Og den, som har fortjent at drikke af livets hav, fortjener at få fyldt sit bæger fra din lille bæk. — Og hvor findes en skønhed større end den, der er i modet, tilliden, nej, i det medmenneskelige ved at modtage? — Og hvem er du, at medmennesket skulle sønderrive sit bryst og blotte sin stolthed, for at du kan se dets værd og dets stolthed af-dækket?
Khalil Gibran.

Ønskesedlen

1. Et eengangsbeløb til oprettelsen af børnelandsbyen.
2. Tegning af fadderskab på 1000,00 kr. om året til sikring af børnelandsbyens drift, indtil evt. offentlig støtte kan opnås.
3. Hjælp i form af naturalier (f. eks. fødevarer, vaskemidler etc.), som evt. kan ydes med regelmæssige mellemrum i et forud aftalt tidsrum.
4. Undertøj til børn i alderen 4—14 år (godt, gerne brugt).
5. Legetøj.
6. Duplikatorpapir, A4.
7. Konvolutter.

Hvis De vil hjælpe os under punkt 1. og 2., vil De ved hjælp af notat på giroalonen kunne angive, hvilken form for hjælp, De ønsker at yde. Hvad tilbud om hjælp under punkterne 3.—7. angår kan henvendelse ske til formanden for Terre des Hommes, pastor Detlev Reventlow, Ringgade 104, 6400 Sønderborg, tlf. (044) 2 30 90.

Reserveret

Reserveret

Terre des Hommes, Danmark

Præsidium

Præsident: Overkirurg, dr. med. Rasmus Movin, Frederiksberg Hospital,
2000 København F.
1. pr. medlem: Direktør, cand. jur. Erik Langsted, Marielystvej 26,
2000 København F.
2. pr. medlem: Folketingsmedlem, fru Lis Møller, Grønningen 23,
1270 København K.

Bestyrelse

Formand for bestyrelsen: Pastor Detlev Reventlow, Ringgade 104,
6400 Sønderborg
Næstformand: Tandlæge, fru Hanne Dahl, Torvet 2, 5700 Svendborg
Kasserer: Ergoterapeut, frøken Kirsten Lind, Kongevej 98, 6400 Sønderborg
Sekretær: Læge Carl Raft, 6840 Oksbøl
Læge Niels Dahm, Æblehaven, 6430 Nordborg
Fru Tytte Botfeldt, Statshospitalet, 6440 Augustenborg
Overlæge Ole Brems, Sneppevej 7, 9270 Klarup
Fru Monna Madsen, Ibjergvej, Sdr. Næraa, 5792 Aarslev
Sygeplejerske, frøken Jette Hansen, Godthaabsvej 83, 2000 København F.

Suppleanter

Postassistent, fru Inga Lindegaard-Hjorth Sundsvallgade 17, 6400 Sønderborg
Fru Ellinor Beck, Damager 47, Ulkebøl pr. 6400 Sønderborg
Lærer Øivin Jensen, Lindknud skole pr. 6650 Brørup
Fru Lis Jul Larsen, Kornvænget 31, 3660 Stenløse

Medlemmer af lægeråd

Overlæge Ole Brems, Sneppevej 7, 9270 Klarup
Læge Carl Raft, 6840 Oksbøl
Læge Lejf Ujaraq Vaag, 5370 Mesinge
Læge Jørgen Rude, 4281 Gørlev Sjælland
Overlæge Jørgen Winge, Jeppes Kilde 5, Bredballe, 7100 Vejle

Kartotek og udsendelse af TDH-nyt:

Fru Eva Bryld, Th. Brorsensvej 84, 6430 Nordborg

Arbejdsgruppeudvalg

Overlæge Ole Brems, Sneppevej 7, 9270 Klarup
Sygeplejerske, fru Ida Cold, Korshøjen 25, 8240 Risskov
Tandlæge, fru Hanne Dahl, Torvet 2, 5700 Svendborg
Falck-redder Hans Kaufmann, Ribe Landevej 1, 6270 Tønder
Skoleelev Kent Gade Olsen, Marsvej 10, Uhrhøj, 7100 Vejle

Landskontor: Ringgade 104 - 6400 Sønderborg - telf. (044) 2 30 90
Gironummer: 14 52 30, Sønderborg

Terre des Hommes, upolitisk, ulønnet, international

HJÆLP TIL
NØDSTEDTE BØRN

terre des hommes

1971 nr. 3

„ ØJEBLIKKELIG HJÆLP TIL DET ENKELTE BARN I AKUT NØD ”

Hvem vil være far og mor til disse to ?

FARESIGNAL!!!

Det ser i øjeblikket ud til, at placeringen af de første handicappede og syge børn på Asserballeskov må udskydes på foreløbigt ubestemt tid. Som følge af regeringens sparebestræbelser med deraf følgende nedskæring af en række bevillinger er der nu kommet afslag fra Udenrigsministeriet på en ansøgning fra Terre des Hommes om tilskud til driften af Asserballeskov.

Terre des Hommes har i den anledning haft en personlig samtale med udenrigsminister Hartling. Denne var yderst forstående over for vore problemer og personligt engageret i Terre des Hommes, herunder specielt tanken om børnelandsbyen, og ministeren ville — på trods af afslaget — påny forsøge at finde en løsning, således at der kunne træffes en ordning om en bevilling til Asserballeskov. På nuværende tidspunkt kan der intet siges om resultatet af udenrigsministerens forhandlinger desangående, men vi regner med et — forhåbentligt positivt — svar i løbet af kort tid.

Vi synes, at medlemmerne har krav på en orientering og skal derfor ganske kort skitsere, hvad der har været grundelsen for det foreløbige afslag.

Som bekendt er ideen med en børnelandsby i Danmark for handicappede og syge børn fra udlandet et pionerprojekt herhjemme. Der findes af den grund ingen særlige paragrafer, hvorunder tilskud til institutioner af denne art kan figurere. Socialministeriet kan i almindelighed kun yde tilskud til nødstedte danske børn på børneforsorgens institutioner og har af den grund — trods godkendelser af såvel børnelandsbyen som lederen, lærer Günter Lorenzen — ikke kunnet dække nogen procenter af driftsudgifterne. Vi henvendte os derfor til Kulturministeriet og Udenrigsministeriet, idet vi mente, at disse myndigheder havde mulighed for at yde tilskud af de midler, som er afsat til hjælp til u-lande. Imidlertid kan disse midler nok anvendes til hjælp for udenlandske børn, når de opholder sig i udlandet, men ikke når de opholder sig i Danmark. Vi står altså i den situation,

at vi i øjeblikket må undvære kontant hjælp fra myndighederne, fordi der kun kan ydes hjælp til danske børn i Danmark og udenlandske børn i udlandet, men ikke til udenlandske børn i Danmark. (Jo, såfremt udenlandske børn skal anbringes til adoption i Danmark, men eller ikke). Når dertil kommer, at de børn, der er tale om, ikke kan behandles i deres hjemland enten på grund af krig eller på grund af mangelen på hospitaler, lægehjælp eller andet personale, og da en udflytning af et hospital til behandling af de ofte komplicerede læsioner er umulig, er vore kommende børn på Asserballeskov kommet i en meget vanskelig situation.

Det er vigtigt i denne forbindelse at sige, at vi både hos udenrigsminister Hartling, hos kulturminister Helveggh Petersen og hos socialminister Nathalie Lind har tre myndigheds personer, der stiller sig positivt over for Terre des Hommes, og som energisk vil forsøge at finde en udvej for vort økonomiske dilemma. Samtidigt kan det ikke tilstrækkeligt nok understreges, at risikoen foreligger for, at det endelige svar på vor ansøgning om hjælp forbliver negativt, og det er i den anledning, vi kalder denne artikel for et faresignal. Vi er rede til i den nærmest kommende tid at bearbejde alle de fonds og de enkeltpersoner, der har muligheder og forståelse for vore problemer, og som kan hjælpe os. Vi tror og håber på, at disse anstrengelser vil bære frugt. Det er vel de færreste af dem, der har en økonomisk mulighed, der ville undlade at hjælpe os i denne situation. Derfor går vi til dem med fortrøstning. Det er jo ikke tiggeri, — det er blot et tilbud: her kan ønsket om medmenneskelig hjælp være eet med den kontante ydelse.

Alligevel — og nu henvender vi os med samme fortrøstning til medlemmerne — beder vi, om man **ganske undtagelsesvis i dette kvartal** vil forhøje sit bidrag med et beløb, som udelukkende vil blive anvendt til børnelandsbyens drift. Størrelsen af dette beløb overlader vi til medlemmerne selv. Men vi må ikke skuffe de mange børn, der venter på at komme til behandling i Danmark med efterfølgende revalidering i børnelandsbyen, og vi håber, at mange af vore medlemmer vil hjælpe os. På forhånd tak! D. R.

Fa. Peter Kock jr.

||||| SØNDERBORG |||||

Perlegade 25 • Telefon Nr. 22858
Drogeri . Parfumeri . Sygeplejeartikler

Henrik Fog . Fredericia

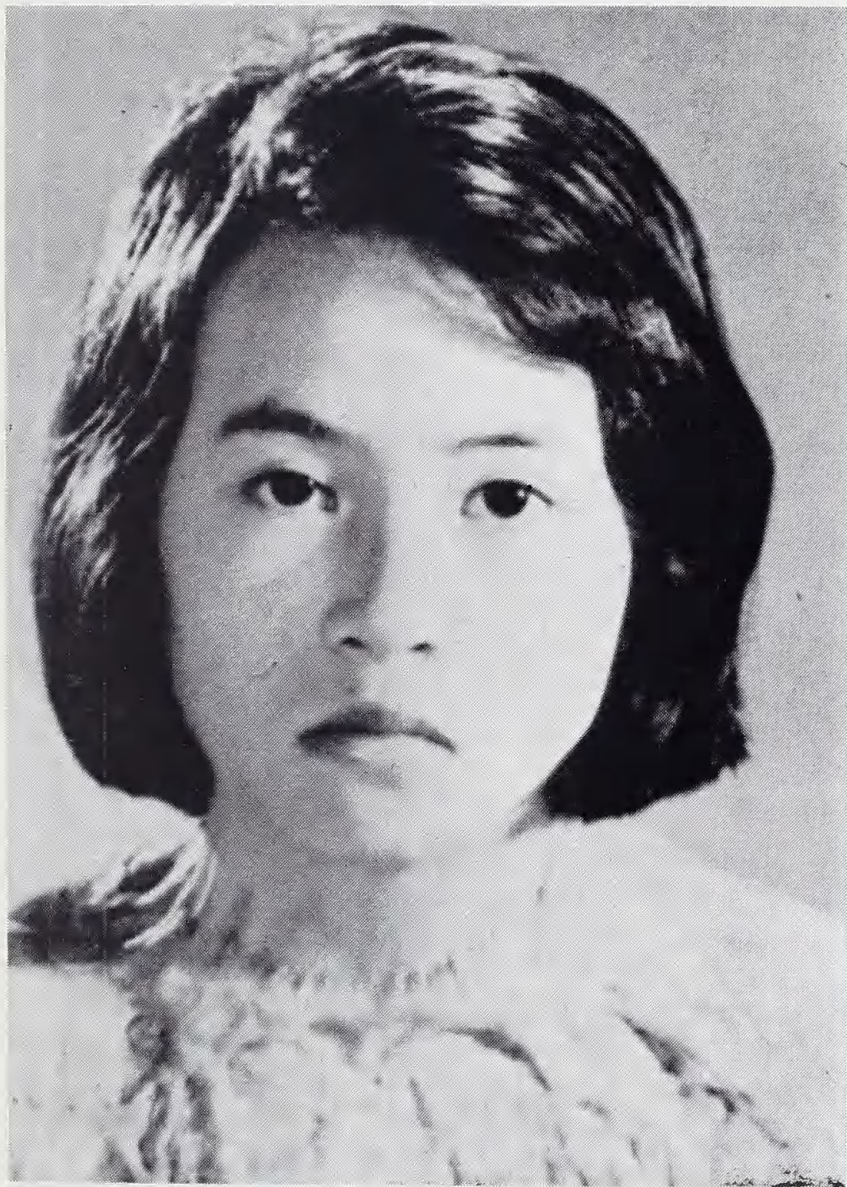
VINHANDEL - TOBAK - HJEMMELAVET
CHOKOLADE - KAFFERISTERI
SPECIALITETER FRA HELE VERDEN

WOHLENBERG^S

Telf. (044) 2 17 08
Perlegade 10
6400 Sønderborg

Jorden rundt i 12 dage

Det menneskelige modtagerapparat har i visse situationer en mærkelig og ganske uberegnelig karakter. Man kan iagttage dette, når man f.eks. rejser. Jo kortere tid ens ophold i et fremmed land varer, desto mere synes man at vide om det, — og jo længere tid man er der, desto mindre ved man. Umiddelbart synes derfor definitive meninger — efter f.eks. tre dages ophold i Saigon og fem dages ophold i Seoul — at være overilede, ja næsten farlige, og alligevel har det spontane indtryk et rimeligt krav på opmærksomhed, især når hvert minut på dagen bliver udnyttet med vidtåbne

Pige fra Vietnam med 3. grads forbrænding, hjulpet af Terre des Hommes.

øjne og ører (og en dagbog). I ganske særlig grad er dette krav rimeligt, når man uhindret, ja selv med myndighedernes hjælp, fik lov at se bag facaden, en fattig og udpint facade, der gemte rædsler, der gjorde en til et andet menneske, end da man rejste ud. Selv med bevidstheden om forskellen mellem asiatisk og europæisk tankesæt, familiestruktur og konvention måtte begrebet »Terre des Hommes« — menneskenes jord« være en idé, man her kom til kort overfor.

BRUDE- OG SELSKABSKJOLER SYES

panayotis

Dæmningen 31 . Vejle . Telf. 82 90 91

HUSK!

at sende brugte frimærker til Terre des Hommes,

Torvet 2 . 5700 Svendborg

J.P. Schmidt Jun. & Co.

CIGAR- & TOBAKSFABRIKER
FREDERICIA

J.H.ROCKA's

SØNDERBORG

Byg med på den danske børnelandsby!

Giro 145 230

Børn var en salgsvare, børn var et blikfang for forældrenes tiggeri, børn var et middel til opdragelse af tyve, børn var en forpligtelse for forældre til sikring af deres alderdom (derfor almindeligvis 9-11 børn i en familie), pukkelryggede og polioramte børn kravlede til langt ud på aftenen rundt på gader og stræder og tilbød at pudse folks sko, børn på mørke, snavsede børnehjem uden tilstrækkelig pasning, børn, siddende i deres snavsede senge i halvmørke, hvor de blot ventede på ingenting eller lå på gulvet i et ildelugtende rum — alle uden håb om en fremtid — børn med klare, dejlige øjne — et let bytte for voldsforbrydere, idet børnehjemmene er tilgængelige for enhver, — mon ca. 8 assistenter på et børnehjem med 140 børn bekymrer sig om der er 140 eller 130 børn? De 50 af børnene dør jo alligevel med tiden af TB. — Terre des Hommes, øjeblikkelig hjælp

til det enkelte barn i akut nød! Jo, godmorgen, sjældent har ord kvalt sig selv som netop de ord, når man skal måle rækkevidden af dem med realiteten, børns ubeskrivelige nød blot 10 timer herfra.

Der opholder sig efter kompetente oplysninger kun 5 danske i Vietnam. Hvorfor — spørger man. Fordi krigen optager så megen plads i europæisk presse, radio og TV. Man er af den grund med rimelighed bange. Og så var sandheden dog den, at Saigon ikke i 2 1/2 år har haft luftangreb, at lysene stråler over millionbyen hver nat, men at der ikke findes eet beskyttelsesrum, ikke een virkelig mulighed for at søge tilflugt, dersom byen blev angrebet. Men det myldrer med amerikanske og vietnamesiske soldater, og utallige steder møder man militærbelægninger og bevæbnede vagtposter. Krigsinvaliderne hører ligeledes med ind i gadebilledet. Følgende var et mange gange dagligt sceneri. Man sad på en mindre restaurant og spiste sin frokost eller sin middag. De øvrige gæster var i regelen amerikanske soldater med deres vietnamesiske piger. Under måltidet kommer en uniformeret vietnamesisk krigsinvalid ind i lokalet, han er

blind og bliver ledet af en lille dreng, på hvis hovede han holder sin hånd, selv går han tøvende bagefter. Drengen har et bundt aviser, som han sælger, og hvoraf soldaten vel får sin provision. Efter at have været ved alle bordene forlader de restauranten, udtryksløse, helt uden den kendte sentimentale tiggermine — dette er ikke propaganda, det er den nøgne, barske virkelighed, et spørgsmål om at overleve, både for krigsinvaliden og for drengen.

Med sundhedsministeriet havde vi en lang, åben og positiv forhandling. Man takkede os for den gode behandling, vi havde givet børnene, hvorefter ministeriet fremdrog tegningerne over Asserballeskov, som vi forud havde sendt til Saigon. Vi forklarede vore planer med stedet som børnelandsby for handicappede børn fra f. eks. Vietnam, og ministeriet stillede sig så positivt hertil, at man tilbød os — efter en nærmere skriftlig kontrakt — 25 krigsskadede eller polio-ramte børn efter 1. august. Der blev ikke stillet nogen betingelser, udover at man anmodede os om, så snart børnene var udkrevet og revalideret, at sende dem hjem. Deri kunne vi kun være enige. Det er en stor belastning for børn, hvis

Evnesvage børn på statsbørnehjem, uhjulpne og helt uden fremtid.

deres ophold i Danmark strækker sig over for lang tid, de bliver fordanskede, og det bliver svært for dem at tilpasse sig deres hjem igen. Til gengæld har vi ikke kunnet forkorte opholdet for de børn, vi har haft.

I øvrigt var det en glædelig overraskelse for os at fornemme det gode omdømme, Terre des Hommes havde i sundhedsministeriet. Et helt kontor med fire full-time ansatte var forbeholdt Terre des Hommes og på væggene hang der billeder af flere af de børn, Terre des Hommes har ansvaret for. De ansatte var åbne og venlige og havde tilsyneladende forståelse for Terre des Hommes' idé med et aktivt ønske om at realisere den i Vietnam som den dråbe i havet, den trods alt er, — dog med det resultat, at flere hundrede børn gennem Terre des Hommes er blevet hjulpet tilbage til forlighed og liv ved behandling i Schweiz, i Frankrig, i Tyskland, i Danmark og i andre lande.

Vi besøgte adskillige institutioner, besøg, der var vel tilrettelagt af Ministeriet og Vietnam-office for Foreign Relations, besøg, der ikke unddrog os selv de ringestillede og mest syge og forladte børn. Vi besøgte f. eks. Saigons eneste revalideringshospital (hvor bl. a. vore vietnambørns proteser og skinner bliver justeret). Der arbejdes meget energisk, men arbejdsmetoderne virkede forældede, — vi så værksteder til genoptræning af handicappede, de virkede meget ineffektive og var yderst sparsomt bemandede. En afdeling for revalidering af blinde var langt tilbage for f. eks. dansk blindeforsorg, og man modtog med taknemlighed et tilbud fra os om undervisningsmateriale og — såfremt det bliver muligt — udsendelse af en revalideringskonsulent. — På byens store undervisningshospital, Gia Dinh Teaching Hospital, hvor børneafdelingen er under opbygning, bad man

Sidste NYT

Josephine Baker, har lovet at optræde gratis for os 4 søndage i september

os — om muligt — at sende forskellige instrumenter, især til behandling af TB, samt lægebøger og tidsskrifter fra de sidste 5 år. — På et stort, amerikansk støttet hospital lå ca. 60 børn på 4 store stuer. Flere steder lå der to-tre børn i een seng. De fleste af dem var meget stærkt skadede, fortrinsvist af forbrændinger. Hospitalet er det eneste i Vietnam, der kan foretage transplantationer, og man har lange ventelister. En cambodjansk dreng var indlagt med en sammenhængende 3-grads forbrænding fra hals til knæ, men man regnede med, at han ville overleve. En amerikansk journalist fra »Time« havde bragt ham hertil og ville nu forsøge at finde hans forældre i Cambodja. — På et buddhistisk børnehjem med 100 børn var man stærkt interesseret i et samarbejde med Danmark om et adoptionsprogram. Og vi forstod på Sundhedsministeriet, at man er interesseret i adoptioner til Europa, da utallige børn fra børnehjem og hospitaler overhovedet ingen fremtid har i landet. Vi vil snarest forsøge gennem korrespondance med Socialministeriet i Saigon at finde frem til en løsning herpå.

Meget, meget andet kunne fortælles fra Vietnam, men pladsen tillader det ikke. Vi rejste fra Saigon med indtrykket af et tappert, åbent, men meget fattigt folk, hvor børn diskrimineres, først og fremmest som en følge af krigen og de deraf følgende mange forbindelser mellem amerikanerne og de vietnamske kvinder, men også fordi krigens fattigdom

Landsdelens største supermarked

i kontormøbler og kontormaskiner

Netzler Efters.

6400 SØNDERBORG . TELF. (044) * 2 36 77

PAPIR EN GROS
PAPIRVAREFABRIK
KONTORMONTERING
ERHVERVSFORSYNING
BOGTRYKKERI

har sinket hele den sociale strukturobygning, så der simpelt hen ikke er kræfter og penge til de nødvendige rammer, der kan sikre et barns normale opvækst. Selv med asiatisk familiestruktur, dens særlige skikke og sæder taget i i betragtning var dette en oplevelse, der gjorde et meget forstemmende indtryk. Vi har muligheder for at hjælpe nogle af disse skæbner, der i Vietnam er uhjælpelige. Vi har specialister på danske hospitaler, og vi har Asserballeskov, det eneste, vi mangler, er de økonomiske muligheder, for at hjælpen kan sættes i værk.

Fra Saigon over Hongkong til Seoul. Der er så ofte i dette blad blevet skrevet om Holt Adoption Program, det amerikanske ledede børnehjem, hvorfra vi henter adoptionsbørn til danske forældre. Det skal dog nævnes, at det personlige indtryk af det arbejde, lederen Jack Theis og hans medarbejdere udfører for de 600 børn på børnehjemmet, er overvældende. En dag på Ilsan børnehjemmet med en myldrende aktivitet for de 600 velpassede og livlige og glade børn er en uforglemmelig oplevelse. Og vi glædede os meget over den respekt og afholdthed, der stod omkring vor sygeplejerske Birgitte Jensen. Hun har overblik, hun er knusende dygtig, og hun holder af de børn, hun har ansvaret for. Også i Korea fik vi set mange hospitaler og børnehjem, — ved et besøg hos Socialministeren fik vi bekræftet den koreanske regerings anerkendelse af det gode samarbejde mellem Holt Adoption og Terre des Hommes, Danmark, og endelig blev vi ledsagere for 8 vidunderlige unger i alderen 1-2 år (+ 1 på fem), der skulle følges til Danmark og adopteres af danske forældre. Det blev en lang rejse — 28 timer (uden søvn) — men den blev rigeligt belønnet ved mødet i Kastrup mellem børnene og de nye forældre. Et nyt og lykkeligt kapitel for 8 forældreløse og forladte børn er nu begyndt.

Detlev Reventlow

Korea

Der er sket en del siden sidst. Først og fremmest har Terre des Hommes fra ministeriet fået besked om, at vi må formidle både fysisk handicappede børn og børn over fem år fra Holt Adoption Program.

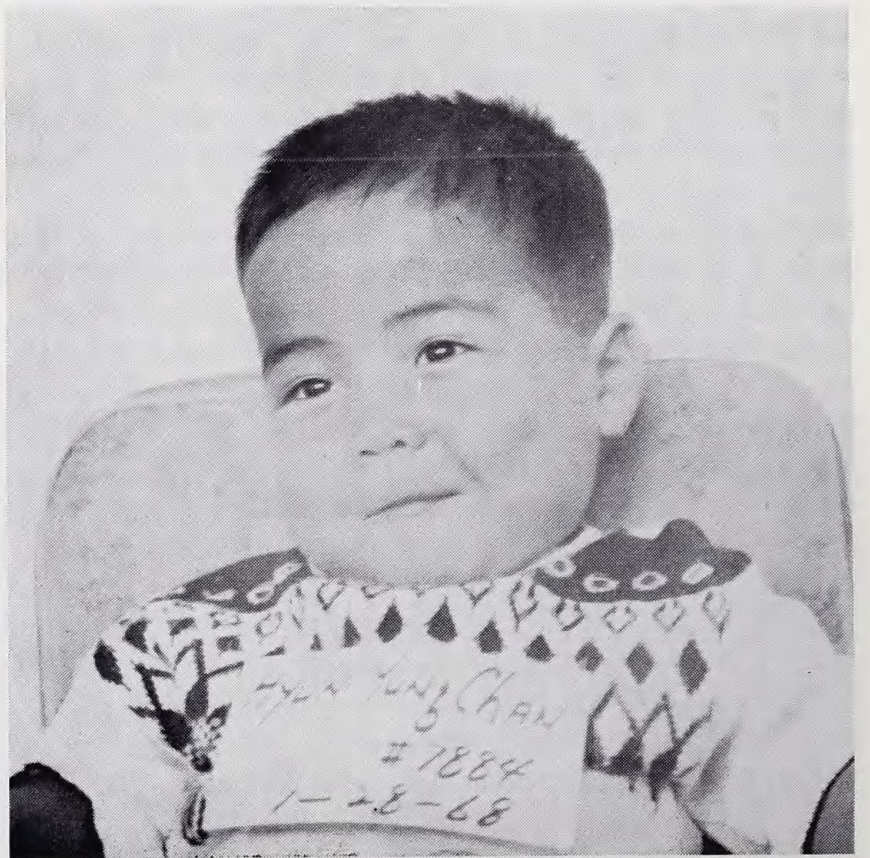
TDH må nu også formidle til familier, hvor ægteparret er over 40 og 45 og til ugifte. Betingelsen er, at Holt Adoption Program går ind på ikke længere at tilbyde børn direkte til danske familier. H.A.P. ER gået ind på dette, dog med følgende slutbemærkninger:

»Jeg mener stadig, det er en meget stor misforståelse fra et socialt velfærdsstandpunkt ikke at diskutere barnet med familien. Mange familier kan, efter at have set et barn, åbne deres hjem og hjerter for et barn, som har et handicap eller

ikke helt har den alder, de havde ønsket. Hvis de gennemgår hele godkendelsesprocessen og har besluttet sig for et barn i en bestemt alder, er det altid vanskeligt at få dem til at skifte sind. Vi har ikke et ubegrænset antal børn her til familierne og kan ikke altid imødekomme deres ønsker.

Vi håber, De vil starte med at diskutere barnet med familien, når De begynder undersøgelsen.

Hjerteligst
Jack Theis,
Korea Field Director«.

Hvem vil være far og mor til mig?

Forhåbentlig kan vi senere tage dette spørgsmål op igen. Nu må vi foreløbigt se, hvordan det udvikler sig på denne måde. Det vigtigste er, at børnene ikke sinkes. Måske kan de vordende forældre alligevel »følge deres sag op«. Enhver ved jo, at der er handicappede børn nok — og dermed at den spildtid, der måtte være for en familie, der er i gangv med godkendelse, er spildtid for et barn, der trænger til at komme under behandling.

Vi har nu i alt modtaget 31 børn, hvoraf de handicappede og helt store fordeler sig således:

Ankommet:		Igang:
Hjerte	3	6
Polio	8	4
Hareskår	3	3
Mulatter	2 (en over ti)	2
Over ti år	3 (en polio)	2 (mulatter)
Diverse handicap	6	3

Vi er ved journal nr. 60, men nu lukker plejehjemsforeningerne meget snart igen p. gr. a. pengemangel. Hvem finder løsningen, så plejehjemsforeningerne kan få de nødvendige midler?

Mens dette skrives, er vor sygeplejerske, Birgitte, igen hjemme som ledsager. Hun får en del — stærkt ønsket — medicin med ud, som danske medicinalfirmaer har foræret os til Holt Adoption Programs børnehjem, og som forældre til koreabørn har skaffet.

Med næste sending tøj kommer der 100 æsker lego med ud, foræring fra LEGO fabrikken. Man har fra HAP's side direkte bedt om LEGO.

En sygeplejerske mere rejser ud i den nærmeste fremtid, men en læge mangles stadig.

Af d 4 babies med hareskår, vi for nylig har fået tilbudt, er de 3 i arbejde. Vort hjerteproblem er stadig den lille 3-årige dreng uden ben, der — hvis han kommer snart — vil kunne komme til at gå med kurv + proteser og krykker. Og så naturligvis de store drenge, handicappede eller ikke-handicappede.

En af børneledsagerne, en lægekone, skrev i duplikeret brev til sine venner i USA: »May the Lord bless the Danes and Swiss who are asking for handicapped children«.

En dansk kvindelig præst i udlandet skrev om vore storfamilier:

»Det er for mig indtil nu den mest menneskelige, positive og sande form for »oprør« mod det almindelige materialistiske ræs, jeg kan se for mig«.

Tilsyneladende er der mange »små storfamilier« igang. I hvert fald er adskillige igang med både nr. 2 og nr. 3 barn!

Ønskes:

1. En mindre formue, så vi kunne hjælpe familier med rejsepenge. Mange flere handicappede eller store børn ville i så fald kunne få gode familier.
2. Hjem til store drenge.
3. En læge.
4. Tøj, især undertøj (sendes til fru Elin Sørensen, Ringstedvej 26, 4000 Roskilde og Sønderborg Husmoderforening, Kongevej 36, 6400 Sønderborg).

Tytte Botfeldt

Birgitte Jensen på IIsan børnehjemmet.

International lejr i Asserballeskov

I sommer fra den 25. juli til den 14. august vil Terre des Hommes og Mellempfolkeligt Samvirke samarbejde om gennemførelsen af en INTERNATIONAL ARBEJDSLEJR i børnelandsbyen i ASSERBALLESKOV.

Da jeg for Mellempfolkeligt Samvirkes afdeling for internationale arbejdslejre har deltaget i planlægningen af lejren, vil jeg gerne fortælle lidt om denne lejr og om de internationale arbejdslejre i det hele taget.

Mellempfolkeligt Samvirke arrangerer hvert år ca. 10 internationale arbejdslejre i Danmark, hvortil der kommer deltagere fra en lang række lande i og uden for Europa. I disse lejre mødes unge for i fællesskab at udføre et praktisk stykke arbejde og for at lære hinanden og værtslandet at kende. Udover det arbejde, der er behov for, skulle lejren også gerne give deltageren andet og mere. Mellempfolkeligt Samvirke søger derfor at give de internationale arbejdslejre i Danmark et socialt sigte. Vi vil gerne gøre deltagerne i de danske lejre bekendt med nogle af de problemer, der er i vort samfund, og vi vil gerne medvirke til, at deltagerne gør sig disse problemer klart og engagerer sig i deres løsning.

Løsningen af disse problemer kan kun gennemføres, hvis projekterne er socialt relevante, og hvis deltagerne bliver beskæftiget med meningsfulde arbejdsopgaver. Som man vil kunne forstå, er et projekt som det i Asserballeskov et

meget oplagt projekt at gå igang med for en international arbejdslejr, da der er et indlysende behov.

Den internationale arbejdslejr i Asserballeskov adskiller sig fra de fleste lejre ved at være en såkaldt »handicamp«. En handicamp er en arbejdslejr, hvor deltagerne er sammensat således, at halvdelen af lejrdelegerne er fysisk handicappede, og den anden halvdel er ikke-handicappede. Alle deltagere indgår i gruppen på lige fod, også hvad arbejdet angår.

Mellempfolkeligt Samvirke og Landsforeningen af Vanføres Ungdomsudvalg har i flere år samarbejdet om gennemførelsen af handicamps, og det har vist sig, at i en arbejdslejr, hvor deltagerne udgør en slags minisamfund, vil der altid være en række arbejdsopgaver, der kan fordeles til alle — uanset et handicaps art eller omfang. Der har hidtil i samfundet været en tendens til at udskille handicappede i en særlig gruppe, det håber vi at kunne imødegå ved at vise, at handicappede godt kan deltage i en international arbejdslejr og vise omverdenen, at handicappede også er i stand til et manuelt arbejde.

Det er meget vigtigt, at mennesker har et naturligt forhold til en minoritetsgruppe som fx. fysisk handicappede, og den konfrontation, der finder sted i en handicamp, er nødvendig både for handicappede og ikke-handicappede. For den handicappede er det et skridt på vejen til at blive accepteret og integreret i samfundet. For den ikke-handicappede er det

HANDELSBANKEN

- altid med i billedet

nødvendigt at finde ud af, at den handicappede i virkeligheden ikke er anderledes. Når man møder en handicappet forsøger man ofte at vige udenom, man ville egentlig gerne hjælpe, men problemet er, at man ikke ved, hvordan man skal hjælpe. Når handicappede og ikke-handicappede har levet sammen i en gruppe i en 3-ugers periode, vil de have lært at hjælpe hinanden.

Gennem en lejr påvirker man først og fremmest lejrdeltagerne, men lejren vil ofte påvirke omgivelserne og dermed samfundet som sådan til at indse, at handicappede også er en del af samfundet.

Hvad skal den internationale handicamp lave i Asserballeskov til sommer? Først og fremmest skal den være med til at bygge en legeplads. Sammen med lederen af børnelandsbyen, Günter Lorenzen, og Terre des Hommes formand, Detlev Reventlow, har Tove Beck Madsen, den ene af lejrens ledere, diskuteret forskellige muligheder for aktiviteter. Den endelige udformning er ikke fastlagt, da det er meningen, at også lejrens deltagere skal kunne bidrage med ideer til de enkelte formænd.

Muligvis skal lejren arbejde indendørs, idet den store gymnastiksal skal males. Der er senge, der skal males, og endelig er der mange stole, der skal lakeres. Der skal laves både en legeplads og en skrammellegeplads.

Lejrdeltagerne bliver indlogeret i børnelandsbyens sovesale, og de skal selv sørge for madlavningen. I løbet af de tre uger vil der blive mulighed for en heldagsudflugt.

I en international arbejdslejr stiller deltagerne ikke store forventninger til hverken kost eller logi, de er indstillet på, at det kan være meget primitivt, men det er mindre væsentligt. Selve oplevelsen samt det at skulle få en gruppe på 20 unge mennesker fra forskellige lande til at samarbejde i en gruppe er langt væsentligere. Netop her lærer man hinanden virkelig at kende.

Vi glæder os meget til at komme til Asserballeskov og gå igang. Anne-Lise Hedegaard Mellempøkkeligt Samvirke

Adresser på givere til Korea

Pharmacia, Vanløse: 500 flasker af jernpræparatet Glycifer
Glaxo Lægemedler $\frac{1}{5}$: Hudcreme og salve sv. til 200 tuber.
Simonsen og Weel:

Blodtryksapparat til babyer. Tang til sterile instrumenter. Manometer til iltapparat. Sterile forbindinger.
Operationsslanger. Kanyler, m. m.

Scanmeda A/S: Synolar Salve (500 tuber).

Lundbeck og Co.: Pentrexyl (1000 tabletter).

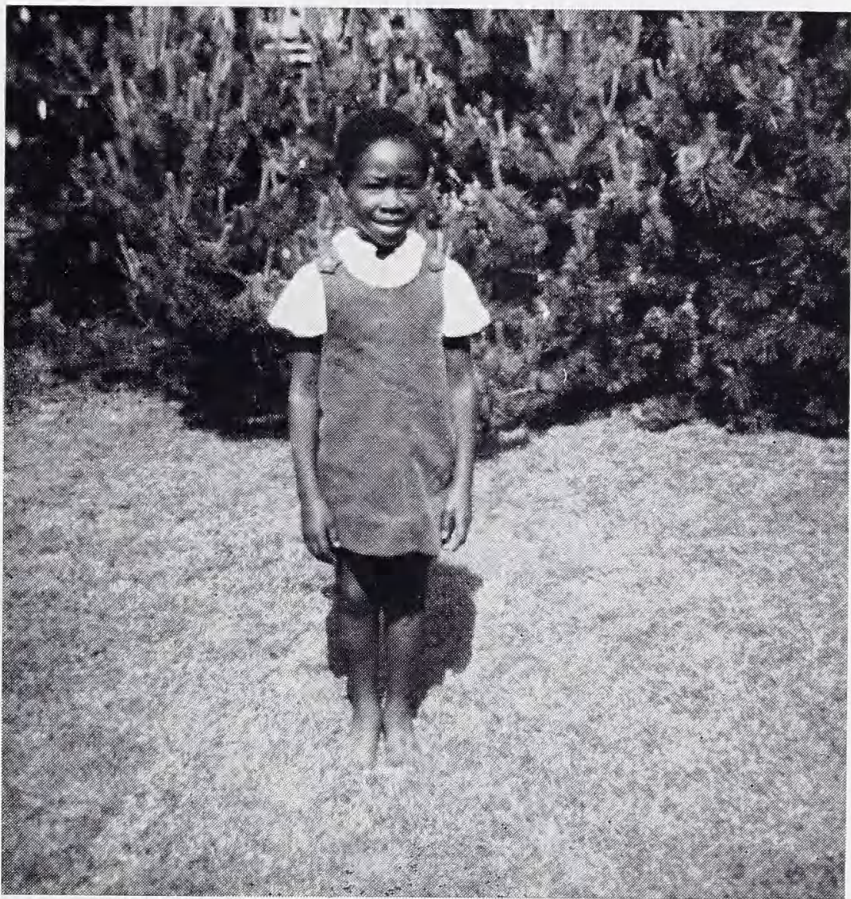
Lemvig Apotek: Øjensalve.

Konvolutfabrikken Danmark: 4000 store konvolutter.

Et par eksemplarer på de børn, Holt Adoption ønsker familier til. Ki er ti år og har poliofølger i det ene ben, humper let. Chan er tre år og har poliofølger i begge ben, alvorlig på det ene ben.

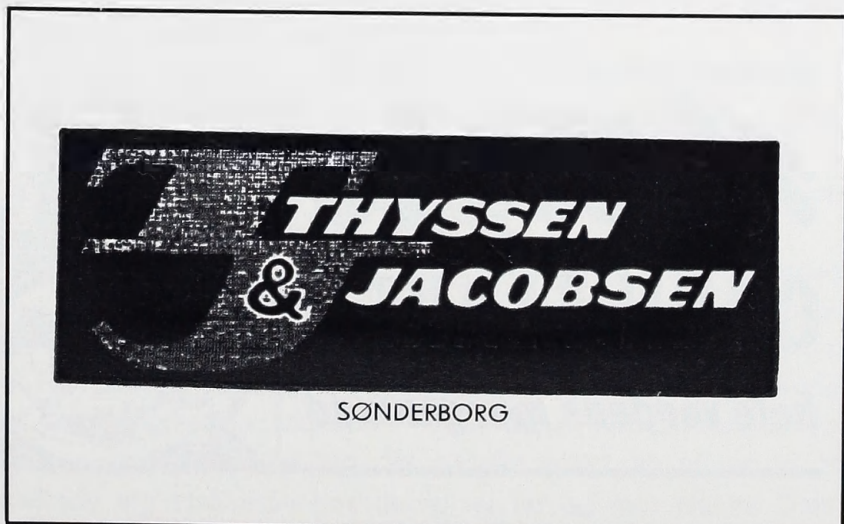
En pige med to flotte ben

Tallet 2724, indgraveret på en lille rund blikplade til at bære i en kæde om halsen, er blevet skiftet ud med 190263 - 2294, trykt på et stykke grønt-hvidt papir i et plasticomslag. — Bag begge disse tal fra henholdsvis Afrika og Danmark står samme lille person, nemlig den nigerianske pige, Asan Jonah Akpan, der tidligere er blevet omtalt i Terre des Hommes' medlemsblad.

Asan efter operation.

Vi hentede Asan hjem fra en overmåde vellykket operation på Ortopædisk Hospital — en operation, som havde gjort to stærkt hjulede ben til to meget flotte, velformede ditto. Senere har vi været til kontrol og eftersyn på hospitalet. Lægerne erklærede sig særdeles tilfredse med resulta-

Asan før operation.

tet, men ønskede dog om muligt at se Asan igen om et år.

Udskrivelsesdatoen fra Ortopædisk Hospital var den 19/2. Derfra har vi hentet de fire første tal til det personnummer, Asan nødvendigvis må have under sit ophold i Danmark.

Oplysninger om hendes rigtige fødselsdag har ikke kunnet fremskaffes. Heller ikke fødselsåret er 100 % sikkert. Papirene fra Libreville siger 1963; men efter at vi nu har haft Asan hos os i vort hjem i fem måneder, hælder vi snarere til den anskuelse, at hun er en hel del ældre.

Asan er nu gledet ind i vor familie som et hyggeligt medlem, der elsker at se så mange slægtninge som muligt om sig ved enhver lejlighed. Hun er blevet en meget overbærende og tolerant storesøster for en lille pige på tre år og en altid mæglende og retfærdigt fordelende legekammerat for en skare jævnaldrende.

Et meget harmonisk og velafbalanceret sind har gjort akklimatiseringen let for Asan. Vi synes selv, det er gået fantastisk nemt med at få hende til at falde til, at acceptere os og vore vaner samt den danske dagligdag i det hele taget. Måske har vi af og til været bange for, at det ikke gik for nemt for hende at falde til, og at hun måske har måttet lægge et større pres på sig selv for at glide ind i miljøet end godt er for en så lille pige. Men heldigvis virker hendes faste vilje og en god portion stædighed beroligende i så henseende. Asan skal nok klare sig!

Med det danske sprog går det hæderligt, og bedre bliver det jo nok, når Asan efter sommerferien starter i 1. klasse i skolen.

Forespørgsler angående eventuelle slægtninge i Nigeria har hidtil været resultatløse, så vi vil forhåbentlig fortsat kunne have nr. 190263 hos os . . .

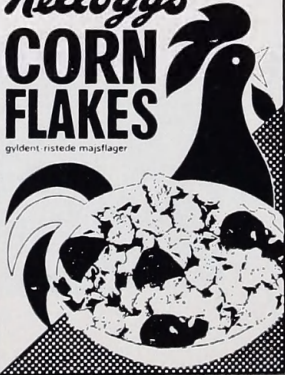

Lis og Finn Becker-Christensen Gentofte

Et dejligt job

Af alle de små og store jobs, jeg i tidens løb har fået kendskab til, kan intet i vigtighed og spænding måle sig med jobbet som »escorte« for 8 små dejlige koreanske børn, som skulle bringes sikkert og godt fra børnehjemmet ved Seoul til deres længselsfuldt ventende forældre i Danmark.

Børnenes rejse betales af adoptivforældrene, og som »escorte« har man gratis rejse og skal passe børnene uden

<p>Kellogg's CORN FLAKES <i>hele verdens morgenmad</i></p>	<p><i>Kellogg's</i> CORN FLAKES <small>gyldent ristede majsflager</small></p> 	<p>FAR OG SØN</p>	 <p>PERLEGADE 6, TLF. 2 64 10</p>
		<p>SØNDERBORG</p>	

at belaste fly-personalet mere end højst nødvendigt.

Det var trods alt med lidt bæven, vi indfandt os på Holt Adoption Programs kontor i Seoul, hvor vi blev præsenteret for vore rejseledsagere: 8 små betuttede børn fra 1/2 år til 2 1/2 år samt en enkelt på 5 år. Børnene var fint pyntet i nyt tøj, men havde i øvrigt ingen bagage. Holt Adoption Program havde dog pakket en taske til os med rene bleer, lidt tøj og flasker til babyerne. Holt Adoption Program har foruden de 600 børn på selve børnehjemmet også 400 børn i private plejehjem, som modtager betaling for børnenes ophold, og som straks får tildelt en ny lille forældreløs, når deres plejebarn bortadopteres.

Hvem vil være min far og mor?

Da tiden til afgang var inde, brød man hurtigt op for ikke at trætte børnene med triste afskedsscener, og pr. bil kørte vi til lufthavnen, hvor vi af lufthavnspersonalet blev hjulpet på plads i maskinen, før de øvrige passagerer blev lukket ind.

Et par af børnene ville ikke med op i den larmende maskine, men da vi havde fået dem alle anbragt i hver sin sikkerhedssele og med hver sit stykke legetøj, faldt der ro over gemytterne.

Heller ikke starten så ud til at genere dem, men snart blev de kede af at sidde stille i selen og begyndte at kravle ned på gulvet. Andre gav højlydt til kende, at et tørt grundlag var ønskeligt, og de første af en uendelig række af våde bleer blev skiftet. En lille baby-pige, som havde lidt feber, var ked af situationen og var utrøstelig, når han ikke var i arm, så vi måtte skiftes til at trøste og skifte bleer. På et tidspunkt, hvor 4 af børnene krævede vore — desværre kun to par — hænder, kom der en meget velkommen hjælp, idet to amerikanske herrer tilbød at underholde et par af børnene, mens vi skiftede m.m. Vi fik serveret sandwich og bananer, og der faldt atter en tilfreds ro over de små urostiftere.

Efter endnu nogle timers flyvetur mellemlandede vi i Tokyo, hvor de tre timers ophold tilbragtes på et dejligt lufthavnsotel, hvor vi fik stillet to værelser samt to søde damer til rådighed. Børnene blev vasket og fik cornflakes og flasker, og vi prøvede at holde dem i ånde i håb om, at de ville sove rigtig godt og længe, når vi skulle på den lange 17 timers-tur til Amsterdam. Et par af børnene fik dog i et ubevogtet øjeblik held til at snuppe sig en lille lur, og det var dem såmænd vel undt.

I KLM-maskinen til Amsterdam fik vi rigelig plads, og vore to amerikanske venner, som lykkeligvis også skulle med til Amsterdam, kom og satte sig hos børnene, og der faldt atter ro over lejren. De fleste af børnene sov 4-5 timer, kun et par af de mindste forlangte at sove i arm. Ved 4-tiden om morgenen begyndte fly-personalet at servere morgenmad. De følgende mange timer incl. mellemlanding i Alaska står i erindringen som et eldorado af søde unger, krummer, bleer, mælk, ris, legetøj, der faldt på gulvet og venlige, interesse-rede medpassagerer. Vi havde ingen fornemmelse af tid — på grund af maskinens rejse mod øst måtte vi ustandselig stille uret tilbage, og natten havde kun givet os mørke i et timer.

Men da maskinen lagde an til landing i Amsterdam, var alle børn tørre, mætte og tilfredse — men ikke særligt rene i øvrigt. Til vor glæde blev vi efter landingen i Amsterdam fulgt til et nursery-room, hvor der var potter, pusleborde og masser af vand, og det lykkedes os at få sat skik på diverse muler og klistrede hænder.

Og så den sidste tur op i flyet — efter at have taget afsked med vore gode hjælpere. Efter et tidsrum af en time — som i forhold til resten af turen virkede som et minut — landede vi i Kastrup — ikke så lidt lettede over at have bragt alle børnene sikkert frem.

Da alle passagerer var gået ud af maskinen, kom børnenes nye forældre forventningsfulde og spændte op i maskinen for at se deres nye søn eller datter, som de kun kendte fra et lille billede og en maskinskrevet rapport. Det var gribende at se forældrenes reaktion — der blev knebet mangan en tåre — men børnene tog det ganske roligt og så ud til at befinde sig strålende hos deres ny far og mor. Hanne Dahl

De Sønderjyske arbejdsgrupper

Padborggruppen:

Arbejdsgruppen i Padborg afholdt den 16. marts et lottospil i Holbøl Landbohjem. Der var 24 gevinster plus 2 ekstra-gevinster til en samlet værdi af 722.- kr. Alle gevinster bestod af u-landsvarer, der hhv. var skrevet hjem fra andre organisationer, dels stammer fra TdH's egen import af disse varer.

Arrangementet var besøgt af ca. 75 mennesker, der spillede livligt, ikke mindst på grund af de ikke helt sædvanlige gevinster. Nettooverskud ved denne aften blev ca. 700.- kr.

Aabenraa, Sønderborg og Flensburg arbejdsgrupperne:

I dagene 21., 22. og 23. april spillede Baga-kvartetten i hhv. Aabenraa i statsskolens aula, hvor der var 37 tilhørere, på hotel Strand i Sønderborg, hvor der var 160 tilhørere samt i Schleswig på hotel »Skandia« ved et SSV vælgermøde. Det oprindelige påtænkte arrangement i Flensburg blev erstattet af Baga-kvartettens medvirken ved dette vælgermøde i Schleswig. Det danske generalsekretariat, som dækkede alle udgifterne sydfør grænsen, havde resolveret sådan. Entreen var i Aabenraa og Sønderborg fastsat til kr. 10,-, mens man i Schleswig havde fået tilladelse til at indsamle frivillige bidrag, som i alt blev til 376 kr. Nettooverskud udgjorde for hele dette arrangement 160,- kr.

Baga-kvartetten, der består af fire tidligere medlemmer af Guineas nationale ballet, spillede en meget inciterende musik på originale afrikanske instrumenter.

I forbindelse med tilblivelsen og afviklingen af dette arrangement blev Sønderborg arbejdsgruppen dannet den 25. marts.

FRIMÆRKER

Vi opfordrer hermed alle aktive og arbejdsgrupper til at samle alle de frimærker, der måtte komme indenfor rækkevidde og sende dem til TdH. Her i sommertiden ligger filatelien tildels stille, men snart begynder den nye sæson, og inden da skulle TdH gerne have tilstrækkeligt salgsmateriale. I løbet af ca. 2 mdr. i foråret indbragte salget af brugte frimærker 293,50 kr., som ubeskåret er gået til TdH's Korea-projekt.

Import af u-landsvarer:

Arbejdsgrupperne i Aabenraa og Padborg havde sidste efterår en sådan succes med deres salgsudstillinger af u-landsvarer, at TdH fik den ide selv at skaffe varer hjem fra u-landene til lignende arrangementer. Dette er nu en realitet, idet det er lykkedes os at skaffe kontakt med forskellige firmaer i Kenya, Ægypten, Korea med flere steder. I løbet af den kommende tid vil der indgå mange fine og særprægede ting til TdH, og til efteråret kan alt være klart til at de forskellige arbejdsgrupper landet over

Voss . Fredericia

kan rekvirere varer fra TdH's lager til større og mindre salgsudstillinger.

Endvidere ville det nok være en god ide, om alle TdH-arbejdsgrupper og enkelte aktive afholdt et eller flere lottospil (bingospil) i løbet af vinterhalvåret med u-landsvarer fra TdH's egen import som gevinster.

Der vil til efteråret være ca. 100 forsk. effekter i pris-klassen fra ca. 10,- kr. til ca. 150,- kr. at vælge imellem.

Fra vareudvalget kan nævnes flg.:

Fra Ægypten: lædervarer, såsom kamelsadler, marokkopuder, kufferter, tasker, punge og smykkeskrin samt applikerede vægtæpper.

Fra Kenya: trommer i forsk. størrelser, lunchservietter og vægtæpper af bark, træskærerarbejder mest i ibenholt såsom figurer, masker, papirknive, salatsæt og skåle samt enkelte stenting.

Fra Korea kommer fine messingvarer såsom klokker, vaser, ølkrus, bordskåner, vinsæt og lysestager. I fedsten, agat og marmor de fineste figurer, bogstøtter, cigaræsker, røgelseskar samt skakspil. Endvidere træfigurer og vifter.

Fra samerne i svensk Lapland har vi træskærer- og fletarbejder i birketræ og -bark såsom smykker, kurve og lysestager samt barskrin, tinsmykker og vævede bæltter.

Kontakt søges fortsat oprettet med andre steder for evt. at skaffe tekstiler, smykker og andre spændende ting, alt sammen holdt på et rimeligt prisniveau og af fin kvalitet.

Tanken bag alt dette er, at hjælpe udviklingslandene ved at købe deres varer, samt at skaffe midler til TdH's projekter enten her i landet, især Asserballeskov, eller til TdH's hjælpearbejder i udlandet ved salg af disse varer, idet alt overskud ved salget går ubeskåret til TdH, da alt arbejde i forbindelse med denne nye aktivitet er ulønnet.

Private er naturligvis også velkomne til at støtte TdH ved køb af disse varer.

Alle henvendelser angående u-landsvarer bedes rettet til Terre des Hommes, Buskhøjvej 35, 6330 Padborg. Telefon (046) 7 10 89.

Landskontor: Ringgade 104 - 6400 Sønderborg

telf. (044) 2 30 90

Gironummer: 14 52 30, Sønderborg

HJÆLP TIL
NØDSTEDTE BØRN

terre des hommes

1972 nr. 1

„ ØJEBLIKKELIG HJÆLP TIL DET ENKELTE BARN I AKUT NØD ”

Tørmælk !!! – sender De også TØR-KÆRLIGHED ???

(Foto TDH)

Børnene fra Østpakistan

Forstod De teksten under billedet på forsiden? Den er selvfølgelig ikke ment som nogen anklage imod hverken tømælken eller de levnedsmidler og medicinalvarer o. m. a., der bliver sendt ud for at redde menneskeliv. Disse sendinger har jo været livsbetingelsen for hundredtusinder af børn i de indiske flygtningelejre indtil i dag.

Teksten skal heller ikke være en dårlig vittighed som for at afsvække billedets grufulde perspektiv, altså en slags appel til det berømte danske grin, den vittighed ville i så fald være ilde anbragt.

Alligevel er der en vis sarkastisk humor i den, den humor uden hvilken mange mennesker ikke forstår, hvad alvor vil sige.

Et barns hele liv og fremtid afhænger af den kærlighed og den omsorg, det får. Derfor er det Terre des Hommes' idé, at visse børn — parallelt med det tvingende livsvigtige arbejde, der gøres på stedet, og som måske engang imellem kan dække barnets hele behov, hvilket afhænger af forældres og pårørendes nærværelse — bedst får dækket deres behov for kærlighed i et milieu og en atmosfære, hvor der er naturlige muligheder for et rigeligt overskud heraf.

Det var derfor tekstens mening — lidt utraditionelt — at røre ved Terre des Hommes' idé. Måske kunne dens form hjælpe også den, der hjælper, med at forstå sine egne rige muligheder.

Nedenfor et af de svar, vi har fået fra Indira Gandhi på vore snart mange forsøg på at opnå tilladelse til udflyvning af børn:

October 4, 1971.

Dear Sir,

The Prime Minister thanks you for your letter of the 21st September, and greatly appreciates your concern for the orphaned children from Bangla Desh.

Terre des Hommes has also been in touch with us. Our difficulty is that these children are foreign nationals, and are, therefore, not governed by our rules and regulations. In the circumstances in which the refugees have come across, it is also not possible to be certain which of the children are really orphaned, and which of them still have relatives across the border who might turn out later to claim them.

Yours faithfully,
M. Malhoutra
Deputy Secretary

Det er et sort kapitel i Terre des Hommes' historie, sort fordi det afspejler en humanitær katastrofe, der tilsyneladende slet ikke er nogen politisk katastrofe. Vi opgiver imidlertid på ingen måde og forsøger nu igennem Bangla Desh's befrielsesregering at opnå tilladelse til at hjælpe de børn herhjemme, der ikke kan hjælpes i Bangla Desh. Indtrængende anmodninger er allerede — via et herboende medlem af den nye stat, hvis nærtstående slægtning sidder i regeringen — sendt til rette vedkommende. Vi afventer svar og forsøger via alle de kanaler, vi kan finde — om nødvendigt da ved selv at rejse derud.

I mellemtiden må vi fortsætte den hjælp på stedet, som Terre des Hommes allerede i mange måneder har ydet. Terre des Hommes har indledt et nært samarbejde med den store engelske børnehjælpsorganisation: »Save the Children Fund« (S.C.F.), hvis formand er dronning Elisabeth, og har — via denne organisation, der stadig har visum i Indien — ansvaret for: 1. 170 indlagte børn i den store lejr i Salt Lake Camp nær Calcutta. 2. En daglig såkaldet »out-patient-clinic« med 250 børn. 3. Ernæring af 5000 børn om ugen. Udgifterne til opretholdelsen af denne hjælp beløber sig til ialt ca. 135.000 kr. pr. måned. Af dette beløb bruges ca. 39.000 kr. lokalt til indkøb af medicinalvarer og ca. 30.000 kr. til indkøb af fødevarer, dels til børnene på hospitalet, dels til ernæring af de 5000 børn ugentligt. Vi har foreløbigt bundet os til et tidsrum af 5 måneder, begyndende fra 1. december, (det internationale TDH allerede fra 1. oktober), og vi vil månedligt modtage bilag med detaillerede poster over, hvorledes pengene er blevet brugt.

Vi er otte lande, der deler disse udgifter: Danmark, Tyskland, Schweiz, Holland, Belgien, Luxemborg, Frankrig, England.

Udover denne hjælp har det internationale Terre des Hommes sendt tonsvis af levnedsmidler, medicinalvarer, tæpper etc. til lejren i Calcutta.

Vi håber og regner med i løbet af de første par måneder at kunne sende et lægehold til Bangla Desh og beder allerede nu interesserede sygeplejersker og læger om at melde sig. Udsendelser sker på frivillig basis, dog dækker vi skat, husleje, forsikringer, tegnet i anledning af rejsen, samt andre nødvendige udgifter. Man bedes helst hurtigt tage en bestemmelse, da der i forvejen er mange formaliteter, der skal ordnes i korrespondancen med Bangla Desh-regeringen. Beløb på giro 14 52 30, mærket Bangla Desh, går direkte og uden nogen administration til hjælp for flygtningebørnene.

Fa. Peter Kock jr.

|||||| SØNDERBORG |||

Perlegade 25 • Telefon Nr. 22858
Drogeri • Parfumeri • Sygeplejeartikler

Henrik Fog . Fredericia

VINHANDEL - TOBAK - HJEMMELAVET
CHOKOLADE - KAFFERISTERI
SPECIALITETER FRA HELE VERDEN

WOHLENERG^S

Telf. (044) 2 17 08
Perlegade 10
6400 Sønderborg

Vietnambarn til børnelandsbyen

Madame Esther Rochat, Terre des Hommes, Vietnam, har bedt os indtrængende om at modtage pigen Nguyen Thi Thanh Tuy, født 1966, ramt af skudsår i underlivet 5. september 1969. Ved ulykken blev faderen skudt, og moderen har bedt Terre des Hommes tage vare på datteren,

Nguyen Thi Thanh Tuy.

opdrage hende og uddanne hende. Madame Rochat mener, at det er bedst, at pigen bliver anbragt i børnelandsbyen, således at hun der kan få såvel den rette medicinske behandling og genoptræning som den hjemlige atmosfære, der dog ikke knytter hende så stærkt til det danske milieu, at hun ikke senere ville kunne hjemsendes. Vi håber, at lille Tuy kommer i begyndelsen af det nye år.

**Terre des Hommes hjælper børn -
hjælp med!!
Send Deres bidrag til giro 145230**

BRUDE- OG SELSKABSKJOLER SYES

panayotis

Dæmningen 31 . Vejle . Telf. 82 90 91

HUSK!

at sende brugte frimærker til Terre des
Hommes,

Torvet 2 . 5700 Svendborg

J. P. Schmidt Jun. & Co.

CIGAR- & TOBAKSFABRIKER
F R E D E R I C I A

J.H.ROCKA/S

SØNDERBORG

Byg med på den danske børnelandsby!

Giro 145230

Humor som våben

(I sommer arbejdede 24 unge mennesker fra 14 forskellige lande på at restaurere børnelandsbyen i Asserballe-skov. 12 af disse deltagere var stærkt handicappede, og resten var ikke-handicappede. Lejren var arrangeret af Mellemf. Samv. På grundlag af erfaringen med denne arbejdslejr skriver Detlev Reventlow nedenstående:)

Først og fremmest kan det ikke siges tilstrækkeligt stærkt, at det **personlige samvær** og **samtalen** er den eneste nøgle, der kan lukke op til løsningen af de mange problemer, ikke mindst i form af fordomme, der eksisterer mellem grupperne: handicappede og ikke-handicappede.

Endvidere: Forudsætningen for dette personlige møde imellem grupper og enkeltpersoner er åbenhed. Det lyder så simpelt, men er det i virkeligheden sjældent. For åbenhed er noget af en kunst. I reglen er selv det mest selvoptagne menneske tilhænger af åbenhed og kan endda understrege sit ønske derom og dog bliver vedkommendes åbenhed ofte blot en kaskade af ord om sin egen vanskelige og beklagelige situation. Hvis to eller flere mennesker mødes på den måde, bliver samtalen vanskeliggjort og den, der trænger til forståelse for sin situation, bliver nemt tavs og lidt bitter over både at skulle bære på sine egne og den andens problemer — hvis det overhovedet bliver opfattet, hvad den anden siger.

Samtidig har man i kraft af sit milieu eller sin opdragelse overtaget en holdning til f. eks. handicappede, der bestemt ikke beforder sagligheden imellem de to grupper. Åbenhed kan altså der blive et forsøg på at skjule, at man netop ikke er åben, at man vil have sine nedarvede og erhvervede fordomme i fred. Det kunne jo skade forretningen, forholdet til kunderne, ens eget gode ry, hvis man virkelig var åben.

Men handicamp'en i Asserballe-skov lærte mig påny, at åbenhed **kan** realiseres, samt at den åbne tværtimod at miste sin personlighed føjer noget aldeles afgørende til den. Han skaber tillid omkring sin person, man spørger uvægerligt: Hvem er han, der gider interessere sig for mig og mine problemer. Og jeg fik bekræftet noget, jeg vidste, men alt for ofte har glemt, nemlig at humor afslører ethvert menneskes lukkethed, skaber kontakt, gør problemerne fremkommelige, forsoner — og er **langt** vigtigere en den store, dybe, ophøjede alvor. Det gælder både den lidt barske, barokke og overrumplende humor og den, der blot fornemmes i øjenkrogene eller i bisætningerne under en samtale og en diskussion. Problemerne var nemmere at løse — også mellem handicappede og ikke-handicappede

— hvis man lod sin humor åbne de menneskers verden, der var stagneret. Måske blev de til at begynde med lidt forargede (som gæsterne på »Rømø« (en café), da en af de ikke-handicappede bemægtigede sig en kørestol ved bussen, og kom »lidende« ind i restauranten, blev kørt hen til bordet, og efter et øjeblik forløb — rejste sig spontant, medens vi andre brød ud i råb som »what a miracle«, »he can walk« etc. og ikke mindst de handicappede var ved at knække sammen af latter). Men de forargede restaurationsgæster vil nok have fået slået et skår i deres faste stereotype, let nedladende holdning, og en anden gang måske være lidt mere vågne, når talen om eller mødet med handicappede finder sted.

Vi har brug for den humor, der trivedes så dejligt i børnelandsbyen, den både angriber og forsvaret, forsoner og forener — og er i virkeligheden dybt alvorlig.

Korea 1971

Der er i 1971 kommet 40 børn hertil (8 med læbe- og ganespalte, 9 med medfødt hjertefejl (den ene er opereret nu og rask), 6 med poliofølger, 3 med forbrændinger, 4 med diverse handicap og 10 børn fra 8—18 år, deriblandt 4 afroasiater).

9 børn er i arbejde til bestemte familier, derudover er 25 familier i gang med godkendelsen.

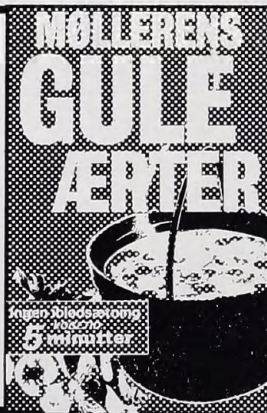
Det går stadigvæk alt for langsomt med godkendelserne, selv om jeg må tilstå, at Mødrehjælpens adoptionskontor gør sit bedste for at fremskynde. Plejehjemsforeningerne

Sygeplejerske Birgitte Jensen, dygtig og afholdt (foto: H.D.).

MØLLERENS GULE ÆRTER

*dejlige andendags-ærter
på 5 minutter*

lukker tilsyneladende ikke op igen før 1. 4. 72.

De rapporter, vi har modtaget om de første 38 børn, der er kommet, er simpelthen opbyggende læsning. Vi er i gang med at udsende dem til alle folketingsmedlemmer — sammen med en jammerklage over manglende bevillinger til Mødrehjælpen og Plejehjemsforeningerne og en jammerklage over, hvor næsten umuligt det er at have med

formidling af handicappede børn at gøre, når man ikke må snakke med forældrene om et bestemt barn.

Det bedste, 1971 bragte, var vel bortfald af ægteskabsbetingelser og 40—45 års aldersgrænsen. Til gengæld er Mødrehjælpen ret så skrappe i bedømmelsen af familier, i samklang med folketingsudvalgets ønsker.

Vi har kastet os ud i slagsmål, for at man ikke skal nægtes godkendelse p. gr. af for eksempel mild sukkersyge el. lign., og at en person, der selv kan ernære et barn, ikke skal nægtes adoption, fordi den anden ægtehalvdel ikke opfylder betingelserne.

Der kommer stadig lovord fra Korea om de tre danskere: den læge, Glemte Børn har sendt ud, og vore to sygeplejersker.

Bogen: »The Seed from the East«, som enken efter grundlæggeren af Holt Adoption Program har skrevet — om hvordan Harry og Bertha Holt, da de var over 50 år og han havde haft sit første hjerteanfald, adopterede 8 koreanske spædbørn på én gang, og hvad det førte til — ligger nu på Kristeligt Dagblads Forlag. Man er interesseret, men skal tage stilling til, om der vil være købere nok.

Der er sendt masser af tøj ud fra Glemte Børn og os, og en del medicin. 4 medlemmer af bestyrelsen har været i Korea at hente børn. De er alle betagede af det arbejde, der gøres. Holt Adoption Program er nu også gået i gang med at prøve at opbygge et program for retarderede børn, dog ikke til adoption.

Vi har fået fadderskaber til Holt-børn. Dels til retarderede, der ikke vil kunne adopteres nogen sinde, men også nogle stykker til børn, til hvem man stadig prøver at finde adoptionshjem. Det kan betyde, at et barn kan komme i

familiepleje eller at det kan få ordentlige skinner eller hvad der nu behøves.

Direktøren for børnehjemmet derude har været her. Vi slæbte ham til justitsminister, socialminister, Plejehjemsforening og Mødrehjælp. Den ene dag fik den arme mand ingen mad fra 8 morgen til 22 aften. Socialministeren var ny og afventende. De andre steder har de fået koreabørn så tæt ind på livet, at de var meget positive.

Vi bør stadig afholde os fra avisskriverier om koreanske børn, da det nemt kan komme til at skade. Det er generende, for vi vil så gerne fortælle til højre og venstre om de gode erfaringer.

Vort store ønske er stadig hjem til STORE børn. Vi har nylig fået et tilbud på familie til en 11—12-årig afroasiatisk dreng!

Og så ønsker vi os konstant, at alle vil snakke med deres folketingsmand (jeg har adresser) om at arbejde for lettelser i dette arbejde, så det ikke skal være så urimelig tungt.

Det er et helt utrolig morsomt arbejde, dels fordi børnene er så søde, men allermost fordi de forældre, der melder sig, er så tiltalende. Det er hjertevarmende at have med dem at gøre.

Tytte Botfeldt.

HANDELSBANKEN

- altid med i billedet

Terre des Hommes, Sverige

Gennem formanden for Terre des Hommes' arbejdsgruppe i Silkeborg, Troels Fristed, er der nu dannet en arbejdsgruppe i Malmø, der senere hen — ved den internationale generalforsamling i maj 1972 — vil kunne anerkendes som det første selvstændige Terre des Hommes, Sverige.

Forsøget på at skaffe den indiske regerings tilladelse til udflyvning af østpakistanske flygtningebørn til Danmark vakte — via de danske aviser — så meget interesse i vort naboland, at mange svenskere meldte sig som plejeforældre til et østpakistansk barn. Terre des Hommes, Danmark, har kontaktet alle disse svenske familier, samt sat dem i forbindelse med hinanden, idet vi — såfremt det viste sig umuligt at gennemføre planen om flygtningebørnene i Indien — foreslog dem at forsøge et adoptionsprogram gennemført med børn fra Korea, og iøvrigt at medvirke til oprettelse af andre arbejdsgrupper i Sverige. Selvom forhandlingerne endnu er på begynderstadiet, er der en tydelig og voksende interesse for planen, og svenskerne er i øjeblikket i færd med at forhandle med Socialstyrelsen i Stockholm om tilladelse til formidling af adoption for koreanske børn. Vi lykønsker Sverige hermed og er villige til at yde al den hjælp i form af materiale og gode råd, som det er os muligt. Også den danske børnelandsby på Als har svenskernes interesse, og flere svenskere har allerede sendt penge til etableringen af børnelandsbyen. Troels Fristed, Lupinvej 58, 8600 Silkeborg, står for koordineringen.

Libanesisk pige til børnelandsbyen

Fra Melvan Driscoll, Terre des Hommes, Libanon, har vi fået nedenstående oplysninger vedr.:

Fawziyah Nahib Shahrouri, pige, født 1. 5. 1955 i Nabatiyah, Libanon, ældste barn i en familie med 6 børn.

Forældre: Nahib og Nabiha Shahrouri. Moderen gift som 14-årig, Fawziyah født året efter. Moderen nu 32 år gammel, faderen arbejdsmand, tjener ca. 12 kr. om dagen og er nu 35 år.

Ingen af børnene eller forældrene har fået nogen uddannelse, familien har ikke råd til at sende den eneste søn i en ordentlig skole, men han har tilknytning til et omsorgscenter. De har nogle få ejendele i et rum på 16 kvadratmeter, der tjener som deres bolig. Der er kun een seng. Gulvet er af cement og tørt.

Fawziyah blev vaccineret mod polio, da hun var ca. eet år gammel. Man formoder, at hun har fået en overdosis af vaccinen ved den anden injektion, idet hun samme dag viste symptomer på polio, og snart efter blev hendes venstre ben lammet. Fornylig blev hun undersøgt af en specialist ved det amerikanske hospital i Beirut. Denne læge forsikrede familien, at et ophold i et land med kvalificeret behandling i blot eet år med gentagne operationer og stadig genoptræning vil kunne bevirke, at hun bliver i stand til at gå. Udgifterne til denne behandling vil være ca. 50.000,00 kr. incl. rejseomkostninger. Ingen er i stand til at betale dette beløb, så pigen synes at skulle tilbringe resten af sit liv ved at slæbe sig selv rundt.

Vi har svaret, at vi vil hjælpe Fawziyah, evt. ved at placere hende i børnelandsbyen, men hvem vil hjælpe os med at betale hendes rejse herop???

Landsdelens største supermarked

i kontormøbler og kontormaskiner

Netzler Efters.

6400 SØNDERBORG . TELF. (044) * 2 36 77

PAPIR EN GROS
PAPIRVAREFABRIK
KONTORMONTERING
ERHVERVSFORSYNING
BOGTRYKKERI

Brev fra fader i Nigeria

Nkechinyere Adiele, 14-årig nigeriansk pige, der har været behandlet i ca. halvandet år i Danmark for en lymfekarsvulst, og som blev hjemsendt til sine forældre i efteråret, har også ladet høre fra sig. Hun havde visse vanskeligheder med atter at tilpasse sig den nigerianske kost, hvilket medførte forøgede udgifter for faderen, idet der måtte laves ekstra mad til hende. Terre des Hommes sender imidlertid nu et fast månedligt beløb til faderen, og vi har netop hørt fra ham til jul, at pigen nu befinder sig godt og skal begynde en ny skole her i januar.

Vi har en meget nær kontaktmulighed med Nkechinyere, idet vores afholdte og dygtige sygeplejerske Pia, f. Heine-meier, nu gift med en nigerianer, boer i umiddelbar nærhed af Nkechi og har en stadig kontakt med hendes familie.

4000 kr. - og et nyt koreabarn

To små buttede, sorthårede rollinger i Stenløse får snart en lillebroder eller lillesøster fra Korea. De to børn er Maria og David, begge adopterede af Otto og Lis Jul-Larsen og begge handicappede, idet Maria har en polioramt venstream og David en snart færdigopereret dobbelt læbe- og ganespalte. Maria har ved genoptræning og massage i Danmark lært at bruge sin arm, og David kommer snart til at tale og spise helt normalt. Lis Jul-Larsen har desuden selv født tre børn, Peter, der døde for to år siden, og som var multihandicappet og dybt åndssvag, han blev fire år, — samt Annette på 10 og Jesper på 8. »Det var ikke mindst på grund af de bevægende og rige oplevelser, som Peter — trods sine stærke handicaps — gav os, og hos hvem vi fik lov at ane og se rige menneskelige egenskaber udfolde

sig på deres måde, at vi fik lyst til at adoptere handicappede børn«, fortæller Lis Jul-Larsen.

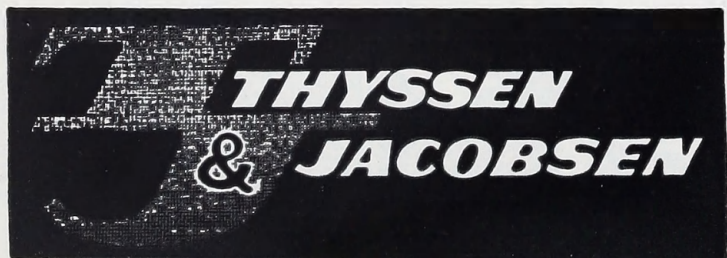
Når det har været økonomisk muligt at adoptere endnu et handicappet barn fra Korea, skyldes det den omstændig-

Lis Jul-Larsen (tv.) modtager 4000,00 kr. til et nyt Koreabarn, her er hun sammen med sine fire børn.

hed, at Lis Jul-Larsen, der er medlem af Terre des Hommes' bestyrelse, for kort tid siden fik Tørsleff-legatet på 4.000,00 kr. som en anerkendelse af ægteparrets arbejde med handicappede børn. Fru Jul-Larsen er stærkt involveret i Terre des Hommes' adoptionsafdeling.

»Vi har besøg ca. fire gange om ugen af ægtepar, der gerne vil adoptere et barn, og som ofte på forhånd er imod tanken om et handicappet barn. Men når de ser vore børn og deres handicap og mærker den livsglæde, der præger dem, ligesom den bevirker, at fællesskabet mellem vore børn er ganske uafhængigt af, at to af dem er handicappede, — så ender besøget som regel med, at også de ønsker at adoptere et handicappet barn. Gid mange ville få den indstilling, idet disse børn ellers vil være dømt til tiggeri eller prostitution i Korea,« slutter Lis Jul-Larsen.

SØNDERBORG

Reserveret

Børnelandsbyen er gået i gang

Det er med glæde — og ikke mindst med en varm tak til alle, der har hjulpet os indtil nu —, at vi kan oplyse, at børnelandsbyen nu er åbnet og det første barn er blevet anbragt.

Dermed er tredje kapitel begyndt i børnelandsbyens historie. Første kapitel var ideen og dens udformning i detaljer, andet kapitel var erhvervelsen af den tidligere skole i Asserballeskov og dens restaurering, — en restaurering, hvis enkeltheder altid vil stå for os som noget eventyrligt, idet så at sige alt, hvad der nu udgør det børnehjem, vi har ønsket os, er blevet skænket os af folk med hjerte, vilje og midler til at hjælpe. Ikke mindre eventyrligt har det samarbejde været, der har fundet sted under restaureringen. Alle medarbejdere er hver gang mødt op veloplagte, glade og uden tanke på andet end at gøre et frivilligt stykke arbejde. Det skyldes ikke mindst organisationen af arbejdet med restaureringen, der har været lagt i Asserballeskov-udvalgets hænder.

Børnelandsbyen åbnede — uden festivitas og uofficielt — den 2. november. På den dato tiltrådte vores tiltalende og dygtige leder, Ingeborg Skovgaard, og samme dag ankom vort første barn, den 13-årige grønlandske pige, Ulla Rosing. Ulla er socialt handicappet, men hun er en kvik og sød pige, som vi indtil nu kun har haft glæde af. Vi regner med, at den officielle åbning af børnelandsbyen finder sted engang til foråret. Til den tid vil også gymnastiksalsbygningen være fuldt restaureret.

Vi har grund til at tro, at de næste børn — fra Vietnam og fra andre lande — vil komme i begyndelsen af det nye år, og vi vil da også have udvidet antallet af personalet.

Vi håber således, at dette tredje kapitel af børnelandsbyens historie bliver langt og indholdsrigt, og vi ser så frem til fjerde kapitel, nemlig den dag, da vi kan begynde at udvide. Men det afhænger altsammen af den forståelse og den økonomiske hjælp, vi får, ikke mindst fra de offentlige myndigheder, der lige skal vænne sig til tanken om, at der er en organisation, der finder det naturligt at hjælpe handicappede børn fra udlandet, også og selvom de efter endt revalidering skal sendes hjem. Vi mener, at en konstant offentlig bevågenhed har noget at gøre med Danmarks ansigt både udadtil og indadtil.

Brev fra fader i Vietnam

Fra Vietnam har vi modtaget nedenstående brev. Det er fra faderen til den 13-årige Nguyen van Chi, der blev bragt hjem i maj 1971 efter tre års ophold i Danmark. Dus Hoa, den 2. 11. 71.

Mit navn er Nguyen van Veet, mit barn hedder Nguyen van Chi, hvordan har De og mit barns plejeforældre det? Det første, jeg vil fortælle Dem, er, at han var glad for at komme, men han kunne ikke udtrykke sin glæde, han havde

Nguyen van Veet og hans søn Chi (foto: D.R.).

glemt meget af sit vietnamesiske sprog.

Han går nu i tredje klasse på vietnamesisk skole. Det næste, jeg vil fortælle, er, at der er kommet en dame fra de forældreløse i Saigon og besøgt mit barn to gange. Første gang gav hun mit barn 2700 Dong, og anden gang fik han 8000 Dong og en cykel, vi ved ikke, på hvad måde vi kan takke plejeforældrene, vi håber, at alle har det godt.

Venlig hilsen

Nguyen van Veet.

Vi citerer dette brev, fordi det er et af mange beviser på, at børn — trods lang tids ophold i Danmark — alligevel hurtigt vænner sig til de hjemlige forhold. Den omtalte

Mac Baren

- god tobak

FAR OG SØN

PERLEGADE 6, TLF. 2 64 10

SØNDERBORG

dame fra Saigon er Terre des Hommes' udsending i Vietnam, madame Esther Rochat, der gør et opslidende arbejde for hjemvendte børn, — og pengene er sendt drengen fra hans plejeforældre i Danmark. Han har iøvrigt sendt sine danske plejeforældre flere glade breve, skrevet på vietnamesisk.

Barn i Saigon

På de franske og vietnamesiske søstres børnehjem kan man næppe høre, hvad man selv eller andre siger. Al konversation drukner i råk, tårer og skrig fra børn i alle aldre. Da jeg har lyst til at stille søsteren nogle spørgsmål, trækker hun mig derfor ud i haven, der er opfyldt af byggematerialer til udvidelse af hjemmet. Endnu flere små børn vil således undgå død og sult.

»Hvor kommer de børn, De har her, fra?«

»Alle steder fra, men meget ofte ved vi det ikke nøjagtigt. I begyndelsen tog vi os kun af de underernærede børn, d.v.s. de børn, som fra fødslen har lidt af udpræget fejlernæring. Men De forstår, mange børn bliver her, fordi der, skønt en kvinde har bragt dem her, ofte ikke kommer nogen og henter dem.«

»Hvorfor er det sådan?«

»Det er meget enkelt. Se på lille Hien foran os, der leger med sine små kammerater. Hans mor, eller i hvert fald en kvinde, som gav sig ud for at være hans mor, bragte ham her og bad os tage os af ham, fordi hun ikke selv var i stand til det. Barnet var i en utrolig tynd tilstand, næsten et skelet. Vi tog os af ham, så godt vi kunne, og nogle må-

neder senere, tre, hvis jeg husker korrekt, da vi gik til den adresse, som den stakkels vietnamesiske kvinde havde givet os, fandt vi ikke blot ingen der, men vi blev tvunget til at erkende, at adressen simpelthen ikke eksisterede.«

»Det er oprørende, ikke?«

Søsteren så kort på mig og svarede temmelig tørt: »Overhovedet ikke. Moderen tænkte i det mindste på sit barn. Hun bragte ham til os. Så mange andre efterlader dem bare i vejkanten, i skraldespande, under et hus eller en kirkes trappe som i Middelalderens Europa. Det er let at se andres forbrydelser. Tænk på deres liv og deres vanskeligheder, på hvor lidt de ønsker at føde deres børn eller lade dem leve i den situation, deres land er i, og på

Statsbørnehjem i Vietnam, eneste vaskekumme til 140 børn, mørkt, fugtigt og ildelugtende (foto: D.R.).

Badetøj og Fritidstøj

Mermaid of Denmark

Valeursvej 7-9, 7400 Herning . Tlf. (07) 12 46 66

den smule håb, de har i denne tilværelse. Sommetider er det de gamle, som bliver tilbage med meget små børn, som de ikke kan passe. De føler døden nærme sig og giver deres børn til os, i dyb fortvivlelse, men i vished om, at de har tænkt på børnene. Man har ingen ret til at dømme deres handlinger under de nuværende omstændigheder.«

»Vil disse børn blive adopteret af europæere?«

»Ja, der er mange forespørgsler. Mange mennesker er blevet oprørt over denne situation og ønsker disse små i deres egne hjem, under andre himmelstrøg. Vi studerer nøje hvert tilfælde. Adoption er en meget alvorlig sag, som ikke må foretages i hast. De børn, vi har givet bort, synes meget lykkelige.«

Og derpå smiler søsteren også med ægte lykke, den lykke, hun giver til andre.

Så fører hun mig ind i dagligstuen. En række fotoalbums ligger på bordet. Fotografierne er placeret overfor hinanden, og de er næsten alle ens: barnet ved ankomsten, hånd i hånd med døden, og det samme barn tre eller fire måneder senere, med runde kinder og tykke arme!

Og med dette fotografi slutter jeg med dette trøstende, måske også temmelig sentimentale billede, eftersom jeg meget godt ved, at dette er kun nogle få hundrede børn, mens der er så mange, som man aldrig vil tage sig af og så mange små krøblinge, som ingen nogensinde vil adoptere. Men søsteren overvandt denne defaitisme ved at fortælle mig historien om en mor, som skrev fra Europa og bad om at adoptere en lille dreng. Søsteren svarede, at der kun var én, og at han led af polio og slæbte på benet. »Jeg har elleve børn«, svarede damen, »og de er alle sunde. Jeg har brug for en mindre heldig. Lad mig få ham hurtigt. Vi venter på ham.«

Selvom der ikke er nogen løsning for Saigons små hjemløse omstrejfere, synes det, at der dog findes omhed og barmhjertighed, som når mennesket gennem kugler, napalm og bomber, ligegyldigt hvor langt han er sunket ned i lidelser.

Nedenstående brev er sendt til alle folketingsmedlemmer

Kære Folketingsmedlem!

Vedlagt forskelligt materiale, som vi beder Dem tage Dem tid til at læse igennem og derefter overveje, om De er i stand til at hjælpe Terre des Hommes med nogle af følgende ønsker:

- 1) Tilstrækkelige bevillinger til Mødrehjælpen og Plejehjemsforeningerne, eller tilladelse til Terre des Hommes til selv at foretage forundersøgelser udover den nødvendige plejetilladelse.
- 2) Tilladelse til fra starten at diskutere et bestemt barn med familierne. Der er her i landet en vis skræk ved ordet »handicap«. Så snart det drejer sig om et bestemt barn, betyder barnet mere end handicappet, og fordommene forsvinder — eller det viser sig, at familien virkelig ikke egner sig for et handicappet barn. Nogle af vore bedste formidlere er til familier, der fra begyndelsen var usikre overfor ordet handicappet. Det er rigtigt, at det er drøjt for en familie at vide om et bestemt barn, hvis familien så ikke bliver godkendt, men det er drøjt alligevel at blive underkendt, og for barnet er det af enorm betydning ikke at skulle spille det halve år, der nemt går, før familien er godkendt. Det, vi ønsker, er logik og fornuft til fordel for barnet. Vi ønsker, at forældrene selv må være med i deres egen sag fra begyndelsesøjeblikket, også fordi det er den eneste måde, hvorpå, man kan gennemføre en nogenlunde hurtig behandling.
- 3) Vi ønsker en gennemgang af alle regler, f.eks. den regel, at en ugift kan adoptere, hvorimod en kvinde, der er gift med en ældre mand, ikke kan, selv om hun

Svendborg Konserveres

er i stand til at forsørge barnet alene. Vejledende regler er godt, men der bør ses på det enkelte tilfælde.

- 4) Vi ønsker en særordning for Terre des Hommes. Det kan ikke være meningen, at f. eks. små hareskårsbørn skal forsinkes i måneder og måneder, to er allerede døde af den grund, andre er blevet syge. Ingen på et børnehjem i Korea har den tilstrækkelige tid til at tage sig af hareskårsbørn.
En sag på et handicappet barn bør aldrig »ligge i bunke«, det er altid hastesager. Det er en stor psykisk belastning at være handicappet på et børnehjem i Korea.
- 5) Vi ønsker, at man ville holde op med at forlange elitefamilier. Alt tyder på, at koreanske børn er nemmere end danske, hvorfor så stille så uhyre krav, som kræver så dyre undersøgelser. Sund fornuft og ansvarsfølelse er nødvendig, faktisk er der ikke så meget andet, der er nødvendigt.
- 6) Vi mener, at det er moralsk forkasteligt at nægte adoption p. gr. a. for eksempel mild sukkersyge. Hvis en sådan familie hellere vil adoptere end risikere at føre anlægget videre, bør den understøttes i dette. Ligeledes mener vi, at om den ene part i en familie er invalideret eller har en fysisk (ikke smitsom) sygdom, så bør dette ægtepar alligevel kunne adoptere, enten sammen eller den raske part alene — forudsat at familien iøvrigt skønnes egnet.
- 7) Vi ønsker alle gamle fordomme taget op til revision, og sund fornuft, ansvarsfølelse, hurtighed sat i stedet.
Vi ønsker skrankepaveri væk og de mennesker, sagen angår, adoptanterne, ind i billedet.
Terre des Hommes er i stand til at stille de nødvendige læger og jurister til disposition til behandling af Terre des Hommes sager. Vi finder det rimeligt, at Terre des Hommes børn får særbehandling (hurtig behandling), og vi er villige til selv at sørge for de nødvendige specialistudtalelser. Plejetilladelse fra børneværnet vil dog naturligvis stadig være en forudsætning for formidling af et barn til en familie.
Vi håber, at De vil forstå, at disse ønsker er udsprunget af oprigtig ærbødighed for den danske lov, der betoner, at ved en adoption skal barnets tarv komme i første række.

Med venlig hilsen

TERRE DES HOMMES

Nyt fra arbejdsgruppeudvalget

Arbejdsgrupperne breder sig som ringe i vandet, og udvalget lykønsker de nye kredse og lover dem al mulig støtte. Det drejer sig om:

Ringkøbing (vi trænger netop til flere grupper i Vestjylland).

Omegnen af Korsør og omegnen af København. Her er efterhånden mange aktive medlemmer, hvis arbejde bliver endnu mere effektivt, når de samles gruppevist.

Næstved. Her har været arrangeret loppemarked, salg af Terre des Hommes-kort, samt u-landssalg. Overskud: 950,00 kr. Fin start!

Salgsudstillingerne har været en stor gevinst, både hvad indtægt og PR angår. Følgende steder har været afholdt salgsudstillinger:

Aabenraa på museet, 14 dage, resultat: knap 23.000,00 kr.

Svendborg i lånt forretning, 8 dage, knap 15.000,00 kr.

Sønderborg i fraflyttet trykkeri, 4 uger, godt 40.000,00 kr.

Skive har haft lottospil, salg af julepynt m. m. samt en mindre salgsudstilling, overskud: 1176,00 kr.

Padborg. 2 lottospil, desværre med negativt resultat, forsøg gøres igen i januar. Gruppen arrangerer igen i år fastelavnsfest med tryllekunstner.

Flere steder har man drøftet planerne for salgsudstillinger til forår og sommer, det vil sikkert kunne lade sig gøre.

Varerne til udstillingerne er dels kommet fra »Praktisk u-lands-samarbejde«, dels fra u-landsfonden i Aarhus og dels fra TDH' egen import. Mange private har måttet spørge forgæves efter varer, men salget på udstillingerne er gået strygende.

Husk brugte frimærker, f. eks. fra juleposten. Også disse hjælper vore børn.

Til slut vil arbejdsgruppeudvalget gerne ønske alle et rigtigt travlt og lykkebringende nytår med fortsat effektivt arbejde og mange nye grupper. Tak for et gnidningsløst samarbejde til alle sider.

Børge og Ida Elneff.

Brdr. Ewers ^{A/S}

Korn- og foderstofforretning
Sønderborg

El - huset Natorp

Humletorvet, Sønderborg

Reserveret

Terre des Hommes, Danmark

Præsidium

Præsident: Overkirurg, dr. med. Rasmus Movin, Frederiksberg Hospital,
2000 København F.
1. pr. medlem: Direktør, cand. jur. Erik Langsted, Marielystvej 26,
2000 København F.
2. pr. medlem: Folketingsmedlem, fru Lis Møller, Grønningen 23,
1270 København K.

Bestyrelse

Formand for bestyrelsen: Pastor Detlev Reventlow, Ringgade 104,
6400 Sønderborg
Næstformand: Tandlæge, fru Hanne Dahl, Torvet 2, 5700 Svendborg
Kasserer: Fru Christine Jensen, Ringgade 95, 6400 Sønderborg
Sekretær: Læge Carl Raft, 6840 Oksbøl
Læge Niels Dahm, Æblehaven, 6430 Nordborg
Fru Tytte Botfeldt, Statshospitalet, 6440 Augustenborg
Overlæge Ole Brems, Sneppevej 7, 9270 Klarup
Fru Ellinor Beck, Damager 47, Ulkebøl pr. 6400 Sønderborg
Sygeplejerske, frøken Jette Hansen, Godthaabsvej 83, 2000 København F.

Suppleanter

Postassistent, fru Inga Lindegaard-Hjorth Sundsvallgade 17, 6400 Sønderborg
Fru Monna Madsen, Ibjergvej, Sdr. Næraa, 5792 Aarslev
Lærer Øivin Jensen, Lindknud skole pr. 6650 Brørup
Fru Lis Jul Larsen, Kornvænget 31, 3660 Stenløse

Medlemmer af lægeråd

Overlæge Ole Brems, Sneppevej 7, 9270 Klarup
Læge Carl Raft, 6840 Oksbøl
Læge Lejf Ujaraq Vaag, 5370 Mesinge
Læge Jørgen Rude, 4281 Gørlev Sjælland
Overlæge Jørgen Winge, Jeppes Kilde 5, Bredballe, 7100 Vejle

Kartotek og udsendelse af TDH-nyt:

Fru Eva Bryld, Th. Brorsensvej 84, 6430 Nordborg

Arbejdsgruppeudvalg

Formand: Trafikassistent Børge Elneff, Buskhøjvej 35, 6330 Padborg
Overlæge Ole Brems, Sneppevej 7, 9270 Klarup
Sygeplejerske, fru Ida Cold, Korshøjen 25, 8240 Risskov
Tandlæge, fru Hanne Dahl, Torvet 2, 5700 Svendborg

Landskontor: Ringgade 104 - 6400 Sønderborg telf. (044) 2 30 90
Gironummer: 14 52 30, Sønderborg

Terre des Hommes, upolitisk, ulønnet, international

**terre
des
hommes**

TERRE DES HOMMES-NYT nr. 4 1972.

BØRNELANDSBYEN OFFICIELT ÅBNET.

Vi har hele tiden måttet udskyde den mere officielle åbning af børnelandsbyen. De mange børn, ikke mindst fra Libanon og Bangla Desh har hidtil nødvendiggjort en koncentreret og tidskrævende arbejdsindsats i form af korrespondancer og forhandlinger, undersøgelser af mulige anbringelses- og behandlingssteder, for slet ikke at tale om en daglig kapacitet på op til 24 børn i Børnelandsbyen. En sådan nødvendig arbejdsindsats har vi regnet for vigtigere end forberedelserne til det formelle arrangement, som en officiel åbning jo trods alt er. Alligevel så vi frem til lørdag d. 23. september i år. Alligevel sled arbejdsgruppe- og bestyrelsesmedlemmer som små heste med at få alt klappet og klart til åbningsdagen, og alle håbede vi på godt vejr og stort fremmøde. Gårdspladsen var planeret, haven nyanlagt og fliser var lagt på som kørebane for ambulancer og større biler. Alt skulle stå så indbydende og gæstfrit, at alle kunne gribe og forstå ideen med dette hjem for børn fra krigs- og katastroferamte egne i alle dele af verden.

Og så oversteg dagen i alle måder vore dristigste forventninger. Fra hele landet strømmede gæsterne ind, - arbejdsgrupper, repræsentanter for loger, foreninger, virksomheder, legater og fonds, mange forældre kom med deres adoptivbørn og var med til at give festen et internationalt præg. Endelig må nævnes de officielt indbudte, herunder amtmanden over Åbenrå - Sønderborg Amt, borgmesteren i Augustenborg og repræsentanter for amtsrådet. Terre des Hommes, Tyskland havde sendt 3 repræsentanter, og også læger fra de hospitaler, hvor vore børn er indlagt, kom og deltog i festen.

Efter at det af Danmarkssamfundet skænkede Dannebrogflag var blevet hejst, holdt landsformanden, pastor Detlev Reventlow, en kort åbningstale, hvori han skitserede ideen med Børnelandsbyen, talte lidt om de børn, der indtil nu havde været der og sluttede med varmt at takke alle de mennesker,

KØB TERRE DES HOMMES-LODSEDLER !

Mange dejlige præmier - bl.a. Tjæreborgrejser - batikduge - dukke - vugge, patchwork-tæpper o.m.m. Lodsedlerne kan bestilles hos TDH.Box 58.6400 Sønderborg. Pr.stk 2 kr.

BESTIL DERES JULEKORT NU!!

Se side 4 .

TERRE DES HOMMES har landsindsamling fra 1.oktober til 1.februar. Husk derfor giro 86 !

der havde bidraget til, at Børnelandsbyen nu fungerede tilfredsstillende. Herefter tog amtsrådsmedlem Svend Taanquist ordet, dernæst borgmester A. Roth, Augustenborg, - der blev læst historier på sønderjydsk, lærer Eriksen, tidligere lærer ved børnehjemmet, da det endnu var skole, talte om skolens historie, arbejdsgruppeformand Anne Marie Petersen, Sønderborg lykønskede og overrakte en gæstebog. Ind imellem talerne spillede FDF's orkester. Der kom blomster og gaver i massevis. Efter den officielle del af festen var der kaffe øl og pølser i spisestuen, og man fik lejlighed til at købe u-landsvarer i gymnastiksalen, hvor Sønderborg arbejdsgruppe også havde arrangeret en stor tombola. Alt ialt indbragte arbejdsgruppens arrangementer ca. 11.000 kr. i løbet af de to dage, der var åbent hus. Vi regner med, at ca. 2000

mennesker i week-enden fik set "Terre des Hommes" Børnelandsby og kunne fortælle om den til alle interesserede. Der vil blive besøgsdag den første søndag i hver måned fra kl. 14-17.

Åbningsdagen blev altså en festdag for os alle, fuld af fornøjelige og bevægende detaljer. Festligt var det, da en hel lastbil med gaver fra Skive arbejdsgruppe drejede ind på gårdspladsen for øjnene af alle. Bilen indeholdt i massevis af dejlige ting til Børnelandsbyen - sæbe, legetøj, møbler, kørestole, papirvarer etc. - alt sammen ting, arbejdsgruppen i de sidste måneder har samlet sammen i virksomheder og hos private. Bevægende var det, da Abdul fra Bangla Desh, Johnny fra Nigeria sammen med bestyrelsesmedlem fru Elinor Beck hejste flaget for første gang i Børnelandsbyens historie. Og morsomt var det at høre Fatima fra Marokko tælle penge sammen, som hun fik i sin lille bod med børnenes egne arbejder og med et elskeligt smil undlade at give folk penge tilbage, når de betalte med en seddel.

Ja, der er liv og glade dage i Børnelandsbyen, også tiltrods for den dystre baggrund, at det for alvor er nødstedte børn.

ØNSKESEDDEL:

Store tasker el små kufferter
(til hjemrejsende børn)
Brugte frimærker.
Gevinster til tombola.
Adresserings-maskine.
Frivillig arbejdskraft til ombygning i Børnelandsbyen.
Materialer til ombygning (spånplader, radiatorer, gulv-og loftsplader m.m.)
Hovedpuder.
Bogkasser el. enkelte boghylder.
Hyggelamper og lampetter.
Springmadrasser.
Moderne møbler til personaleværelser.
Hylder til tandglas.
Vanter og handsker (mellemstore)
Dynebetræk (130 cm) + lagner.

BØRNELANDSBYEN VOKSER !

Presset af børn i den kommende tid vil være enormt stort. Derfor er vi nu gået ind i tredje kapitel af TDH's historie : udbygning af Børnelandsbyen. Vi begynder med at bygge personale-værelser på loftet af hovedbygningen, således at hele underetagen vil kunne anvendes til børnene. Dermed får vi pladsmulighed til ca. 10 børn udover de ca. 24 vi kan huse i øjeblikket. Når loftetagen er blevet udbygget, håber vi på snart at gå i gang med pavillonerne. Alt dog afhængigt af økonomien, og vi beder medlemmerne om at huske os med et ekstra beløb denne gang - husk, det kan fratrækkes den skattepligtige indkomst op til 1000 kr - og det kan snart blive skattelignings-tid igen ! Også tilbud om materialer til ombygning om frivillig arbejdskraft eller naturalier vil være en dejlig hjælp!

Vi har lige sendt seks børn tilbage til Libanon og en til Persien. De var raskmeldte, revaliderede og glade. Flere børn er på hospitaler, men bliver snart udskrevet og skal da hjemsendes, såvel til Libanon som til Bangla Desh. Om ca. en måned venter vi et nyt hold børn fra Bangla Desh på ca. 15 mindre børn. Et kvalificeret personale står med åbne arme rede til at tage imod dem, og senere vil dette hold efterfølges af flere dels fra Libanon, dels fra andre lande, hvor børn lider nød.

Hjælp os med at hjælpe alle disse børn !

Det kunne have været et af deres egne.

+++++

ADOPTIONER.

Antallet af børn er ikke vokset meget siden sidste TDH-Nyt. Sommerferietiden er altid en død tid. 88 børn er nu kommet til landet via TDH.

Men vi er i gang med 25, hvor der er sendt børn i forslag og som derfor snart skulle være klar, og to familier er lige ved at være godkendte.

Vi har over 40 fadderskaber til koreanske børn og minsandten de to første til børn fra Bangla Desh. Den tidligere leder af Holts børnehjem i Korea er nu i Bangla Desh (børnehjemmet i Korea har fået Jack Theiss tilbage som leder), hvor han er i færd med at opbygge et adoptionsprogram. Regeringen har spurgt Holt Children Services, om man også vil være formidlingssted for Europa, og Holt har derfor spurgt os, om vi er interesserede i et samarbejde. Det er vi naturligvis, HVIS VI KAN FÅ LOV AF DEN DANSKE REGERING ! Vi har igen søgt om lov .

Vi har nu godt 18.500 kr. til "bomohuset" (hus til plejersker), og da Terre des Hommes mener at kunne give de sidste 20.000 kr., mangler vi nu kun 10.500 kr.

Plejhjemsforeningerne har lukket for forundersøgelser. Jeg formoder, at de åbner igen i april.

Vore to sygeplejersker på Ilsan børnehjemmet lader til at være faldet godt til og er myreflittige.

Vi er i gang med adoptions-journal nr. 291. Deraf ønsker igen et par familier store afro-asiatiske børn. Den i sidste TDH-Nyt omtalte store afro-asiatiske pige ER kommet. Dejlig pige !

Det er simpelthen selve livet at få lov at gi' en hjælpende hånd til familier, der ønsker at adoptere handicappede og/eller store børn.

Tytte Botfeldt.

\$

Vore støttemedlemmer giver os vore eneste faste indtægter !
Hjælp os derfor med at skaffe nye medlemmer !

Frivillig arbejdskraft i en week-end eller to bedes venligst tilbudt Elinor Beck. Tlf. 044 22102.

GENERALFORSAMLINGEN.

Til bestyrelsen nyvalgte Reklamechef Preben Labo og trafikassistent Børge Elneff i stedet for lægerne Niels Dahm og Carl Raft, som begge er indtrådt i lægerådet. Karen Herlufsen blev valgt til suppleant i stedet for fru Inga Lindegård Hjorth, som ikke ønskede genvalg. Øvrige valg var genvalg.

ARBEJDS-GRUPPERNE .

ÅBENRÅ: Salgsudstilling på museet fra 27.10 - 12.11.

Espergærde: Oplysningsaften med foredrag, lysbilleder, tombola, salgs-udstilling, lotteri, salg af øl og sodavand m.m. Alle gevinster er foræret - øl og sodavand skænket af et nærliggende bryggeri. Sted: Espergærde skole - indgang direkte fra Ritavej. dato: d. 5. nov. kl. 19.30.

Sønderborg: U-landssalg i Børnelandsbyen d. 5.11. Desuden salgsudstilling på biblioteket i Sønderborg d. 10.11. og 12. nov. Desuden bliver der tombola samt en bod med Børnelandsbyens egne hobbyarbejder - passet af børnene selv. Muligvis bliver der salg af juledekorationer i Børnelandsbyen ca. 1. december.

Svendborg: Salgsudstilling fra 24.11 i ca 3 uger i Sparekassens ejendom.

Helsingør: Molin Jacobsen har åbent hus d. 2. og 3.12. U-landsting, kaffe m.m.

Tønder: U-landssalg fra 1.12 ca 3 uger.

Padborg: Muligvis åbent hus et par gange i december.

Roskilde: Elin Sørensen, Ringstedvej 26 åbent hus ca. 10-12.

Husk at møde op til disse arrangementer!! Evt. oplysninger på tlf. 04671089.

Bestil Deres julekort NU !!

De nye kort er på trapperne, og ved at skrive Deres bestilling på nedenstående kupon, kan De sikre Dem julekort til eget brug eller evt. til videre salg. I år er kortene meget festlige. Der er 8 forskellige motiver i dejlige farver - alle tegnet af børn - for 10 kr. pr. bundt. Kortene er dobbelte med ekstra papirindlæg og konvolutter. Vi har tidligere haft et mindre oplag af disse kort - og de blev revet væk.

Vi har også nogle meget smukke og lidt mere "alvorlige" kort. De forestiller forskellige folkeracer i sort stregtegning på en køn "stoftrykt" rød baggrund. Disse særprægede og smukke kort koster 10 kr. for 5 stk.

Endelig har vi et lille restoplæg af farvekortene fra Gabon. 5 stk. 5 kr.

Vi har i år fået en sending kort fra Korea. Der er 3 sort-hvide foto-kort af børn samt 2 farvekort af landskabet ved Børnehjemmet i Korea - tegnet af en 14-årig polioramt dreng fra børnehjemmet. Alle 5 kort koster 5 kr. Fortjenesten fra de koreanske kort tilfalder ubeskåret børnehjemmet i Korea

Indsend venligst nedenstående kupon til: Terre des Hommes, Torvet 2, 5700 Svendborg. Kortene kan også bestilles ved forudbetaling på giro 177270 5700 Svendborg.

----- klip -----

Jeg bestiller hermed:

----- bundter kort m. børnetegninger. 10 kr. for et bundt m. 8 stk.
----- - - m. folkeracer på rød baggrund. 10 kr. for 5 stk.
----- - - fra børnelandsbyen i Gabon. 5 kr. for 5 stk.
----- - - - Korea. 5 kr. for 5 stk.

navn

gade

postnr.

by.